

Giới thiệu Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, Ngược

Cuộc đời cô đang nhiều triển vọng vậy mà vào hai năm trước, cô chỉ vô tình làm làm tổn thương chân người con gái anh yêu mà anh đương nhiệm là thẩm phán đã phán xử cô tội cố ý gây thương tích mà đem cô bỏ vào tù đóng lại cánh cửa tương lai của cô,, đã vậy còn hủy hoại đi 1 chiếc chân và tất cả sự kiêu ngạo của cô

Hai năm sau, cô tưởng rằng đã có thể thoát khỏi được địa ngục, lập lời thề rằng không muốn có bất cứ dây dưa gì với anh nữa. Nhưng thật sự chứng minh, địa ngục satan mà có thể dễ dàng bỏ qua cho mình chứ...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Hàn Xuyên ... tôi không phải cố ý đâu, Hàn Xuyên, Anh phải tin tôi.”

Bên trong biệt thự, Hương Vãn quỳ dưới đất, khuôn mặt trắng bệch còn trắng hơn cả so với chiếc bình gốm sứ trắng đang đặt ở trên bàn.

Đèn không bật, cô không nhìn rõ được biểu cảm của người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế sofa, chỉ có thể nhìn được ánh sáng mờ nhạt của đèn thuốc lá đang kẹp giữa ngón tay anh, sau cùng cũng dần dần biến mất.

Cái cảm giác này, giống như là đang chờ phán quyết cái chết vậy, khiến cho cô càng thêm bất an.

Cô cúi đầu xuống, nhìn bàn tay mình run rẩy, trên đó vẫn còn dính máu của Giang Thanh Nhiên, thời gian lâu rồi, những vết máu đó đã khô, nhưng lúc này lại là bằng chứng về tội ác của cô.

Không biết là sau bao lâu, anh cuối cùng cũng đứng dậy, dáng người cao mảnh khảnh đang dần dần tiến lại gần cô.

“Hương Vãn, làm sai thì phải trả giá, chiếc chân của Thanh Nhiên giữ được rồi, nhưng mà lại không thể tiếp tục nhảy múa được nữa, còn cô ... dựa vào cái gì mà còn có thể chạy nhảy lung tung khắp nơi được chứ?”

Giọng điệu khiếp sợ, khiến cho cô sợ hãi tim đập thình thịch.

Nhờ ánh trăng sáng chiếu vào, cô lơ mơ nhìn thấy được người đàn ông này đang cầm chiếc gậy đánh gôn trên tay.

“Tôi nói rồi, chỉ cần cô ngoan ngoãn, tôi có thể lấy cô, nhưng mà vì sao lại chọn cách không hay ho gì để đi chọc giận Thanh Nhiên chứ?”

Giọng nói của người đàn ông này vừa dứt, chiếc gậy đánh gôn cũng rơi thẳng xuống, đập thẳng vào gò má.

“A!”

Anh dùng mười phần trăm sức lực của mình nhưng cô phải chịu sự đau đớn gấp trăm lần.

“Hàn Xuyên ... Tôi không có ...”

Con đau ở chân trái khiến cô sợ hãi, chỉ có thể lùi từng chút một về phía sau, nhưng đáng tiếc chiếc chân bị thương chỉ có thể hạ xuống một cách cứng nhắc và vô hồn.

Người đàn ông vút chiếc gậy đánh gôn đã bị cong xuống, đôi mắt lạnh lùng trừng trừng nhìn đáng và khổ sở của cô, “Hương Vãn, chiếc chân này là cô đền cho Thanh Nhiên, tôi giữ lại mạng sống cho cô, nhưng mà cô nhớ đó, món nợ này, vẫn chưa xong được.”

Cô ôm chặt lấy người mình, run rẩy.

Mọi thứ trước mắt cô dần dần chìm vào bóng tối, nhắm mắt lại cô mơ hồ nhìn thấy anh ta cầm điện thoại lên và gọi điện, “Đi nói với người nhà họ Hương, Hương Vãn cố ý giết người không thành, bảo vệ cô tay là bảo vệ Hương thị, để cho bọn họ quyết định.”

Hương Vãn cười nhạt một cái, một mối quá, cô nghĩ, cứ như thế này chết đi có phải tất cả mọi người đều hài lòng không?”

Hai năm sau ____

Một ngày lạnh nhất mùa đông, thành phố B cuối cùng cũng rơi trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay.

Cánh cổng lớn của trại giam ở Đông Thành, sớm đã được mở ra rồi.

Một người phụ nữ dáng người gầy gò từ trong bước ra, có lẽ là do chân có chút gì đó bất tiện, nên cô bước đi cũng không nhanh.

Tuyết trắng đang rơi xuống, người phụ nữ ngược đầu lên, nếu bỏ qua những vết sẹo nông sâu đều có trên mặt, có thể thấy đó là người có gương mặt khá là trẻ và xinh đẹp.

Thời tiết như thế này, xe buýt chắc cũng không có nhiều chuyến, từ một tiếng một chuyến giảm xuống ba tiếng mới có một chuyến.

Số cô không may, bước ra tới cổng trại giam thì vừa mới có một chuyến xe mới rời khỏi được khoảng năm phút.

Vì thế giờ cô phải ở bên đường chờ khoảng ba tiếng đồng hồ nữa.

Khẽ sờ vào chiếc áo voan trên người, cô khẽ chau mày lại, đến cả một vết sẹo giống như hình lưỡi liềm ở góc trán cũng chau lại.

Năm đó khi vào trại giam vẫn còn đang là mùa xuân, giờ ra khỏi trại giam cũng không ngờ lại là mùa đông.

Cô đứng dưới biển báo trạm dừng xe, nhìn chăm chăm vào trại giam phía đối diện đã giam cô hai năm trời, trên bức tường trắng còn có tám chữ: “Chịu khó cải tạo, làm lại từ đầu.”

Đột nhiên, cô bật cười.

Những chữ này, hai năm nay cô phải nhìn không biết bao nhiêu lần, nhưng từ nơi này đi ra, thì còn có cơ hội bắt đầu làm người lại từ đầu hay sao?

Trong cái lạnh, cô suy nghĩ linh tính, cho đến khi có xe buýt từ trong tuyết đi tới, làm gián đoạn dòng suy nghĩ của cô, cô mới sờ sờ vào đôi chân đau đớn khó chịu của mình bước lên xe.

Cô chỉ có một chiếc điện thoại di động cũ lỗi thời, còn có mười mấy đồng lẻ mà nhân viên nhà giam thương tình cho cô, thả tiền xu vào, cô cẩn thận ngồi và ghế ở phía sau.

Chuyến xe buýt này là chuyến duy nhất chạy từ nhà giam tới thành phố, vì thế cả chiếc xe chỉ có một hành khách duy nhất là cô Hường Văn. Trên đường đi, cô chỉ nhìn trừng trừng vào chiếc cửa sổ như là nhìn thế nào cũng không thấy đủ vậy.

Hóa ra, thời gian hai năm, thành phố này cũng đã thay đổi khá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Bình.

Trán bị va lên cửa kính xe, hơi đau một chút. Hường Văn vừa nhẹ nhàng xoa xoa, vừa ngẩng đầu lên nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Tài xế cãi vã một hồi, nhưng rốt cuộc ông ấy cũng xuống xe.

Nhìn là thấy ngay bị đụng xe là chiếc xe Bentley, mặt đang tái xanh lên.

“Thật là đen đủi, tôi đã nói là mỗi ngày đưa đón những cận bã của xã hội từ nhà giam này ra cũng rước về không ít vận đen, quả nhiên chẳng tốt đẹp gì cả...”

Hường Văn đang xuống xe, bị tài xế xe đang tức giận dùng đầu gối cho một cái, bị ngã ụcạch cái xuống nền tuyết dày.

Người dân bốn xung quanh tò mò dò xét, ánh mắt như khinh bỉ, khuôn mặt cô trắng bệch ra, cúi đầu xuống, có chút xấu hổ có chút đau đớn.

Cho đến khi, có một đôi giày sáng bóng xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Cô ngơ người, nhìn theo bộ quần áo thủ công khá là đẹp nhìn lên trên, kết quả là nhìn thấy khuôn mặt đó, khuôn mặt đã biết bao lần xuất hiện ở trong giấc mơ của cô ...

Năm Hường Văn được sinh ra, Hường phu nhân tìm người xem cho cô một quẻ, người đó nói cô hai mươi năm đầu rất thuận buồm xuôi gió nhưng về sau đó thì lại gặp vô vàn những khó khăn gặp ghềnh.

Không ngờ rằng đã bao nhiêu năm trôi qua, lời tiên tri đó lại là sự thật.

Hạ Hàn Xuyên nhìn có vẻ dường như cứng rắn và đẹp trai hơn hai năm trước, chỉ là ánh mắt nhìn cô với vẻ kính tởm thì không khác gì so với hai năm trước cả.

Cô nhìn anh chăm chăm, nửa tỉnh nửa mê, mới đột nhiên nhận ra rằng mình hiện giờ xấu xí khó coi biết nhường nào, không thể không cúi đầu xuống, cố gắng vùng dậy khỏi mặt đất, kết quả là vừa mới di chuyển, liền bị chiếc ô màu đen trong tay anh gạt lên vai.

“Hai năm không gặp, cảm rồi sao? Đến chào hỏi một câu cũng không biết rồi à?”

Chân cô bị đau đến mức bị anh ấn như thế thì đầu gối giống như bị cây kim đâm phải vậy. Thời tiết lạnh như thế này, những giọt mồ hôi trán nhỏ xuống, nghiêng nghiêng rằng, cô rùng mình nói: “Hạ ...Hạ tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Hạ Hàn Xuyên cúi xuống thăm dò cô, khi nãy anh ở trong xe nhìn không rõ ràng lắm, xuống xe mới phát hiện đúng là cô, anh đã quên là hôm nay là ngày cô được ra tù.

Không thể không nói rằng Hương Văn thay đổi khá là nhiều.

Mái tóc dài mượt mà được chăm sóc cẩn thận đã trở thành mái tóc ngắn đến mang tai khô ráp như rom. Một khuôn mặt thô ráp, đặc biệt trên đó còn có mấy vết thương cũ mới lần lộn vào nhau.

Nhìn thế nào thì cũng không giống với cô Hương gia tiểu công chúa năm nào đầy tinh thần.

Nhưng mà anh cũng không hề ngạc nhiên, dù sao cũng từ đó ra, lại có thể tốt hơn bao nhiêu chứ, nhìn đáng vẻ như con sói của cô, ánh mắt của Hạ Hàn Xuyên lại đột nhiên trở nên lạnh lùng, dường như còn lạnh hơn nhiều so với tuyết trên bầu trời kia.

“Quả nhiên là thay đổi rồi.”

Cô ngơ người, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy anh lấy một điều thuốc ra châm lửa, làn khói trắng động lại vẫn trên khuôn mặt càng trở nên mê hoặc hơn.

Sau đó anh khẽ mỉm cười, “Người lái xe đã nhận định rằng hôm nay ông ta đen đui, thế thì đừng để cho ông ấy cảm thấy phán xét của mình là sai nữa, thư lý Lý, ghi nhớ lại mã số thẻ của ông ấy, quay về đưa cho ông ấy bản hợp đồng bồi thường.”

Người tài xế bất ngờ sửng sốt.

Hương Văn toàn thân đờ ra, không biết phải phản ứng như thế nào, cô không dám động đậy, Hạ Hàn Xuyên trước mắt vẫn giống hệt như hai năm trước, giết người không hề để lại chút dấu vết nào.

Cô không đủ khả năng.

“Hạ tiên sinh, nếu như anh còn có chuyện gì khác, có phải có thể thả cho tôi đi được không?”

“Đi sao?” Anh bắt lấy từ đó và đưa tay lên dùng chiếc ô đè vào cằm cô, giọng lạnh nhạt nói: “Hương Văn, cô nên biết rằng, thời gian hai năm để chuộc lỗi, thật sự là quá ngắn.”

Hương Văn run lên một cái, không phải vì thời tiết mà là vì sự hãi.

Những sự tra tấn vô nhân đạo trong nhà tù, ngay cả khi chỉ nghĩ đến thôi cô cũng thấy run sợ, ngày đó khi cô bị tống vào nhà giam, Hương gia đã tự động tách cô ra biến cô thành người bỏ rơi con mình, hai năm qua, không có một ai tới nhà tù thăm cô.

Cô biết, đó là ý của Hạ Hàn Xuyên, đối với anh mà nói cô giống như con cá trên thớt, bất cứ sự giết mổ nào thì cô cũng chẳng có sự phản kháng nào cả.

Nhưng bây giờ ...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

713.Lạnh tới mức những ngón tay cứng siết chặt lại với nhau, cô dừng cảm ngược đầu lên, “Năm đó là lỗi của tôi, nhưng tôi cũng đã nhận được sự trừng phạt đáng có rồi, Hạ tiên sinh hôm nay cứ coi như không nhìn thấy tôi đi, giờ cao đánh khẽ tha cho tôi, có được không?”

Anh khẽ chau mày lại, đôi môi mỏng lạnh cong lên, giống như đang nghe một câu nói đùa, “Sao chứ? Cô tưởng rằng ngồi tù hai năm, thì món nợ của chúng ta chấm dứt hay sao? Chân của Thanh Nhiên cả đời này cũng không thể khỏe lại được, Hương Văn, cô tự cho rằng trừng phạt như vậy là đã đủ rồi hay sao?”

Cô sửng người, chân dưới vấy rất đau, suy cho cùng thì vẫn là vì Giang Thanh Nhiên.

Nhưng mà anh chỉ biết chân của Giang Thanh Nhiên bị tàn phế rồi, mà lại không biết rằng chân của cô năm đó cũng bị chiếc gậy đánh gôn đó của anh đánh cho bị thương, nếu như thật sự mà nói, thì món nợ mà cô nợ cũng đã được trả hết từ lâu rồi.

Nhưng mà cô lại không dám nói, người đàn ông như Hạ Hàn Xuyên ... cô không dám đụng tới nữa.

“Thế anh muốn thế nào đây? Hạ tiên sinh? Tôi cũng nhận được sự trừng phạt thích đáng rồi.”

Tuyết rơi càng lúc càng dày, anh không nói gì, chỉ là giờ chiếc ô trong tay lên, Tiểu Lý đứng một bên một lúc khá lâu bước tới.

“Tiên sinh?”

Hạ Hàn Xuyên nhìn thăm dò Hương Văn, có chút gì đó ớn lạnh trong đôi mắt đen, có lẽ là nhớ lại nỗi đau trong hai năm qua của Giang Thanh Nhiên khi làm phục hồi chức năng, anh chau mày lại, “Hương Văn, đó là sự trừng phạt của pháp luật, còn tôi vẫn chưa có.”

Anh quay đầu nhìn hướng Tiểu Lý, “Thư kí Lý, xử lý cô ta sạch sẽ, đưa tới câu lạc bộ mơ ước.”

Vừa dứt lời, sắc mặt của Hương Văn trắng bệch ra, câu lạc bộ mơ ước là nơi như thế nào, đó là hang bán vàng của vòng tròn Bắc Kinh đời thứ hai.

Hạ Hàn Xuyên đưa cô đến đó, không có gì khác chính là làm mất đi sự tôn nghiêm cuối cùng của cô, để thực tế nhắc nhở cô rằng hai năm trước cô ở đó là khách, nhưng hai năm sau ... cô chính là tên phạm nhân với tội danh giết người không thành bị người người ruồng bỏ.

Hơi lạnh thoát ra từ xương cốt, cô nghiêng rặng, thấp giọng hỏi, “Hạ Hàn Xuyên, anh nhất định phải làm tới mức tuyệt tình như vậy sao?”

Không ngờ rằng cô vẫn tự hỏi mình như vậy, Hạ Hàn Xuyên cười mĩa mai nói: “Hương Văn, hai năm rồi, cô không thấy tiến bộ hơn chút nào, cái đạo lý người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cô vẫn chưa hiểu sao?”

Hương Văn cúi đầu, im lặng mím môi không nói lại.

Hiểu chứ, cô quá là hiểu.

Tất cả những sự mạnh mẽ hống hách, những niềm tự hào của cô đều bị mài mòn hết lúc ở trong nhà tù rồi.

Hoặc có lẽ đây là cách để chấp nhận nó, càng khiến cho người ta khó chịu hơn, Hạ Hàn Xuyên chau mày lại, quay người đi hướng lên xe, “Nói với Mộng Lan, cái cô Hương tiểu thư này để cho cô ta đích thân “chăm sóc”, đừng để tôi thất vọng.”

Rất nhanh, chiếc xe Bentley màu đen liền biến mất trên nền tuyết, Tiểu Lý do dự một lúc lâu, sau đó vẫn đi tới đầu Hương Văn n đứng dậy.

Hai năm trước đáng vẻ kiêu ngạo tự mãn của vị đại tiểu thư nhà Hương gia này vẫn còn hiện lên sống động, như hôm nay, nhìn lại đáng thương hết mức.

Hương Văn đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, run rẩy hỏi một câu: “Giang Thanh Nhiên hiện giờ sống có tốt không?”

Tiểu Lý ngờ người một lúc, trả lời có chút che giấu, “một người vũ công mà mất đi cơ hội lên vũ đài nhảy múa, có thể tốt ở đâu chứ?”

Hương Văn cười đau khổ.

Quả nhiên, chỉ cần là Giang Thanh Nhiên sống không tốt, Hạ Hàn Xuyên sẽ không bỏ qua cho cô.

.....

Hương Văn bị Tiểu Lý đưa tới câu lạc bộ giấc mơ đã hơn nửa tháng, Hạ Hàn Xuyên không thấy xuất hiện tới, có lúc cô thậm chí cảm thấy cuộc gặp ngày hôm đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ.

Nhưng rõ ràng, cô lại quả thực đứng ở sảnh của câu lạc bộ giấc mơ.

“Xin chào, chào mừng bạn tới với câu lạc bộ giấc mơ.”

Hương Văn đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy trăm cúi người rồi, sau khi những người khách trước mắt bước vào cửa, cô cuối cùng không chịu được đưa tay ra đập đập vào chiếc chân trái đã đau tới mức mất đi trí giác của mình.

Đồng nghiệp đứng bên cạnh Chu Điều nhìn cô, ánh mắt đồng tình, “Giám đốc cũng thật là kì lạ, tất cả mọi người đều có thể đổi ca nghỉ ngơi chỉ mình cô là không được, nếu tôi nói, tôi thấy là bà ấy có ý, nhìn thấy cô xinh đẹp rồi làm khó cô.”

Hương Văn mặt không biểu cảm lắc lắc đầu, “Tôi không thể nghỉ việc được.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

714. “Tại sao?”

Chu Điều hiển nhiên có chút khó hiểu, thời gian có với Hương Văn đến câu lạc bộ giấc mơ này cũng tầm tầm như nhau, nửa tháng ở bên nhau, cô cảm thấy Hương Văn khá là xinh đẹp, tính cách cũng tốt, những người như này đi tới đâu cũng được người khác yêu mến.

Nhưng dường như một giám đốc lễ tân lại luôn luôn làm khó cô, không phải là không cho nghỉ ngơi đổi ca, thì lại để cho cô đi xử lý những hiện trường nôn mửa của những vị khách uống say, hơn nửa năm qua, dường như không để cho cô một khuôn mặt hân hoan bao giờ.

Cứ như vậy, Hương Văn đáng vẻ dần dần bị tàn sát, chấp nhận tất cả.

“Tôi không có tiền, ở đây bao ăn ở.” Hương Văn buông cái tay bóp chân xuống, ngược đầu lên miễn cưỡng cười, “Với lại, tôi cũng không tìm được công việc nào khác.”

Câu còn chưa nói hết, Chu Điều không hiểu cách suy nghĩ của Hương Văn, cũng không nói thêm gì nữa.

Hương Văn biết bản thân mình đáng vẻ nhu nhược, ai cũng không coi mình ra gì, nhưng cô không quan tâm, cổ đông lớn nhất của câu lạc bộ giấc mơ là Hạ Hàn Xuyên, cô ở đây nhất cử nhất động từng lời nói câu chữ, anh đều nắm trong tay.

Cô thế nào cũng có thể nhịn được, cô chỉ là lo lắng, lo lắng Hạ Hàn Xuyên thật sự sẽ ra tay với Hương gia, năm đó liên lụy tới Hương gia là cô đã bắt hiểu, như hiện nay cô chỉ muốn bản thân mình bớt vướng vào những chuyện thị phi.

Nơi không xa, hai chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn dừng lại ở quảng trường trước nhà câu lạc bộ, trên xe có ba người đàn ông và hai người phụ nữ bước xuống, những người đó nói cười đi đến đại sảnh.

Hương Văn thu tay lại, nở ra nụ cười quen thuộc, hướng tới mấy người đang tiến vào, nhanh chóng cúi người xuống, “Xin chào, hoan nghênh tới với câu lạc bộ giấc mơ...”

Một đám nhà giàu tìm chỗ vui chơi, tự nhiên không có ai coi cô nhân viên đón tiếp ra gì cả, cười hi ha đi vào thang máy.

Người phụ nữ đi sau cùng khi đi qua trước mặt Hường Văn, đột nhiên dừng bước chân lại, sau đó, cúi xuống chau mày dò xét Hường Văn một lượt, không chắc chắn nhỏ tiếng dò hỏi, “Hường Văn?”

Hường Văn ngỡ người, ý thức được ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt có chút quen thuộc, nhưng cô lại không thể nhớ ra nổi là ai.

Người phụ nữ đó nhìn thấy dáng vẻ ngỡ ngác của cô, trên khuôn mặt thanh thoát hiện ra một nụ cười khá dài: “Quả nhiên là cô, kì lạ thật, kì hạn ngồi tù của cô nhanh vậy sao? Ra tù rồi cũng không báo cho bạn cũ một tiếng, để tôi hoan nghênh cô.”

Cô nói xong, Chu Diệu bên cạnh há hốc mồm kinh ngạc, Hường Văn sớm đã nghĩ tới tình hình như thế này, trên mặt biểu cảm không hề thay đổi.

Nhưng người đó lại không dễ dàng bỏ qua cho cô như thế.

Hai tay khoanh trước ngực tỉ mỉ nhìn cô một lượt, cười khinh bỉ, “Hường Văn, cô sao lại biến thành dáng vẻ như quý vậy, có phải là những ngày ở trong tù không dễ dàng gì phải không?”

Hường Văn mím môi không nói gì cả, thậm chí vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi.

Người phụ nữ đó cảm thấy bản thân mình như đang đắm vào bông vậy, cuối cùng cũng có chút không chịu đựng được, khẽ chau mày lại, bắt đầu gằn giọng nói: “Câu lạc bộ giấc mơ từ khi nào mà lại hạ thấp tiêu chuẩn tuyển người đến vậy, tìm một người đàn bà giết người không thành làm nhân viên lễ tân đón khách thì thôi đi, khách nói chuyện mà cũng không đáp lại, thái độ gì đây chứ? Giám đốc của các người đâu rồi ...”

“Tổng Kiều, em đang làm gì vậy?”

Một giọng nói cất lên làm gián đoạn câu nói của người phụ nữ kia, Hường Văn quay đầu lại, nhìn người đó đang lại gần, kí ức của cô đột nhiên nhớ lại rõ ràng.

Hóa ra là cô ta ...

Hường Văn không ngờ rằng bản thân mình lại gặp lại Giang Thích Phong trong hoàn cảnh như thế này.

Năm đó khi ở trong tù, người duy nhất thăm nom cô, chính là anh ấy.

Chỉ là sự thăm nom đó của anh, có lẽ là kèm theo sự ghét bỏ nào đó, anh là anh trai của Giang Thanh Nhiên, một người đàn bà suýt chút nữa hại chết em gái của anh, anh làm sao có thể bình tĩnh được chứ.

“A Phong, cuối cùng anh cũng tới rồi, anh đoán xem em nhìn thấy ai?”

Giang Thích Phong đương nhiên cũng nhìn thấy Hường Văn, trong đôi mắt anh hiện lên chút gì đó khiến người ta không nhìn ra được ánh mắt đó, sự thay đổi của Hường Văn không phải nghĩ ngờ quả thực rất lớn, anh khẽ chau mày lại, ngay tức khắc, đi tới trước mặt cô, giọng nói rất nhỏ nhẹ, “Ra khi nào vậy?”

“Nửa tháng trước.”

Sự thẳng thắn của cô, khiến anh có chút ngạc nhiên, khẽ cúi xuống liền chạm vào vết sẹo nông nông trên mặt cô, ngực dường như bị cái gì đó đập vào vậy, có chút ngọt ngào, ánh nhìn rời đi, “Thật tốt, đã có thể có lại được tự do, thì hãy cố gắng sống cho tốt.”

“Cảm ơn.”

Tổng Kiều không nghĩ rằng Giang Thích Phong lại dễ dàng bỏ qua cho Hường Văn như vậy, sắc mặt lại trở nên khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

715.Năm đó Hường Văn dựa vào tài sản của gia đình, không ít lời chế nhạo cô ấy, như hiện tại phong thủy đảo lộn, cô không thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy được.

Khẽ chau mày, cô đưa tay khoắc lên cánh tay Giang Thích Phong, mỉm cười dịu dàng như một đứa trẻ nói: “A Phong, nói thế nào, Hường Văn và chúng ta cũng coi là bạn cũ với nhau, đã lâu ngày không gặp, chúng ta có phải nên hàn huyên chút chuyện cũ không?”

Giang Thích Phong không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng nhìn cô một cái.

Hường Văn biết, hôm nay cô không thoát được. chuyện này chỉ là sớm muộn mà thôi, Hạ Hàn Xuyên đưa cô tới đây, chính là muốn thấy hiệu quả này. Năm đó cô đắc tội người xếp thành cả đội từ thành Nam tới thành Bắc, ai cũng muốn xem chuyện nực cười của cô, cho dù hôm nay không có Tổng Kiều, sau này cũng sẽ có Lý Kiều, Triệu Kiều.

Cô chấp nhận số phận.

Cô liếm liếm môi. Cô nhìn hướng Chu Diệu bên cạnh, nói nhỏ: “Làm phiền cô đi nói với giám đốc một tiếng, cứ nói là có khách muốn tôi đi, đừng để bà ấy nhớ là tôi trốn việc ...”

Chu Điều không phải ngốc, đương nhiên nhìn ra được, Tống Kiều có ác ý với Hường Văn, chỉ là cô tức giận chuyện Hường Văn giấu giếm chuyện cô ấy từng ngồi tù, chỉ đơn giản là đảo ngược lại giả vờ không nhìn thấy.

Hường Văn cũng không để ý, từng bước một bước theo sau Tống Kiều và Giang Thích Phong, im lặng giống như một linh hồn vậy.

Vào thang máy, rất nhanh là tới xé hộp phòng VIP, Tống Kiều nhìn Hường Văn đang cúi đầu, cười, bước tới đưa tay giữ lấy cánh tay cô, sau đó đẩy cô ra ngoài.

Lát sau một loạt rượu được mang tới.

Ánh sáng trong phòng mờ mờ ảo ảo, Hường Văn không nhìn rõ là ai, chỉ nghe thấy âm thanh tiếng đổ vỡ: “Giang thiếu, cuối cùng anh cũng tới rồi, mấy người chúng tôi uống hết lượt rồi, anh phải tự phạt mình ba ly nhé, Tiểu Kiều, cô không được ngăn cản...”

Tống Kiều mím môi, đi đến chỗ công tắc điện, bật đèn chiếu sáng lên, đột nhiên phòng được chiếu sáng trưng như ban ngày.

Trong phòng tiếng oán trách của từng người, Tống Kiều lại không hề để ý tới, mà là đưa tay đẩy Hường Văn một cái, “Mọi người xem xem đây là ai?”

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lại, đánh giá cô, tò mò cô.

Trong lòng bàn tay Hường Văn đỏ đầy mồ hôi nhưng mặt thì lại rất bình tĩnh.

Cho đến khi có người hét lên: “Má ơi, đây chẳng phải là thiên kim nhà họ Hường đó sao, Hường Văn phải không? Không phải là giết người không thành ngồi tù rồi sao? Là người này sao?”

Câu nói vừa dứt, cả phòng giống như chiếc nồi bị nổ vậy, Tống Kiều hài lòng cười, dùng tay huých vào khuỷu tay của Hường Văn, “mau chào hỏi với mọi người đi, sao vậy, ngổ ròi sao?”

Nhìn vào những ánh mắt mĩa mai kia, Hường Văn mím mím môi.

“Tôi là Hường Văn.”

Giang Thích Phong bên cạnh quay đầu nhìn cô một cái, đầu mày khẽ chau lại.

Ánh đèn neon nhấp nháy ở phía xa, cả thành phố phồn hoa chìm vào trong thờ ơ.

Tiểu Lý đứng trong văn phòng, cẩn thận nhìn hướng vị trí ở chỗ bàn làm việc nhìn một cái, “Câu lạc bộ bên đó, Mộng Lan hỏi, có cần ra mặt không?”

Hạ Hàn Xuyên ngồi trên chiếc ghế da, một bộ đồ màu xám được làm bằng tay tinh xảo, để phản chiếu ngược lại đáng vẻ độc ác của mình, anh đưa tay nghịch nghịch chiếc bật lửa trong tay. Chiếc nhẫn ở ngón trỏ, dưới ánh đèn có chút chói lóa, giống như con người anh vậy, rực rỡ chói lóa.

Đôi mắt của anh khẽ chớp, giống như đang suy nghĩ gì vậy, một lúc sau, mới trầm ngâm mở miệng nói: “Giang Thích Phong cũng ở đó?”

“Vâng.”

“Ting” một cái, chiếc bật lửa trong tay đột nhiên phát ra tiếng nói, anh châm một điếu thuốc, miệng nhếch lên, “Đã có Giang Thích Phong ở đó rồi, thế thì để cho anh ta chơi bởi một chút. Nói với Mộng Lan, đừng xen vào.”

Nghĩ tới sự xuất hiện của người phụ nữ đó, Hạ Hàn Xuyên nhắm mắt lại, anh thật sự không tin, chỉ mới hai năm, mà có thể khiến cho người phụ nữ đó biến thành một người khác hẳn.

Ngón tay kẹp điếu thuốc là đang từ từ cháy, màn đêm vẫn còn dài...

Hường Văn đã không nhớ rõ ràng là mình đã được rót bao nhiêu ly rượu đầy, dạ dày dường như bị một ngọn lửa thiêu đốt vậy, cô cảm thấy bản thân mình chỉ cần uống thêm một ly rượu, thì có khả năng sẽ chết đi ngay.

Nhưng mà cô không thể yêu cầu sự thương xót, bởi vì ở đây không ai ở đây sẽ bỏ qua cho cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Giang Thích Phong ngồi trên sofa nhìn cô, mọi người xung quanh ai cũng cầm một ly rượu, cốc rượu đưa cho cô là các loại rượu mạnh nhất trộn lại với nhau, cho dù từ lượng của cô có cao đến đâu đi chăng nữa thì cũng khi uống vào cũng hại cho dạ dày.

Tống Kiều ở bên cạnh thì thẳng sống lưng giống như một con phượng hoàng đắc ý vậy.

Mắt nhìn thấy cô lại chuẩn bị trộn một ly rượu chuẩn bị đưa cho Hường Văn, Giang Thích Phong cuối cùng cũng không thể ngồi yên được, lòng mày anh chau lại, anh đoạt lấy ly rượu đó, một hơi uống cạn, vị cay nồng của rượu giống như một con dao chui từ cổ họng anh xuống đến tận dạ dày.

Tống Kiều phản ứng lại, sắc mặt cô nhất thời biến thành tái xanh: “A Phong? Anh làm gì vậy, đây là rượu của Hường Văn mà?”

Giang Thích Phong trừng mắt với cô ta, anh không nói gì, anh đứng dậy đi về phía Hường Văn, anh kéo cô đứng dậy từ sofa: “Em đi theo anh ra ngoài.”

Hương Văn chỉ cảm thấy cổ tay cô bị nắm rất đau, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị anh lôi ra ngoài phòng bao.

“Giang. . .Giang Thích Phong, anh đưa tôi đi đâu?”

Anh không để ý đến cô, anh một mực kéo cô đi ra ngoài, anh kéo cô xuống dưới lầu rồi mới hất tay cô ra, vốn dĩ Hương Văn đã không đứng vững, cô lại bị anh hất tay một cái khiến cả người cô mất thăng bằng ngã xuống đất.

Nền đất lạnh lẽo cùng với nhiệt độ dưới 0 độ khiến cô tỉnh táo lại chút ít, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Giang Thích Phong nhìn bộ dáng cô như vậy anh bèn cau chặt lông mày lại, trong giọng nói của anh chứa đầy sự thất vọng, “Tự mình chìm đắm trong truy lạc vui lắm sao?”

Cô ngây người.

“Nếu như huyền tiếc cuộc sống truy lạc như thế này, thì cho dù có trở thành tiếp viên bị khách trêu đùa cũng phải ở lại đây, vậy sao lúc đầu còn làm tổn thương Thanh Nhiên? Vì Hạ Hàn Xuyên, mà hủy hoại bản thân và Thanh Nhiên, có đáng không?”

“A Phong. . .”

Tổng Kiều vội vã đuổi theo sau, thậm chí tay cô vẫn còn cầm ly rượu, lúc cô nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì trong lòng có chút thất lại.

Năm đó lúc Giang Thích Phong theo đuổi Hương Văn cũng không hề thua kém gì Hương Văn theo đuổi Hạ Hàn Xuyên, nếu như không phải Hương Văn hồ đồ lái xe đâm vào Giang Thanh Nhiên thì chỉ sợ Giang Thích Phong cũng sẽ không từ bỏ cô.

Cho nên, cô sợ, cô sợ Giang Thích Phong vẫn còn có tình cảm với Hương Văn.

Cô đang do dự không biết có nên kéo Giang Thích Phong đi hay không thì một chiếc Ferrari màu xám dừng lại ở trước cửa, ngay sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau Hương Văn.

“Sao vậy? Đều ở đây làm gì vậy?”

Hương Văn quay đầu lại, cô nhìn thấy Hạ Hàn Xuyên bước xuống xe, tài xế lập tức lại xe đi chỗ khác.

Anh đi đến chỗ cô, anh hỏi, “Sao vậy? Học cả nửa tháng rồi mà cũng không biết cách tiếp khách sao?”

Hương Văn cắn răng đứng dậy, cô cong người lại chào một cách rất đúng quy tắc,: “Kính chào Hạ tiên sinh.”

Hạ Hàn Xuyên không có lên tiếng, cô cứ cúi gập người như vậy, tư thế này khiến cô cảm thấy có chút buồn nôn, cơ thể cô hơi run rẩy.

Có lẽ là ngửi thấy mùi rượu trên người cô, Hạ Hàn Xuyên híp mắt lại.

“Thời gian làm việc không được uống rượu, cô không biết sao?”

“Xin lỗi, tôi. . .”

Giang Thích Phong nhìn thấy dáng vẻ Hương Văn thấp kém như vậy, anh bèn nhíu chặt lông mày lại, anh bước lên phía trước, “Thật là trùng hợp, ở chỗ này mà cũng có thể gặp được cậu.”

Trùng hợp sao?

Lời nói đó chắc chắn có ai tin, nói thẳng ra nếu không có người báo tin thì người như Hạ Hàn Xuyên từ trước đến nay đều không thèm đến những chỗ như thế này, cho dù anh ta chính là ông chủ phía sau.

“Nghe nói anh vừa từ Mỹ về không lâu, khó có dịp, sao nào? Nhân viên của tôi khiến anh không vui sao?” Anh vừa nói vừa nhìn Hương Văn, “Ồ đây đã nửa tháng rồi, giám đốc các cô không có dạy nếu như khiến khách hàng không vui thì phải làm sao à?”

Hương Văn nhắm mắt lại, cô xoay người đi về phía Giang Thích Phong, sau đó cô cúi gập người lại: “Xin lỗi, Giang tiên sinh, hy vọng ngài tha thứ cho tôi.”

Giang Thích Phong không nói gì, sắc mặt anh không tốt lắm.

Hạ Hàn Xuyên sửa lại tay áo, anh cười lạnh một tiếng, “Xem ra anh không định nhận lời xin lỗi của cô ta, vậy thì được, để cô ta quỳ ở đây đi, bao giờ anh mở miệng nói không tức giận nữa thì cô ta mới được đứng lên. . .”

Hương Văn cắn chặt môi, mắt cô đỏ hồng, cô quay đầu nhìn thấy bộ dáng lạnh lùng của Hạ Hàn Xuyên, anh ta chính là muốn ép cô đến bước đường cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Nhưng mà nghĩ đến gia đình. . .

Cô hít một hơi thật sâu, cô cúi thấp đầu sau đó quỳ xuống.

Cô quý xuống khiến Tống Kiều cũng bị dọa nhảy dựng, Hạ Hàn Xuyên đứng ở đằng sau cô, trong mắt là sự lạnh lùng.

“Giang tiên sinh, mong ngài tha thứ cho tôi...”

Cô vừa nói xong thì một ly rượu hắt vào mặt cô, “Hương Văn, 2 năm rồi, vì một người đàn ông mà em trở nên hạ tiện như vậy hay sao?”

Hương Văn lặng người, đợi lúc cô lau rượu trên mặt thì Giang Thích Phong đã đi rồi.

Anh ấy có lẽ rất thất vọng về cô.

Hạ Hàn Xuyên đối với chuyện trước mắt không hề có chút cảm xúc nào, anh đi đến trước mặt cô: “Nếu như khác hàng vẫn chưa tha thứ cho cô vậy thì cô cứ quý ở đây đi.”

Nói xong anh bèn bỏ đi.

“Hạ Hàn Xuyên...” Tiếng của Hương Văn vang lên ở phía sau, cô hỏi nhỏ: “Anh thích Giang Thanh Nhiên như vậy sao?”

Thích đến mức hận cô hơn cả là anh trai của Thanh Nhiên.

“Cô nói cái gì?” Anh dừng bước, rũ mắt nhìn cô.

Hương Văn ngẩng đầu lên, lớp trang điểm trên mặt cô đã trôi rồi, trên mặt cô chỗ đen chỗ trắng, trên mặt cô là sự tuyệt vọng, “Hạ Hàn Xuyên, tôi thật sự rất hối hận, nếu như lúc đầu tôi biết người anh thích là cô ấy thì tôi sẽ không để bản thân mình nảy sinh chút tình cảm nào với anh cả. Lúc đầu tôi thích anh là việc làm sai lầm nhất trong đời tôi.”

Lần này anh nghe rõ rồi, sắc mặt anh ngày càng trở nên âm u, đột nhiên anh cười một, anh cười so với không cười còn đáng sợ hơn: “Vậy sao?”

“Nhưng mà phải làm sao đây? Hương Văn, trên đời này không cho phép hối hận.”

Mùa đông năm nay của thành phố B cực kỳ lạnh.

Hương Văn mặc chiếc váy ngắn tiếp khách quý trước cửa, sắc mặt cô trắng bệch.

Lạnh, chân đau, mấy lần cô gần như sắp ngã xỉu.

Gần đêm, khách đến càng lúc càng đông, những người đó đi qua người cô cười khinh thường, nhưng cô không hề để ý, cô cúi thấp đầu, cô nhìn đôi tay bị lạnh đến sưng đỏ của mình, cô nói với bản thân mình không để ý đến mọi thứ xung quanh nữa, đây là thói quen mà cô đã luyện được trong 2 năm gần đây.

Lúc ở trong tù, cô luôn bị đánh, lúc đầu cô còn phản kháng, nhưng về sau phản kháng thì càng bị đánh nặng hơn, cho nên cô không phản kháng nữa, cô khiến bản thân mình ngây dại, để mặc cho bọn người đó đánh cô, dần dần bọn họ đánh mệt rồi thì sẽ bỏ qua cho cô.

Cô chỉ hy vọng, Hạ Hàn Xuyên và Giang Thích Phong đều có thể bỏ qua cho cô.

Không biết đã trôi qua bao lâu, Chu Diêu néo một cái áo khoác cho cô rồi nói: “Mặc vào đi, đã 2 tiếng rồi, nếu mà còn chịu lạnh nữa thì ngay cả mạng cũng không giữ được.”

Hương Văn cảm lấy áo khoác, cô mở miệng nói, giọng khàn đặc: “Cô đừng quan tâm đến tôi, tránh bị liên lụy.”

“Cô lo cho tôi sao?” Chu Diêu không rõ tại sao Hương Văn lại đắc tội với những người không thể chọc vào đây, cô thở dài một cái rồi nói, “Tôi đã sớm bảo cô từ chức rồi, cô cứ muốn ở lại đây cho bằng được, cô đợi ở đây tôi đi lấy cốc nước nóng cho cô...” Hương Văn không muốn gây thêm phiền phức cho cô ấy, cô gờ tay ngăn lại, vì hành động quá nhanh nên cô cảm thấy choáng váng, cô ngã xuống đất.

Đầu đập mạnh xuống đất, trong lúc hoảng hốt cô nghe thấy tiếng hét của Chu Diêu, nhưng bóng đen ập đến, cô chìm vào cô thức.

Lúc này ở trong phòng, Hạ Hàn Xuyên ngồi ở phòng giám đốc, bên cạnh là một người phụ nữ bốc lửa rót trà cho anh.

Không khí nóng bỏng, xuân sắc ngập phòng. Quan sát sắc mặt lời nói là bản năng của cô ta, cô ta biết tâm trạng của Hạ Hàn Xuyên không tốt, cô cũng không nhắc đến những vấn đề đó nữa, cô chỉ làm như vô tình nhắc đến, “Nghe nói nhiệt độ tối nay là âm 12 độ, chị sợ hoa mấy ngày nay mưa đều không thể sống được.”

“Chỉ là bông hoa mà thôi, mưa cái khác là được.”

“Thế còn người thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Hạ Hàn Xuyên ngược mắt nhìn cô gái đó, cười như không cười: “Giám đốc Mộng Lan của Hội sở Mộng, từ lúc nào lại có tấm lòng bồ tát, nói giúp người không liên quan?”

Mộng Lan nhướn đôi lông mày lá liễu, vừa muốn mở miệng liền nghe thấy tiếng gõ cửa truyền đến, cô hơi dừng lại, để tách trà trên tay xuống: “Không dám nói đến tấm lòng bồ tát, chỉ là thấy cô gái đó có rất chăm chỉ, chịu khó. Nếu thực sự chết ở cửa của tôi thì thật là đáng tiếc.”

Dứt lời liền lắc eo đi mở cửa.

Hạ Hàn Xuyên neho mắt nhìn bóng lưng cô, trong đầu vẫn hiện lên câu nói của Hường Vãn quỳ ở đó. Cô gái đó, quả thực đã thay đổi rồi.

Giờ tay nhắc ly trà lên, nhắm một ngụm, hơi đắng.

Mộng Lan đứng ở cửa nói với người gõ cửa mấy câu mới quay người vào văn phòng.

Hạ Hàn Xuyên đang uống trà, động tác nho nhã cao quý, là phẩm chất quý tộc trời sinh. Cô hơi sững sờ, sau đó lập tức hồi thần, nhẹ giọng nói: “Người bị ngất đi rồi.”

Bàn tay nâng ly trà hơi ngừng lại: “Giang Thích Phong đâu?”

“Nghe nói sốt ruột đích thân đưa người đi bệnh viện rồi.”

Hạ Hàn Xuyên cắn cắn môi, thần sắc khó dò, lát sau nói: “Gọi hai người đi cùng.”

Hường Vãn giống như vừa nằm mộng, trong mộng cô lại trở lại trong tù, người quản ngục to béo giờ tay đánh cô, cô không chịu được liền phóng hoả.

Những người ức hiếp cô trong mơ đều bị nhốt trong đám lửa, trong đó có cả cô.

Nhưng khi cô cảm thấy được giải thoát thì vừa mở mắt đã bị đánh trả về hiện tại.

Nhìn bình nhỏ giọt phía trên đầu, cô hơi thất vọng chau mày, y tá thay thuốc cho cô nhìn bộ dạng của cô không nhận được nữa mai: “Sao? Vẫn sống nên thất vọng hả?”

Hường Vãn nhìn cây cối tiêu điều bên ngoài, không nói gì. Người y tá đó lắc lắc đầu, cầm bình thuốc rỗng rời đi.

Phòng bệnh chỉ còn lại mình Hường Vãn, có lẽ do quá mệt nên cô lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Giấc ngủ này khi tỉnh lại thì trời đã tối rồi.

Cô chớp chớp mắt, chỉ cảm thấy cả thân đau nhức.

“Tỉnh rồi?” Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp, cô hơi sững người lại, quay đầu nhìn, đập vào mắt là Hạ Hàn Xuyên đang ngồi vắt chéo chân trên sofa cách đó không xa.

Bức tường bệnh viện màu trắng, ánh sáng chiếu hắt lên mặt anh, phản chiếu sắc mặt anh, giống như cười mà lại như không cười, làm cô nhìn không thấu.

Hường Vãn hai năm trong tù những cái khác thì không học được, nhưng khổ nhục kể thì lại học rất tốt...

Anh hơi nhướn mày, ánh mắt mang theo chút khinh bỉ. Hường Vãn mở miệng, nhưng cuối cùng cũng không phản bác, dù sao trong mắt anh, sự bất kham của cô sớm đã trở thành thâm căn cố đế.

Nhưng cô không nói gì, lại làm cho anh cảm thấy tức giận: “Còn không nói?”

Hường Vãn mím môi, nghiêng đầu nhìn anh: “Trong lòng Hạ tổng đã sớm có đáp án, tôi còn có thể nói gì?”

Hạ Hàn Xuyên cau mày, Hường Vãn như vậy nhìn có vẻ nghe lời, nhưng thực ra từ trong xương cốt của cô lại đang phản kháng, thậm chí khó mà nắm bắt. Anh đứng lên, đi về phía cô.

Hường Vãn không phản ứng lại, bóng hình cao lớn của anh phủ chụp lên người cô, ngay sau đó, tay anh nắm chặt cằm cô, lạnh lùng nói: “Hường Vãn, bộ dạng này của cô thực làm người ta kinh tởm.”

Cô bị nắm cho phát đau, nhưng lại khó mà mở miệng, cả người cứng ngắc chịu đựng: “Hạ tổng cảm thấy tôi chỗ nào không tốt, tôi có thể thay đổi.”

Hạ Hàn Xuyên mím đôi môi mỏng, đôi mắt neho lại.

Hường Vãn trước mắt khác xa với Hường Vãn của hai năm trước, khuôn mặt vốn bầu bĩnh như trẻ con đã không còn thấy thịt dàu, đôi mắt hồn nhiên vô tư đã ngập tràn mệt mỏi và tang thương.

Nhưng mà, bộ dạng có biến hoá lớn đến mấy, ít nhất còn có thể làm cho người ta nhận ra rằng cô là Hường Vãn. Nhưng mà tính cách, không thể tìm thấy một chút vết tích nào của thiên kim Hường gia tự tin năm đó.

Anh nắm cằm cô, không nói gì.

Không khí trong phòng làm cho người ta cảm thấy ngột ngạt, may mắn, đột nhiên có tiếng gõ cửa truyền đến.

Hạ Hàn Xuyên hơi bất mãn, chỉnh lại quần áo, quay về sofa ngồi, lạnh lùng nói: “Vào đi.”

Hường Vãn vốn cho là y tá vào kiểm tra, kết quả cửa mở ra lại là Giang Thích Phong.

Cô hơi sững người, vừa định mở miệng nói gì, nhưng lại sợ nói lung tung, cho nên không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 9

Giang Thích Phong cũng không để ý, để canh gà lên bàn, tỷ mỉ lấy ra cho cô, sau đó mới quay đầu nhìn Hạ Hàn Xuyên, hất cằm “Đi ra ngoài, chúng ta nói chuyện một lát.”

Giống như sớm đã nghĩ đến Giang Thích Phong sẽ không nhẫn nại được, Hạ Hàn Xuyên lộ ra ý cười nhạt, vô cùng yêu nghiệt.

“Có lời gì thì nói ở đây cũng được.”

Hương Văn không biết hai bọn họ muốn nói cái gì, nhưng liếc thấy Giang Thích Phong cau mày, cô không nhìn được xen miệng vào: “Hạ tổng, nếu hai người đã có lời muốn nói, thì để tôi ra ngoài.”

Dứt lời, chuẩn bị vạch chân xuống giường, kết quả khi ngón tay vừa động vào chân, một chiếc bật lửa bay đến, rơi trúng vào mu bàn tay cô, không nặng nhưng đau.

Hạ Hàn Xuyên liếc nhìn cô một cái, cau mày: “Tôi cho cô động sao? Nằm yên đó.” Dứt lời, ánh mắt của anh rơi xuống trên người Giang Thích Phong, nhếch miệng: “Cô ấy rất nghe lời, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.”

Nhìn mu bàn tay Hương Văn bị ném cho đồ ửng, sắc mặt của Giang Thích Phong đen lại, ngay cả lời nói cũng trở lên gay gắt hơn: “Hạ Hàn Xuyên, anh để cô ấy bên người như vậy, Tiểu Nhiên sẽ nghĩ thế nào?”

Hạ Hàn Xuyên nghịch chiếc nhẫn trong tay, ngược mắt nhìn anh: “Vậy theo ý Giang thiếu, tôi nên làm thế nào?”

“Để cô ấy rời khỏi thành phố B.” Giang Thích Phong nhìn Hương Văn một cái, lại ép bản thân rời mắt đi.

Ngực Hương Văn lại đau, không nhịn được lại cắn môi một cái, lời gì cũng không nói được.

Ánh mắt của Hạ Hàn Xuyên lộ ra một tia sát ý, nhưng nhanh chóng biến mất, anh cong môi, thần sắc khó dò: “Thái độ làm việc của cô ấy rất tốt, chăm chỉ chịu khó, theo lý mà nói, tôi không có lý do đuổi việc cô ấy.”

“Hội sở Mộng giàu có như vậy, người như thế nào mà chả có, thiếu mình cô ấy tiếp tân cũng không thể sao?” Giang Thích Phong bốc hỏa, giọng lên đầy một cái ghế,: “Như vậy đi, tôi cho một nhân viên đến cho Hạ tổng được không?”

Quả nhiên không nhịn được rồi.

Hạ Hàn Xuyên chỉnh lại bộ trang phục được đặt may trên người, thần sắc bình thản nói: “Theo lý mà nói, tôi và cậu là anh em chơi với nhau từ nhỏ, cậu muốn người của tôi, tôi không có lý do không đưa cho cậu, nhưng mà làm thế nào? Những người khác thì không thành vấn đề. Chỉ có cô ta, tôi vẫn chưa chơi đủ.”

“Rốt cuộc anh còn muốn chơi cái gì? Cô ấy... tình trạng cô ấy như vậy, còn có cái gì đáng chơi nữa?”

“Xin lỗi...” Hương Văn rốt cuộc cũng không thể nghe tiếp bọn họ coi cô như một món hàng đẩy đi đẩy lại, hít sâu một hơi, nói với Giang Thích Phong: “Giang tiên sinh, tạm thời tôi không muốn nhảy việc, cảm ơn ý tốt của anh.”

“Hương Văn!” Giang Thích Phong hơi khó tin nhìn cô: “Em có biết mình đang nói gì không?”

Cô đương nhiên biết rằng Giang Thích Phong là muốn tốt cho cô, nhưng Giang Thanh Nhiên đã đẩy cô vào tù, ân oán hay ân huệ gì cũng được, cô không muốn tiếp tục dây dưa với Giang Thích Phong nữa.

“Tôi rất rõ ràng, tôi biết rõ chuyện tối hôm qua làm Giang tiên sinh không vui, cho nên hôm nay Giang tiên sinh vẫn không muốn bỏ qua cho tôi. Như vậy đi, chỉ cần Giang tiên sinh có thể bớt giận, muốn tôi làm gì cũng được, cho dù trở về quê xuống.”

Giang Thích Phong lạnh lùng nhìn Hương Văn, một con tức nghẹn ở họng, lên không được và xuống cũng không xong.

Anh không hiểu, tại sao cô lại trở thành người như vậy.

“Hương Văn, em cho rằng anh không muốn bỏ qua cho em sao?”

Hương Văn cúi đầu không dám nhìn anh, Giang Thích Phong giống như cười lên một tiếng: “Hoá ra, luôn là tôi làm việc dư thừa, Hương tiểu thư, cô thật tự đại.”

Cửa phòng bị đập mạnh một cái, kỳ lạ, Hương Văn thở phào một hơi.

Nhưng mà, chưa thở phào xong, trên đầu liền truyền đến giọng nói lạnh lùng như dao cắt: “Tình cũ không rù cũng đến cô cũng học được rồi. Hương Văn, hai năm này cô cũng không uống phí.”

Cô ngẩng đầu khó hiểu, chỉ nghe anh cười lạnh nói: “Nhưng mà mỗi người Giang gia đều muốn lột xé xác cô. Cô câu dẫn Giang Thích Phong là tự tìm đường chết.”

Cô rốt cuộc cũng hiểu ý của anh, một luồng khí lạnh truyền từ ngực đi khắp người.

Hồi lâu sau, cô khàn giọng nói: “Hạ tiên sinh yên tâm, thể giới của các người, tôi cũng không muốn chen vào nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hương Văn ở trong bệnh viện hai hôm, cho dù bác sĩ nói cô cần phải ở bệnh viện quan sát tiếp hai hôm, nhưng nhìn viện phí, cô vẫn phải kéo lê thân xác đáng phát sốt ra viện.

Mặc dù đãi ngộ của hội sở Mộng không thấp, nhưng trừ đi những chi phí cơ bản, cô cũng không còn dư nhiều. Những khoản tiền này cô còn muốn tích lại, dùng khi cần thiết.

Hồi trước cảm thấy tiền không phải là thứ gì tốt, nhưng khi bị bệnh, cô cảm thấy tiền đáng tin hơn bất cứ thứ gì.

Khi trở về ký túc xá cho nhân viên, căn phòng bốn người chỉ có mình cô, cũng không phải lúc thay ca, cô không biết họ đi đâu. Có lẽ do vẫn còn hơi sốt, sau khi thay quần áo, cô cảm thấy rất chóng mặt, dựa vào một chiếc tủ bên cạnh cho tỉnh táo.

Bên tai vang lên tiếng bước chân, cô bị đẩy mạnh một cái, cả người bị đập vào chiếc bàn phía sau, một cơn đau truyền đến làm cô không nhận được rên lên.

Chu Diễm cũng không ngờ, vừa vào cửa Lâm Diễm Diễm liền xông lên đẩy Hương Văn, cô giật nảy mình, nhìn thấy Hương Văn ôm eo, sắc mặt trắng bệch. Vội vàng chạy đến, giờ tay đỡ cô: “Lâm Diễm Diễm cậu làm gì vậy? Hương Văn, cậu không sao chứ?”

Hương Văn sắc mặt trắng bệch lắc lắc đầu: “Tôi không sao...”

“Cô thì không sao, nhưng tôi thì có sao. Cô là tội phạm giết người, động vào tủ của tôi làm gì, có phải muốn nhân lúc tôi không có ở đây muốn động tay động chân không?”

“Tôi...” Hương Văn nhất thời không phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn Lâm Diễm Diễm đang nhìn cô một cách khinh bỉ, nhất thời hiểu ra. Chuyện hôm đó bị làm lớn như vậy, chuyện mình ngồi tù nhất định đã truyền đi cả hội sở rồi.

Sự khó chịu trước đó công kích cả người cô, cô cup mắt, thấp giọng nói: “Tôi chỉ là hơi chóng mặt dựa vào một chút thôi, không làm gì cả, cô không cần lo.”

“Ai biết được, ở cùng với một kẻ giết người như cô, tôi thực sự lo rằng có ngày nào đó chết lúc nào cũng không biết.”

“Cậu bớt nói mấy câu đi, mọi người đều đã ở cùng nhau nửa tháng rồi, cậu không thể bình yên sống được sao.” Chu Diễm trừng mắt nhìn cô ta, quay đầu nhìn Hương Văn sắc mặt trắng bệch, còn đỏ lên một cách kỳ lạ, cô giờ tay đặt lên trán Hương Văn: “Á! Nóng như vậy mà cậu đã xuất viện rồi? sao không ở thêm mấy hôm nữa?”

“Cảm mạo mà thôi, không phải chuyện gì lớn...”

“Hừ, còn đóng kịch.” Lâm Diễm Diễm nhả ra một câu, lại đi kiểm tra đồ trong tủ của mình, đập mạnh cửa rồi đi. “Tôi đi nói với chủ quản đổi phòng, ở cùng loại người như vậy thật ghê tởm.”

Chu Diễm nhìn bóng lưng của cô ta, tức giận đỏ mắt: “Người gì vậy chứ, cho rằng bản thân cao quý lắm sao, còn không phải cũng chỉ ở trong hội sở làm việc! Hương Văn, cậu đừng nghĩ nhiều.”

Nhìn Chu Diễm bắt bẻ vì mình, Hương Văn hơi sững người, trong lòng chợt cảm thấy ảm áp: “Cảm ơn cậu, Chu Diễm.”

Cảm ơn cậu làm tôi cảm thấy, thế giới này cũng không hoàn toàn xấu xa như vậy.

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, Chu Diễm đi mở cửa, nhìn thấy người đến thì cảm thấy hơi kinh ngạc.

“A? Chị Mộng Lan, sao lại là chị?”

Mộng Lan ừm một tiếng, không trả lời cô, ánh mắt rơi xuống người Hương Văn đang ngồi bên cạnh giường, đôi mắt hạnh bất giác mang theo ý nhìn đánh giá.

Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy Hương Văn, lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Cô trước nay làm việc luôn dứt khoát nhanh nhẹn, chỉ Hương Văn, đôi môi đỏ hơi động: “Cô, đi theo tôi.”

Hương Văn đã từng gặp Mộng Lan từ hai năm trước, lúc đó cô không biết Hạ Hàn Xuyên là cô đồng của hội sở Mộng. Chỉ là tin tức về những cô gái bên cạnh Hạ Hàn Xuyên có liên quan đến bà chủ của hội sở Mộng, cô mới phí tâm làm một thẻ hội viên đến đây thăm dò.

Nhưng mà lúc đó cô chỉ đứng ở xa nhìn nhìn, nhìn cũng không rõ ràng.

Mà nửa tháng trước, cô bị đưa đến hội sở Mộng, người sắp xếp cô là phó giám đốc, công việc sau đó, Mộng Lan cũng chưa từng lộ mặt.

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt, Hương Văn không nhận được cảm thán, cũng khó trách cô ấy có thể dựa vào bản thân để kinh doanh một hội sở lớn như vậy.

“Bạn cùng phòng của cô đến phòng giám đốc làm loạn muốn đổi phòng.” Mộng Lan đánh giá Hương Văn, nhướn mày: “Nhìn bộ dạng của cô cũng biết rồi đi, cô có muốn nói gì không?”

“Không có, là do tôi, tôi đồng ý rồi khỏi ký túc xá nhân viên.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

“Cô cũng thật có trách nhiệm đấy.” Mộng Lan nhìn cô khẽ nhếch môi “Trong cái hội này không có được hai trăm thì cũng là một trăm nhân viên, nếu như cứ mâu thuẫn như các người như vậy, vậy thì cũng không cần mở cửa nữa, thế này vậy, cô đến bộ phận dọn dẹp làm việc, chuyên tiếp đón khách không cần đến cô nữa, chuyện chỗ ở công ty sẽ có sắp xếp, các người không gặp nhau, cũng hạn chế được mâu thuẫn, cô nói xem?”

Nói rồi, Mộng Lan trực tiếp nhìn qua cô, muốn xem thử cô có phản ứng gì, dù sao thì chuyện tiếp đón khách cũng là chuyện của những cô gái trẻ tuổi, còn ở bộ phận dọn dẹp, nói trắng ra là một rừng các bà thím mới đồng ý làm việc đó, vừa bẩn lại vừa mệt.

Chỉ tiếc rằng Hường Văn biểu cảm không hề thay đổi, chỉ “Ừm” một tiếng không nói thêm gì nữa, khiến Mộng Lan có chút thất vọng, khẽ chau mày, cô ta hỏi: “cô không có gì muốn nói sao?”

Hường Văn lắc đầu: “Đối với tôi, chỉ cần có tiền, công việc gì cũng không khác biệt gì cả, và lại, Hạ Tổng là đích thân giao phó, tôi nói gì đi nữa thì cũng là thừa thôi, việc gì phải chọc cho anh ta tức giận.”

Mộng Lan thật sự có chút tán dương cô, ngưng một lát, cô ta cười “Nếu đã không có ý kiến gì thì thu xếp qua bên đó báo cáo đi.”

“Dạ vâng, cảm ơn chị Mộng Lan.”

Nhìn Hường Văn trở về ký túc, Mộng Lan đứng ở hành lang suy nghĩ rồi rút điện thoại ra gọi cho ai đó.

Điện thoại rất nhanh được kết nối: “Ừm, sao rồi?”

“Theo dặn dò của anh, đã điều cô ấy đến bộ phận dọn dẹp rồi ạ.”

Hạ Hàn Xuyên đang xem xấp tài liệu, nghe Mộng Lan nói bỗng ngừng lại: “Cô ấy có phản ứng gì không?”

“Không âm ỉ gì cả, chỉ là rất bình thản chấp nhận ạ.”

“Vậy sao?” Anh khẽ chau mày, tay khẽ xoa lên huyệt thái dương nói: “Nếu đã như vậy, có thể sắp xếp cho cô ấy nhiều hơn một ít công việc, dù gì thì với tuổi tác như cô ấy, trong bộ phận dọn dẹp cũng là người trẻ nhất rồi, làm nhiều một chút cũng là việc nên làm”

Mộng Lan bỗng sững người ra: “Hạ tổng, có phải là hơi nặng tay không?, dù sao thì cô ấy chỉ là một cô gái...”

Hạ Hàn Xuyên không nói gì, cô biết bản thân đã nhiều lời, có chút lo lắng liền chuyển chủ đề: “Đúng rồi, tuần sau công tử của đại gia bất động sản Nhất Khánh Phong sẽ đến đây tổ chức sinh nhật, anh có phải cũng sẽ đến không ạ?”

“Ừ.”

“Vậy tôi chuẩn bị rượu mà anh thích.”

“Cô cứ xem mà sắp xếp là được.”

Tắt điện thoại, Hạ Hàn Xuyên lại bắt đầu tập trung vào tập tài liệu, nhưng một chữ cũng không vào đầu nổi.

Không âm ỉ, tự nhiên mà chấp nhận? haha, Hường Văn, thật sự là càng lúc càng làm mới đi những gì anh biết về cô. Anh vẫn không thể tin được, tính cách vốn dĩ của một người trong vòng hai năm lại thay đổi một cách không ngờ như vậy.

Anh là muốn xem thử cô còn giả vờ được bao lâu.

“Này, nước rửa tay trong nhà vệ sinh nữ hết rồi, còn không mau đi lấy, còn đợi ra đó làm gì?”

Hường Văn đang dọn dẹp một phòng bao ăn chơi của khách, chùi rửa cả buổi chiều, mệt đến nỗi đứng không thẳng lên được, ngồi xuống nghỉ một lát thì lại bị quản lý quát lên.

“Suốt ngày không chú ý gì cả, mất to như vậy bày ra đó để cho vui thôi hay sao?”

Ở đằng sau nắng tới tấp, Hường Văn vờ như không để vào tai những lời đó, tay cầm bình nước rửa tay mới đi vào toilet nữ, cô làm một tuần ở bộ phận dọn dẹp, không cần thiết phải lộ diện, cũng không sợ lúc đón khách bị người quen nhận ra, mặc dù là mệt, nhưng cô thấy cũng đáng.

Cô đôi bình nước rửa tay mới, cô cúi đầu cầm cái thùng rác đi ra, kết quả vừa ra khỏi, quản lý đang đứng ngay đó đợi cô.

“Xong việc rồi chứ, xong rồi thì lên sân thượng giúp một tay.”

“Sân thượng?” Hường Văn nhớ lại vừa nãy một đồng nghiệp có nói là tối nay một vị đại gia bao tầng thượng để tổ chức tiệc sinh nhật, cô chau mày hỏi: “Chủ quán, đã tám rưỡi hơn rồi, đến giờ đôi ca rồi ạ, và lại hôm nay nguyên cả ngày tôi vẫn chưa ăn cơm.”

“Sao?” nghe thấy Hường Văn không muốn đi, tên chủ quán lại giờ giọng: “Bây giờ đang thiếu người, cô lại muốn đi ăn, công ty bỏ tiền ra thuê cô, mà đến lúc qan trọng thì lại muốn bỏ đó không làm nữa là được sao? Nếu đã như vậy, thì sớm mà nói với chị Mộng Lan, để chị ấy sắp xếp cho cô.”

Nói cho Mộng Lan thì chả khác gì nói cho Hạ Hàn Xuyên, cô nói: “Đừng nói với chị Mộng Lan, tôi lập tức đi ngay.”

“Còn không trị được cô sao, nhanh lên, đừng ở đó lồi thối.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Nhìn hần ta đi xa rồi, Hương Văn khẽ xoa xoa cái bụng đói đến đau của cô, chấp nhận đi vào thang máy.

Tầng Thượng là một cái hồ bơi ngoài trời, thời tiết như vậy, Hương Văn cứ tưởng sẽ rất lạnh, kết quả đẩy cửa ra, trước mắt cô là một đám nam thanh nữ tú.

Tất cả những cô gái xinh đẹp nhất của quán đều ở đây mặc bikini, khiến cho Hương Văn bỗng nghĩ đến một câu, “rừng thịt hồ rượu” còn đâu mà nghĩ đến lạnh với không lạnh cơ chứ.

Không dám nhìn lâu, cô cúi đầu tìm nơi cần quét dọn, thì nghe có người gọi cô: “đại thẩm đang quét dọn kia oi, bên đây có vài chai rượu đã hết, lại đây mà lấy đi này, tiện thể đem đến vài chai mới luôn.”

Ở đây chỉ có mỗi mình cô mặc đồng phục quét dọn, Hương Văn Ngần đầu nhìn theo âm thanh vừa này gọi cô, thì nhìn thấy những chai rượu đã hết ở chiếc bàn dài bên cạnh hồ bơi.

Cô mím chặt môi, cô nhặt cái thùng ở bên cạnh đi qua đó, nhặt các chai rượu đã hết, mới nhặt được một nửa, không biết là ai vứt quả bóng xuống hồ bơi, nước văng tung tóe.

Hương Văn bị dọa giật mình, chân đột nhiên lúi lại, liền va phải người ở phía sau, chỉ nghe người phía sau nói: “Bắn chết đi được, cô đụng vào đầu đấy hả?”

Hương Văn quay đầu thì nhìn thấy một cô gái đang mặc chiếc váy ngắn màu trắng, mặt cô khẽ đỏ lên xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không cố ý,....”

“Lao công mà cũng tới đây góp vui sao, làm bản đồ tôi cô đền nổi không hả, thật là tức chết mà...”

Sự việc liền thu hút sự chú ý của người ngồi trên sofa, anh ta nhìn qua, bắt gặp Hương Văn đang cúi đầu, dưới ánh đèn xanh đỏ lấp lóe có chút xinh đẹp, anh ta khẽ chau mày, chủ động hỏi: “Chuyện gì thế?”

Người phụ nữ bị đụng phải nghe thấy, bộ dạng giống như chịu áp lực nói: “Bùi thiếu gia, anh còn nói nữa, đồ của em đều bị cô lao công này làm bẩn rồi.”

“Oh” Bùi Tung không mấy hứng thú nhìn lướt qua cô ta, anh ta cười nói: “Chỉ là một bộ đồ, bảo cô ta đền là được, cô lao công kia, cô qua đây.”

Hương Văn biết là do cô xui xẻo nhưng ở đây không thể đắc tội với ai cả, cô khẽ nhắm nghiền mắt, đi qua đó.

Đợi cô đến gần, Bùi Tung ánh mắt sáng lên, thả chiếc ly trên tay xuống, anh ta hứng thú hỏi cô: “này cô lao công, làm bản đồ của người ta, phải đền đi chứ.”

Hương Văn sững người, nhìn bộ đồ trên người cô ta, là hàng hiệu, cô không cách nào đền nổi: “Bộ đồ này với tiền công ít ỏi của tôi thật sự là không đền nổi, nhưng nếu như cô đồng ý, sau khi party kết thúc, tôi giúp cô giặt sạch.”

Có lẽ không ngờ đến cô lại nhanh như vậy đã thừa nhận mình không có tiền, Bùi Tung càng thêm thích thú, ánh mắt cáo già hiện rõ lên: “Nếu đã không đền nổi, thì coi bộ đồ của cô ra, lấy một trả một, thấy thế nào?”

Giọng của hần ta không hề nhỏ, chốc chốc đã thu hút sự chú ý của đông đảo mọi người, ánh mắt đều đổ dồn vào cô, cô chỉ có vài bộ đồ lao công quét dọn này, bên trong bộ đồ thì chỉ có nội y, biết là hần ta đang làm khó cô, sắc mặt cô bỗng trắng bệch.

“Sao thế? Lấy bộ đồ rách nát trên người cô để đổi, cô còn không đồng ý sao?”

“Bùi thiếu gia, đồ lao công này không được rồi, không chịu coi đồ ra, không phải là bên trong không mặc gì đấy chứ, cũng lằng lơ thật đấy.”

“Ây ya, có chuyện hay để xem đây, mau coi đi xem nào.”

Xung quanh một trận cười chế nhạo, Hương Văn khẽ run rẩy, Đúng lúc cô đưa tay định cởi cúc áo, một cánh tay ấm áp đột nhiên ngăn cô lại.

Cô bỗng sững người, cơ thể dựa vào bờ ngực quen thuộc.

Hạ Hàn Xuyên nhếch môi, đôi mắt phượng mang đầy lạnh lẽo, anh khẽ chau mày, cả người giống như đứng trên đỉnh của vương chủ, cao ngạo xuất chúng.

Hương Văn ngẩn lên vừa đủ nhìn thấy đường cong tuyệt mỹ dưới miệng anh, khẽ nuốt nước bọt.

Đường cong trên miệng anh rất thu hút, nhưng lời lẽ nói ra giống như mũi giáo: “Sao thế? Bùi công tử từ lúc nào mà lại hứng thú với loại này thế?”

“Loại này...” Hương Văn cúi đầu.

Hạ tổng nói quá rồi, chẳng qua là tụ tập kiếm chút thú vui, không thì cũng không có chuyện gì làm áy mà.”

“Thú vui? Thì ra là vậy...” Hạ Hàn Xuyên cười một tiếng, người đàn ông lúc này nói cô lằng lơ đã bị anh đạp xuống hồ nước.

Hương Văn ngạc nhiên.

Chương 13

Xung quanh một tràn tiếng ồ ngạc nhiên vang lên, Bùi Tung sắc mặt bỗng thay đổi, không biết chuyện gì xảy ra nhìn Hạ Hàn Xuyên: “đang yên đang lành, Hàn tổng là có ý gì?”

Chỉ nhìn thấy anh thu lại đôi chân, sau đó anh mất dưng lại ngay khuôn mặt đang sùng sốt của Hường Văn, anh cười: “Bùi công tử không phải nói là không có gì chơi sao? Bây giờ thì có rồi còn gì?”

Hồ bơi vào mùa đông lạnh biết mấy, chỉ có người rơi vào hồ bơi mới biết, nhưng không ai dám lên tiếng, Chỉ một cái gạt chân cũng đủ chinh đồn loại đàn ông này.

Những kẻ giàu có ở đây đều được gọi là thiếu gia, nhưng anh là tổng, dựa vào cách xưng hô cũng biết anh không phải là dựa dẫm vào sự giàu có của gia đình.

Bùi gia tuy là không phải là một gia đình tầm thường, nhưng Bùi Tung cũng không dám chọc giận Hạ Hàn Xuyên, nhìn qua Hường Văn đang được anh bảo vệ: “Thì ra là người của Hạ tổng, là chúng tôi có mắt như mù.”

Hạ Hàn Xuyên cũng không phủ nhận, cúi đầu nhìn trên bàn, lấy ngay một ly rượu: “Cậu nói chẳng qua cũng chỉ là tìm thú vui mà thôi, làm mất nhã hứng của cậu rồi, mấy thứ này đều tính cho tôi vậy.”

“Sao có thể để Hạ Tổng trả được chứ”

“Sinh nhật cậu, tôi đương nhiên phải mời, mọi người cứ chơi tự nhiên, lát nữa tôi lên sau.” Nói rồi, anh kéo chặt Hường Văn, không thèm để ý đến Bùi Tung, quay người rồi đi, khiến cho cả đám người đằng sau há hốc mồm.

Cho đến khi hai người rời đi, người đàn ông dưới nước mới lên tiếng: “Mẹ kiếp. mau kéo tao lên.”

Xung quanh bắt đầu nhộn nhịp trở lại, còn Bùi Tung, hắn ta cứ dán mắt vào một nửa vỏ chai còn lại mà Hường Văn chưa thu dọn, sắc mặt trở nên khó coi.

Hường Văn bị Hạ Hàn Xuyên lôi vào trong thang máy, dợi cửa thang mãi đóng lại, cô bị Hạ Hàn Xuyên đá qua một bên giống như thứ rác rưởi, cô bất giác khụy người tựa vào vách tường thang máy.

Hạ Hàn Xuyên nhìn cô cười chế giễu: “Nếu như tôi không đến, cô sẽ làm gì, trước mặt đám đồng còi sạch quần áo?”

“Tôi...” Thật ra lúc Hạ Hàn Xuyên chưa đến, cô đã có đáp án, chỉ là anh ấy đến kịp thời, dùng một lúc, cô cúi đầu nói: “Nếu Hạ Tổng không đến, tôi sẽ còi.”

Hạ Hàn Xuyên chau mày, lạnh nhạt mở miệng: “Có lẽ tên lúc này nói không sai, Hường Văn, cô đúng là lẳng lơ, có phải nếu lúc này tôi không đến, cô có phải còn dự định quyến rũ một tên đại gia cứu cô ra khỏi đây?”

“Phải” cô bắt đầu run rẩy: “Hạ Tổng chẳng phải muốn thấy là những thứ này sao?” một kẻ tội phạm giết người không thành, bị người nhà ruồng bỏ, bị đồng nghiệp chèn ép, bị tất cả mọi người dẫm đạp, bảo tôi còi quần áo cũng chỉ là cơ bản mà thôi, những ngày tháng tiếp theo của tôi chẳng qua cũng sẽ như vậy, tôi có thể hy vọng ai sẽ đến cứu tôi cơ chứ?”

Lúc cô nói, đôi mắt đỏ lên, nhưng cô không khóc, rõ ràng là đôi mắt rất quen thuộc, nhưng lại là một cảm giác buồn chán.

Hạ Hàn Xuyên nhìn cô, lồng ngực giống như có thứ gì đó đâm vào, không đau nhưng không hề dễ chịu: “cô nói gì cơ?”

Cô có chút không kìm chế được: “các người bảo là tôi hủy hoại Giang Thanh Nhiên, nhưng thật ra là cô ta đã hủy đi tôi, vì anh thích cô ta, nên anh tìm mọi cách để đòi lại món nợ của cô ta từ tôi, nhưng còn tôi thì sao? Món nợ của tôi thì sao? Cả cuộc đời đã bỏ cô ta hủy hoại hoàn toàn, nếu như không phải vì sợ Hạ Tổng anh không vui lại ra tay với người nhà tôi, tôi một chút cũng không hề muốn xem mặt trời mọc mỗi ngày, bởi vì thế giới mà các người quan tâm đối với tôi là địa ngục.”

Đây là những gì thật tâm cô nghĩ.

Hạ Hàn Xuyên đột nhiên nghĩ đến đáng về không kìm chế được, ánh mắt trống rỗng, giống như nhớ ra điều gì đó, “Hôm đó nếu như không gặp tôi, cô sẽ làm gì?”

Cô không trả lời.

Đèn trong thang máy có chút mờ ảo, rọi lên người cô, khiến cho người khác cảm thấy cô có thể biến mất bất kỳ lúc nào. Hạ Hàn Xuyên bóp chặt lấy cánh tay cô, phần nộ: “Nói!”

Hường Văn bị bóp chặt đến đau nhói, cô vùng vẫy nhưng không thoát ra được, đành xui theo: “nếu như không gặp anh, tôi sẽ tự sát, anh vừa lòng rồi chứ?”

Bị ép nói ra bí mật từ trước đến nay, cả người Hường Văn dường như không còn sức lực, mệt mỏi dựa vào cái tường sắc trong thang máy, vốn dĩ cố gắng không rơi nước mắt, nhưng lại tuôn ra như mưa.

Chương 14

“Hạ Hàn Xuyên, tôi vốn dĩ không có cố ý làm tổn thương Giang Thanh Nhiên, tại sao anh không tin chứ? Hai năm nay, mỗi ngày tôi đều sống không bằng chết, hai năm sau, một lần nữa anh lại hủy hoại đi hy vọng của tôi, mạng sống của Giang Thanh Nhiên là mạng sống, mạng sống của Hường Văn tôi thì không phải là mạng sống sao!”

Lần này là lần đầu tiên cô khóc kể từ khi ra tù, không có kêu khóc thảm thiết, chỉ là không ngừng rơi nước mắt, Hạ Hàn Xuyên chau mày nhìn cô, Hường Văn hai năm trước khóc lóc giải thích với anh, trong lòng anh không hề cảm giác, nhưng hai năm sau, anh nhìn cô khóc, lại thấy rất khó chịu.

Sự biến động về tâm trạng như vậy khiến anh mím chặt môi lại, anh nhìn cô khóc đỏ hoe cả đôi mắt, chau mày lại nói: “Hường Văn, đừng có suy nghĩ về chuyện đó suốt ngày như thế, như cô thế này dù cho có chết đi cũng sẽ vẫn vào địa ngục, định mệnh là không thể lên thiên đường được.”

“Nhưng mà nếu như địa ngục mà không có anh với Giang Thanh Nhiên, đối với tôi mà nói thì chính là thiên đường rồi. Và nhân gian hiện tại, vì có anh, mới là địa ngục!”

Lúc này, cầu thang máy “Ting” một tiếng mở ra.

“Tốt, tốt lắm.” Hạ Hàn Xuyên tức tối bật cười, giữ lấy cánh tay cô, kéo cô ra khỏi thang máy, chủ quản bộ phận vệ sinh đứng ở cửa thang máy nhìn thấy Hạ Hàn Xuyên liền niềm nở, nhưng đôi mắt anh lại nhìn thấy người mà anh ta đang nắm chặt lấy cánh tay, sắc mặt bỗng chốc trở nên trắng bệch, vội vàng hỏi: “Hạ tổng, chuyện này là sao vậy? Là cô ta khiến cậu không vui à?”

“Cút!”

Chủ quản bộ phận vệ sinh bị ánh mắt đó nhìn một cái, ngay lúc đó bị dọa tới mức không dám bước lên phía trước.

Chân của Hường Văn bị đau, dạ dày cũng khó chịu, anh chân dài bước xa, cô dường như bị anh lôi đi, cho đến khi bị anh lôi vào trong một căn phòng.

Sau đó, cô bị anh đẩy xuống đất.

Nhưng sau một giây, cô liền bị anh bóp lấy cổ, giống như hai năm trước vậy. Hạ Hàn Xuyên với khuôn mặt đẹp đẽ đó chỉ cách cô với một inch, hơi thở của hai người hòa quyện với nhau.

“Hường Văn.” Giọng nói lạnh lùng của anh từ từ cất lên, thân thể của Hường Văn không tự chủ được run lên một cái: “Tôi là địa ngục của cô sao?”

Hường Văn bối vì không thở được nên mặt đỏ hết lên, trên mặt vẫn còn những giọt nước mắt chưa khô, nhìn thấy rất là đáng thương, cô không đấu tranh, thậm chí còn hy vọng Hạ Hàn Xuyên cứ như vậy bóp chết cô.

Nhưng mà Hạ Hàn Xuyên không như cô nghĩ, tuy rằng không buông tay ra, cũng không dùng hết sức mình, da tay anh ấm áp, anh thậm chí còn có thể cảm nhận được nhịp đập đó.

Nhìn ánh mắt thất thần tuyệt vọng của cô, anh đột nhiên cúi xuống cắn lấy môi cô, dùng sức, Hường Văn hơi mở con ngươi, chỉ cảm thấy đau ở môi, rồi những cơn ngẹt thở dần đặc trên môi của hai người.

Đôi môi khô khốc như vậy, nhưng lại giống như hoa anh túc, lại khiến cho Hạ Hàn Xuyên chìm đắm trong đó, anh lầm bầm nói: “Hường Văn, vì tôi là địa ngục của cô, thế thì cô nhớ lấy, cô vĩnh viễn không thoát ra được.”

Hai năm trước cô trang điểm đẹp để đưa tới trước mặt anh, anh đến nhìn cũng không thèm nhìn qua, nhưng hiện tại cô mặc bộ quần áo vệ sinh bẩn thỉu, thô tục xấu xí đứng trước mặt anh, anh lại hôn cô.

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng mà không hề có chút sức lực nào.

Cảm nhận được ngón tay anh trượt dần vào áo cô, rơi vào nơi mềm mại của cô, cô tát anh một cái, nghiêng răng nói: “Hạ Hàn Xuyên, đừng đối xử với tôi như thế, tôi xin anh...”

Người dưới không di chuyển được, tay của Hạ Hàn Xuyên mắc kẹt trên cổ cô, anh cúi đầu nhìn cô, rõ ràng là như thế ngoại hình rất sinh động, nhưng lúc này lại xấu hổ vô cùng.

Anh đột nhiên tỉnh lại, nói lòng cô ra, ánh mắt rơi trên đôi vai trần của cô, tiện tay vứt chiếc áo khoác sang bên cạnh cô, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài!”

Hường Văn cầm chiếc áo khoác, mím chặt môi lại, từ từ đứng dậy.

Cùng lúc,

Cánh cửa phía sau vang lên tiếng gọi cửa, ngay sau đó, một giọng nói vừa quen thuộc vừa lạ lẫn ở cửa vọng vào: “Anh Hàn Xuyên? Anh có ở trong phòng không?”

Dù cho có biến thành tro bụi thì Hường Văn cũng nhận ra giọng nói này, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hàn Xuyên, liền thấy sắc mặt anh vẫn như thường, nhắc chân lên để mở cửa, cô ngo ngoe, đưa tay giữ chặt lấy quần anh: “Tôi không muốn nhìn thấy cô ấy...”

Hạ Hàn Xuyên chau mày, nhìn thấy mặt cô trắng bệch, tưởng rằng cô rụt rè, vừa định nói gì đó, thì thấy cánh cửa được mở thẳng ra.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

“Anh Hàn Xuyên, em vào đây ...”

Giang Thanh Nhiên chống nạng, đứng ở cửa, cánh tay vẫn giữ cho cánh cửa mở ra, hiển nhiên, cô rất lo lắng, lo lắng để chứng minh một điều gì đó, đến nỗi mà quên đi mất phép lịch sự.

Hạ Hàn Xuyên lấy lại tinh thần, chau mày, “Sao em lại tới đây? Hôm nay không phải làm phục hồi chức năng sao?”

Giang Thanh Nhiên hiển nhiên đã nhìn thấy Hường Văn, ngờ ra một lúc, sau đó thu lại tầm nhìn, lại đổ dồn lên người Hạ Hàn Xuyên, nhìn thấy cúc áo cổ mở ra và đôi môi hình như dính chút máu đỏ, dù là kẻ ngốc cũng biết họ vừa nãy đã làm gì, càng huống hồ không chỉ không phải, mà còn là chuẩn bị để tới.

Đôi cặp mày lá liễu chau lại, cô đã biết rồi còn cố mở miệng hỏi: “Anh Hàn Xuyên, cô ta ra tù từ khi nào vậy? Sao anh lại ở cùng với cô ta chứ?”

“À ...” Hạ Hàn Xuyên không trả lời, ngược lại còn đưa tay lên cài lại cúc áo, cúi xuống hỏi ngược lại: “Không phải em đã biết rồi sao? Tống Kiều nói với em à, nếu không sao em lại chạy tới đây lúc nửa đêm thế này chứ?”

“Em ...” Giang Thanh Nhiên đôi mắt đỏ hoe nhìn đáng vẻ thương hại: “Em biết cô ta ở câu lạc bộ mơ ước mới tới, nhưng em không biết rằng anh lại ở cùng với cô ta ...” cô cố chút gì đó nói không thành câu, mím môi môi hồng lại, lo ngại bất an nói: “Anh Hàn Xuyên, cô ta là Hường Văn đó, năm trước cô ta còn muốn giết em! Anh quên rồi sao ...”

Nghe tới đây, Hường Văn không nhận được chau mày lại, cúi đầu trầm ngâm rồi chỉnh lại quần áo của mình, sau đó đứng dậy, từng bước từng bước một đi ra ngoài.

“Có thể nhường đường một chút không?” Cô đứng phía sau hai người kia, khẽ mở miệng.

Giang Thanh Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn hường cô, biểu cảm trên mặt rất đau khổ: “Hường Văn, cô ghét tôi như vậy, hai năm trước cô hại tôi còn chưa đủ sao? Tại sao ra tù rồi vẫn còn xuất hiện trước mặt chúng tôi chứ? Cô rốt cuộc muốn làm gì chứ ...”

Mắt nhìn Hường Văn sắc mặt hơi biến đổi, Hạ Hàn Xuyên chau mày, lên tiếng ngắt lời Giang Thanh Nhiên: “Là anh để cô ta tới đây.”

“Anh Hàn Xuyên?” Giang Thanh Nhiên ngờ ngợ, có chút gì đó không tin: “Tại sao chứ?”

Hạ Hàn Xuyên nhìn Giang Thanh Nhiên, cười nhạt nói: “Anh em hai người dường như đối với chuyện thuê người làm của anh rất là thích hỏi vì sao? Tại sao? Hạ gia dùng người nào còn phải báo cáo cho Giang gia hay sao?”

Hường văn ngẩng đầu lên, nhìn hường Giang Thanh Nhiên, đây là lần đầu tiên sau hai năm hai người gặp lại nhau, cô nhìn cô ta một lượt, trừ cái nạng ở trên tay ra, Giang Thanh Nhiên không có gì khác so với hai năm trước cả, đáng vẻ mềm yếu của một cô tiểu công chúa.

Nhưng mà cô lại rất đau khổ, cười cho chính mình, đôi mắt trong veo của cô, “Giang Thanh Nhiên, hai năm trước là ai hại ai, cho tới bao giờ cô mới nói ra sự thật chứ?”

“Cái gì?” Sắc mặt Giang Thanh Nhiên biến thành trắng bạch, mím môi, khóc lóc, “Hường Văn, tại sao tới bây giờ cô vẫn còn giao biện chứ? Rốt cuộc là vì sao cô lại nhẫn tâm vu vu cho tôi vậy chứ?”

Rốt cuộc là ai không có lỗi, Hường Văn cũng chẳng buồn tranh chấp với cô ta, có tranh chấp thế nào đi chăng nữa thì cô đã ngồi tù hai năm đền một cái chân, cũng đã là sự việc đã rồi, có ai còn tin cô chứ?

Siết chặt người lại, cô thờ ơ nhún nhún vai, “Hai năm qua rồi, tôi không muốn phân đúng sai với cô, tôi giờ còn có việc phải làm, không làm phiền hai người nữa.”

Nói xong, cô bước qua bọn họ, đi ra ngoài.

Hạ Hàn Xuyên nhìn theo bóng sau lưng cô, trong đáy mắt anh có chút dư vị gì đó không rõ ràng lắm.

Giang Thanh Nhiên nhìn thấy toàn bộ biểu hiện của anh ấy, từ ngực trời dậy lên một sự bất an, cô đưa tay ra nắm lấy cánh tay anh, cố gắng làm cho mình trông có vẻ nữ tính và vô tội, “Anh Hàn Xuyên, anh hãy tin em, em biết cô ta ra tù sau đó tới câu lạc bộ giấc mơ rồi mới có chút lo lắng, nhưng em không có ý gì khác cả, chỉ là một người đã từng làm tổn thương anh, đột nhiên lại xuất hiện, em rất sợ, vì thế nên em mới tới ...”

Nghe cô ta nói như vậy, Hạ Hàn Xuyên chau mày: “Em lo sợ gì vậy?”

Cô ngược đầu lên, thần sắc buồn bã: “Lo sợ cô ta lại lần nữa giả vờ, đi lừa gạt anh, lừa anh trai em, năm đó nếu như không phải là em phát hiện ra cô ta không chỉ mê hoặc anh trai em mà còn lừa gạt anh nữa, cô ta chắc cũng sẽ không tức giận quá tới nỗi muốn lái xe đâm chết em, như nay cô ta ra tù rồi, vẫn còn xuất hiện trước mặt hai người nữa. Anh trai em, anh trai em cũng ma quái rồi, bởi vì cô ta mà muốn chia tay với Tống Kiều, em thật sự rất sợ ... sợ quá khư lại lặp lại.”

“Em nói Giang Thích Phong muốn chia tay với Tống Kiều sao? Bởi vì Hường Văn sao?” Hạ Hàn Xuyên mở to mắt, sắc mặt khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16

Hạ Hàn Xuyên áp bức người, ánh mắt dường như có thể hiểu được mọi thứ.

Giang Thanh Nhiên có chút hoảng loạn trong đôi mắt, không tự nhiên được lùi về sau một bước, ra về yếu đuối nói: “Ừ. Hường Văn nói, chỉ cần anh trai em với Tống Kiều chia tay, cô ta sẽ đồng ý ở bên anh trai em”

Hạ Hàn Xuyên cười nhạt một cái, sự lạnh nhạt lấp đầy đôi mắt.

Anh biết ngay hai năm không thể thay đổi được bản tính của một con người.

“Anh Hàn Xuyên,” nhớ lại khi nãy lúc mới vào nhìn thấy cái cảnh đó, Giang Thanh Nhiên liền cảm thấy trong lòng khó chịu, “Hương Văn và anh trai em không trong sạch, còn muốn kéo theo anh, cô ta không đứng đắn như vậy, cũng không biết có bệnh gì không nữa, anh vẫn nên tránh xa cô ta ra một chút.”

“Không đứng đắn” ba chữ này khiến cho ánh mắt của Hạ Hàn Xuyên lạnh lùng thêm bao nhiêu phần, “Anh nên giữ khoảng cách với ai, tới lượt em quản hay sao?”

Khóe mắt Giang Thanh Nhiên liền đỏ hoe, “Anh Hàn Xuyên, em cũng chỉ là quan tâm anh mà thôi, không có ý gì khác cả.”

Cô nước mắt lưng tròng, nhìn rất là xúc động lòng người.

Hạ Hàn Xuyên đôi mắt lạnh lùng nhìn cô, im lặng không nói.

“Anh Hàn Xuyên, em thật sự chỉ muốn tốt cho anh.” Cô mím môi, nói có vẻ yếu đuối bất lực.

“Em là vì điều gì, anh rõ hơn bất cứ ai hết.” Hạ Hàn Xuyên đi qua cô tới ngưỡng cửa, đáy mắt hiện lên chút kinh sợ, “Đừng bỏ những ý nghĩ nhỏ nhen không đáng đó áp đặt lên người anh.”

Ngay lập tức, Giang Thanh Nhiên không còn có chút máu mặt nào, cô còn muốn nói gì nữa, nhưng anh đã đi ra ngoài mất rồi.

Cô dựa vào chiếc bàn, cúi đầu nhìn chiếc chân trái vô dụng của mình, nỗi đau đớn kèm theo tức giận hiện lên trên khuôn mặt xinh xắn, “Anh Hàn Xuyên, em vì anh mà phải trả giá nhiều như vậy, sao anh lại không nhìn ra chứ?”

Hương Văn về tới kí túc xá, dựa vào cửa, đôi mắt trống rỗng vô hồn.

Sau một lúc lâu, cô mới dường như nghĩ tới điều gì đó, tức giận lau lau đôi môi dính máu của mình.

Lau, lau, nước mắt lại rơi xuống, lẫn với máu chảy xuống, đắng ngắt, còn có lẫn mùi máu.

Cô ngồi xồm trên nền đất hơn mười phút, mới kéo cơ thể đau nhức của mình bò lên giường.

Cô không có thời gian đau lòng rơi nước mắt, ngủ sáu tiếng tỉnh dậy, rồi lại tiếp tục đi làm.

Nhưng mà đêm nay nhất định không được thái bình yên ổn.

Hương Văn nằm xuống được một lúc, dạ dày liền đau lên một cơn.

“Sao vậy?” Chu Diêu đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô sắc mặt nhợt nhạt, bị dọa hết hồn.

Hương Văn mím môi, vì bị bệnh cho nên giọng nói có chút ngốc nghếch, “Không sao, chỉ là bệnh dạ dày lại tái phát thôi.”

“Bệnh dạ dày tái phát thì đi mua thuốc đi, không thể gắng gượng cho qua được?” Chu Diêu đưa tay kéo cô, “Gần đây có một hiệu thuốc, tôi đưa cô đi.”

“Cảm ơn.”

Hai người mua thuốc xong, lúc đang chuẩn bị bắt xe quay về, đột nhiên có người hét lên một tiếng, “Văn Văn?”

Giọng nói này quá quen thuộc, Hương Văn co đông tử mắt lại, đôi môi khẽ run lên.

“Văn Văn, đúng là em rồi?” Một người đàn ông đẹp trai nhìn giống cô bảy tám phần bước tới, vui vẻ nắm lấy đôi vai của cô.

Hương Văn mím môi, muốn gọi tiếng anh trai, nhưng cô họng dường như bị cái gì đó chặn lại, một chữ cũng không nói ra được.

“Tôi qua bên cạnh đợi cô.” Chu Diêu nói.

Hương Văn gật gật đầu.

“Em ra tù sao không tới tìm anh?” Hương Vũ nhìn thân hình gầy gò, quá khổ của cô, trong mắt không khỏi hiện lên nỗi thương xót, cảm thấy có lỗi.

Năm đó vì tự bảo vệ, Hương gia từ bỏ Hương Văn, anh đã cầu xin người trong nhà, nhưng bị họ nhốt lại, không giúp đỡ được gì cả, chỉ có thể mắt trừng trừng nhìn cô bị bắt vào nhà giam.

Hương Văn vuốt lại những sợi tóc rườm rà quanh tai, giọng nói khô khan, “Không kịp nữa rồi.”

Cô muốn lên lút nhìn người nhà một cái, sau đó tự sát, nhưng giữa đường lại gặp Hạ Hàn Xuyên.

Một trận gió thu thổi tới, có chút lạnh, cô không chịu được thu người lại.

Sau một giây, một bộ vest được khoác lên người cô, “Lạnh như thế này sao không mặc nhiều một chút, còn nữa, bộ quần áo trên người em là như thế nào đây, sao anh nhớ hình như chỉ có mấy cô dọn dẹp vệ sinh mới mặc những bộ đồ như thế này? Thẩm mỹ của em từ khi nào lại kém như vậy chứ?”

Hương Văn cúi xuống, che giấu đi ánh mắt của mình, “Em hiện giờ là một công nhân vệ sinh, đây là đồng phục.”

Hương Vũ đơ người, không thể tin được.

Cô công chúa mà anh giữ trong tay mình, không phải lo gì cả, chỉ lo cho cô em gái của mình, giờ đây lại là một công nhân vệ sinh?

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

“Đừng làm quần áo bị bẩn, Hương Văn cời chiếc áo vest ram đưa qua trước mặt anh.”

Cô dọn nhà vệ sinh, xử lý những đồng nôn mửa, trên người bẩn thỉu.

“Bẩn cái khi gì!” Đôi mắt Hương Vũ đỏ ngầu, anh nắm lấy chiếc áo vest, thô lỗ khoắc lên người anh, “Em còn nói những lời vớ vẩn vậy nữa, anh sẽ tức giận đó!”

Hương Văn cảm nhận được cái ám áp trên chiếc áo, cười, không cời ra nữa.

“Công nhân vệ sinh em cũng đừng làm nữa!” Hương Vũ lấy ví tiền ra, rút ra một tấm thẻ ngân hàng, nhét vào trong tay cô, “Cái này em giữ lấy mà tiêu, không đủ thì cứ nói với anh!”

“Không cần đâu, em làm công nhân vệ sinh cũng khá tốt.” Hương Văn đưa trả lại tấm thẻ ngân hàng.

Hương Vũ không cầm lấy thẻ, anh nhìn cô, thương và buồn, “Văn Văn, có phải em giận anh hai năm trước không giúp em, vì thế không tiêu tiền của anh? Anh ...”

“Không có, anh đừng suy nghĩ linh tinh.” Hương Văn ngắt lời anh, đôi mắt ẩn chứa nỗi cay đắng, “Nếu như để bố mẹ biết được anh đưa tiền cho em, chắc chắn sẽ tức giận, tình của bố lại không tốt.”

Hương Vũ nắm chặt tay, thả lỏng ra, rồi lại nắm chặt lại, sau cùng cũng cầm lại tấm thẻ ngân hàng, “Được, em không nhận cũng được, anh tìm cho em một công việc hẳn hoi, thẻ này được chứ?”

“Không cần đâu anh à.” Hương Văn nói nhỏ, “Em ở câu lạc bộ giấc mơ, không đi đâu được.”

Hạ Hàn Xuyên không để dàng gì mà cho cô rời đi đâu.

Hương Vũ sắc mặt nhợt nhạt, một lúc sau, anh nghiêng chặt răng lại, những đường gân xanh trên trán nhảy dựng lên, “Hạ Hàn Xuyên ép em làm công nhân vệ sinh sao?”

Hương Văn gật gật đầu.

“Tên khốn này!” Hương Vũ nói cà vạt ra, đôi mắt đỏ ngầu, “Anh ta để em ngồi tù hai năm còn chưa đủ, còn muốn làm gì nữa? Anh đi tìm anh ta!”

Nói xong anh liền rời đi.

“Anh ____” Hương Văn dùng sức giữ lấy anh, sắc mặt mặt mõi, “Anh không đâu lại được với anh ta đâu, đừng dẫn vật nữa.”

“Thế làm thế nào? Để anh mở mắt nhìn em bị anh ta chính lý sao?” Anh nắm chặt tay xoa xoa ngực, từng chữ từng chữ trong cổ họng được nói ra, “Thế anh, anh ta còn được coi là người không?”

Bên này giọng nói quá to, Chu Diêu không yên tâm, liền chạy lại, đứng bên cạnh Hương Văn.

“Nhớ tới hai đứa con của anh, làm việc đừng bốc đồng quá.” Chu Diêu cũng ở đây, Hương Văn không muốn nói nhiều, “Trời không còn sớm nữa, em về trước đây.”

Nói xong, cô kéo Chu Diêu đi.

“Văn Văn!” Hương Vũ ở đằng sau gọi cô một tiếng, trong mắt đầy những sự áy náy và rồi rem.

Hương Văn dừng chân lại, nhưng không hề quay lại.

“Xin lỗi...” Hương Vũ nắm chặt tay lại, đầu ngón tay dùng lực trắng bạch ra.

“Trách thì trách em yêu sai người, không liên quan gì tới anh.” Giọng nói của Hương Văn trầm xuống, hơi khàn khàn, “Bố mẹ hai người họ, có ... có hỏi qua về em không?”

Hương Vũ thiếu tự tin, mở miệng mấy lần, lại không nói thành tiếng.

“Anh, ngủ ... ngon, nhớ lấy, đừng bốc đồng quá.” Hương Văn cố gắng để kìm nén nỗi đau trong khóe mắt xuống, chạy đến chiếc taxi đang đậu ở bên đường, bước lên xe.

Bố mẹ, hai người vẫn chưa tha thứ cho cô sao.

Nhưng đến tư cách trách cứ bọn họ cũng không có, có trách thì chỉ trách bản thân cô, yêu phải người không nên yêu, tin nhầm người không nên tin.

Chu Diêu theo vào xe, có một đồng chuyện muốn hỏi, nhưng sau đó lại chỉ đưa cho cô một tờ khăn giấy, “Lau đi, đừng để cho người ta tưởng rằng tôi bắt nạt cô.”

Hai người trở về kí túc xá, đèn đã tối om rồi.

“Hai người nửa đêm rồi không ngủ, còn có chút lòng công đức nào không vậy, còn để cho người khác ngủ hay không chứ?” Lâm Diễm Diễm giọng trách cứ, “Bỏ đi, coi như tôi chưa hỏi, một kẻ giết người, một vị tiểu thư, tôi còn yêu cầu gì về tố chất của hai người chứ?!”

“Lâm Diễm Diễm, cô hỏi lương tâm của mình đi, “Chu Diễm tức đỏ mặt lên, “mỗi ngày đều gọi điện thoại tới một hai giờ sáng không để cho người khác ngủ là ai chứ!”

Vội lại như thế nào là tiểu thư?

Cô với Lâm Diễm Diễm đều là nhân viên lễ tân đón khách, cũng không làm giao dịch gì mà không thể gặp người khác!

“Tôi bình thường gọi điện thoại thì sao chứ? Hôm nay tôi không gọi, muốn nghỉ ngơi sớm chút không được sao?” Lâm Diễm Diễm lật mặt.

Chu Diễm chỉ vào cô, ngón tay run rẩy, “Khi chúng tôi đi vào, cô vẫn còn đang nghịch điện thoại!”

“Tôi nghịch điện thoại buồn ngủ rồi, đang định bỏ điện thoại xuống đi ngủ, thì hai cô đi về, leng keng leng keng làm phiền người khác.” Lâm Diễm Diễm ho một cái, “Yêu cầu của tôi cũng không quá đáng lắm, làm sai xin lỗi một cái, cúi gập người chín mươi độ là được, có khó lắm không?”

Chu Diễm bị cái cô không biết xấu hổ kia làm cho tức không nói gì được.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

“Xin lỗi, làm phiền cô nghỉ ngơi rồi.” Hường Văn cúi gập người chín mươi độ, sắc mặt điềm đạm.

Lâm Diễm Diễm ghét nhất là Hường Văn suốt ngày bày dáng vẻ đoan trang đó ra, một kẻ giết người mà thôi, kiêu ngạo gì chứ, “Cô như thế là biểu cảm gì vậy? Xin lỗi tôi rất ẩm ức sao? Có tin tôi mà không vui thì sẽ khiến cho cô đến công nhân vệ sinh cũng không làm nổi hay không?”

“Lâm Diễm Diễm, cô quá đáng quá rồi đấy!” Chu Diễm hét lên.

Lâm Diễm Diễm coi như không nghe thấy câu nói này vậy, tiếp tục nhắm vào Hường Văn, “Nói cô đó, cô là cái rắm gì chứ!”

“Xin lỗi, đã làm phiền cô nghỉ ngơi rồi.” Hường Văn cúi gập người xuống, mái tóc ngắn xoa xuống che đi ánh mắt của cô, giọng nói vẫn như cũ rất bình thản.

Thủ đoạn nhỏ này của Lâm Diễm Diễm chẳng khác gì so với những người trong tù kia, căn bản không ra gì cả.

Lâm Diễm Diễm chính là muốn nhìn cô tức giận, lúc này nhìn thấy cô chẳng có chút phản kháng gì cả, có một cảm giác bất lực giống như đâm vào đồng bóng vậy.

Cô cắn giận lườm Hường Văn một cái, quay người lại, tiếp tục nghịch điện thoại.

Hường Văn uống thuốc rồi nằm xuống, dạ dày đau khá nghiêm trọng, đến quá nửa đêm mới ngủ được. Ngày hôm sau sau khi thức dậy, sắc mặt cô trắng bệch rất đáng sợ.

Chu Diễm nói sẽ xin nghỉ cho cô, nhưng bị cô từ chối, có mệnh lệnh của Hạ Hàn Xuyên ở đó, chủ quản sẽ không cho cô nghỉ đâu.

Cô uống thuốc, chệch choạng đi tới chỗ chủ quản điểm danh.

“Cô đến muộn tròn một phút!” Chủ quản chỉ thẳng ngón tay vào mặt cô, “Đừng mong lương tháng này nữa!”

“Xin lỗi, hôm nay tôi không được khỏe, sẽ không có lần sau nữa.” Hường Văn cúi đầu nhận lỗi, bộ đồng phục rộng rãi khiến cô trông thật nhỏ bé.

Thực ra cô cao 1m7, không hề nhỏ bé chút nào, chỉ là gầy quá, gầy tới mức thậm chí nhìn có vẻ không được mạnh khỏe chút nào.

Liên tiếp lại có thêm mấy công nhân vệ sinh tới, mấy người cũng không lạ gì cô cả, cười cười nói nói tới điểm danh.

“Lần sau sao? Cô còn nghĩ có lần sau à?” Chủ quản coi như không nhìn thấy mấy công nhân vệ sinh đến muộn, “Tôi làm việc bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ gặp công nhân nào mà thái độ không đứng đắn giống như cô!”

Hường Văn cúi đầu, “Xin lỗi.”

“Đừng có nói xin lỗi với tôi, xin lỗi mà có tác dụng thì còn cần tới cảnh sát làm gì chứ?” Chủ quản chỉ cô, nước bọt phun hết cả ra, “Tôi không quan tâm trước đây cô là người như thế nào, nhưng hiện giờ cô là công nhân ở đây, thì phải nghe lời tôi!”

Hường Văn lau lau nước bọt trên mặt cô, “Vâng ạ.”

“Hôm nay cô đến muộn một phút, thì phải lau dọn thêm một tầng nhà nữa, tầng bốn tầng năm đều do cô dọn dẹp, tôi sẽ đi kiểm tra.” Chủ quản nói.

Câu lạc bộ giấc mơ một tầng có tới mười sáu phòng, mặt sàn hành lang, mặt sàn các phòng, trên tường rồi nhà vệ sinh đều phải lau dọn, trong trường hợp bình thường sẽ có hai người phụ trách dọn dẹp.

Hường Văn mấy ngày nay luôn phải một mình lau dọn một tầng, đã là quá giới hạn, giờ lại giao cho cô thêm một tầng nữa.

Cô cắn môi, hàm và lưng căng ra, con giận từ trong đáy lòng dâng lên, dường như muốn phun ra khỏi lồng ngực.

“Sao vậy, cô không vừa lòng sao?” Chủ quản cao giọng.

Hương Văn nắm thật chặt tay ở trong tay áo, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh, “Không có.”

“Không có thì tốt, có cũng vô dụng!” Chủ quản nhìn thời gian, “Mau đi làm việc của mình đi, còn ở đây ngây ngô cái gì nữa? Hay còn chờ tôi đi lấy dụng cụ cho cô sao?”

Một số công nhân đi qua, thấy vậy phá lên cười.

Hương Văn cúi đầu đi tới phòng lấy dụng cụ, lên lầu bắt đầu làm việc.

“Tiểu Văn, “hai cô vệ sinh đi tới, trong đó có có một cô do dự hỏi: “Tầng năm cũng do cô làm à?”

Hương Văn gật đầu.

“Tầng bốn tầng năm ... đều là một mình cô?” Cô còn lại hỏi.

“Ừ.” Hương Văn cười nhạt, “Hai cô nghỉ ngơi đi, chỗ này giao cho cháu là được rồi.”

Hai cô nhìn một lượt, trong đó có một cô thờ dài, “Một mình cô lau dọn hai tầng, có một chết cũng làm không xong được! Nếu như cô có khúc mắc gì với chủ quản, thì đi chỗ khác mà làm đi, cô trẻ đẹp thế này, chắc chắn là không thiếu việc để làm.”

“Hương Văn lắc đầu, nếu như có thể ra đi, thì cô đã đi từ lâu rồi.

“Cô bé này ...” một cô than thở một tiếng, bị cô còn lại kéo đi.

Hương Văn cầm lấy giẻ lau, tiếp đến là cây lau sàn, đột nhiên, trong tầm nhìn xuất hiện một đôi giày, “Làm phiền nhấc chân lên, xin cảm ơn.”

Giày không động đậy.

Cô ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp được ánh mắt của Giang Thích Phong.

“Hoan nghênh quý khách, cẩn thận trơn trượt.” Hương Văn cầm chiếc giẻ lau nhường sang một bên, tầm nhìn không nhìn thêm người anh thêm một giây nào nữa.

Giang Thích Phong nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt hiện lên sự tức giận.

Hương Văn cũng chẳng buồn để ý đến anh ta, cầm giẻ lau đi qua một bên, tiếp tục lau sàn.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 19

“Em nhất định phải làm nhục bản thân mình hay sao?” Giang Thích Phong bước dài bước tới bên cạnh cô, nắm lấy cổ tay cô, “Người mà Hạ Hàn Xuyên thích là Thanh Nhiên, không phải em, em làm gì cũng vô ích thôi!”

“Tôi biết Hạ tiên sinh thích em gái của anh, ah không cần phải lặp lại điều đó.” Hương Văn tránh ra nhưng không tránh ra được, “Phiền anh buông tay ra, đừng trì hoãn công việc của tôi.”

Phía cuối hành lang có bóng đèn nhấp nháy, cô nhìn qua đó nhưng không nhìn rõ cái gì cả.

Có thể là do cô ngủ không đủ, nên hoa mắt.

Giang Thích Phong không buông tay ra, ngược lại còn cầm càng chặt hơn, “Em thích Hạ Hàn Xuyên tới vậy sao? Thích tới mức làm công nhân vệ sinh cũng muốn ở lại bên cạnh anh ta sao?”

“Tôi thích hay không thích anh ta, có liên quan gì tới anh chứ?” Hương Văn nở một nụ cười mỉa mai, “Cho dù là tôi thích anh chẳng nữa, anh cũng muốn ở bên cạnh một hung thủ muốn giết chết em gái mình hay sao?”

Giang Thích Phong nín thở, buông tay cô ra, “Em sao phải lái xe đâm Thanh Nhiên chứ? Hạ Hàn Xuyên cũng sắp đính hôn với em rồi, Thanh Nhiên căn bản không ảnh hưởng gì tới hai người cả.”

“Chẳng vì sao cả, chỉ là muốn đâm thôi.” Hương Văn cúi xuống, giọng nói rất nhẹ.

Cô lái xe đâm Giang Thanh Nhiên sao?

À, xác định là xe đâm người, không phải là người đâm xe?

“Sao em lại có thể độc ác tới vậy chứ?” Giang Thích Phong chất vấn, “Em là bạn tốt nhất của Giang Thanh Nhiên, nên biết con bé là một vũ công, thích nhất là nhảy múa. Em đâm phé một chiếc chân của nó, hủy hoại cả đời của nó! Em có biết nó hai năm nay đau khổ tới mức nào hay không?”

Hương Văn sắc mặt lãnh đạm, “Cô ta đau khổ hay không đau khổ thì liên quan gì tới tôi chứ? Tôi độc ác như vậy, thích nhất là nhìn thấy bạn bè buồn bã đấy, cô ta càng đau lòng, thì tôi càng vui vẻ.”

Giang Thanh Nhiên hai năm nay có đau khổ tới mức nào, cũng bằng được cô đau khổ ở trong tù không?

Giang Thích Phong không dám tin cô lại có thể nói ra những câu như thế này, trước đây cô có xác xược một chút, nhưng tuyệt đối không ác độc như vậy, chẳng lẽ đây mới là bản mặt thật sự của cô hay sao?

“Hương Văn, Giang tiên sinh là khách, sao cô lại dám nói với khách như vậy chứ!” Chủ quán bước tới, “Quý xuống, xin lỗi Giang tiên sinh mau!”

Hương Văn cúi đầu nhìn xuống đất, không động đậy.

“Tôi bảo cô quý xuống, cô nghe không hiểu tiếng người hay sao?” Chủ quán cao giọng quát.

Hương Văn liếm liếm đôi môi khô ráp của mình, quý xuống đất, cúi đầu nhìn bóng ngược của mình trên mặt đất, “Xin lỗi, Giang tiên sinh.”

Nền vừa mới lau xong, vết nước còn chưa khô, cô quý trên nền đất, nước rất nhanh thấm ướt hết quần áo đồng phục của cô.

Chân rất lạnh, cộng thêm mấy vết bầm mà mấy ngày trước bị quý, rất đau.

Giang Thích Phong cúi xuống nhìn cô, nhìn Hương Văn mấy lần liền.

Trong đó có một cô nữ sinh mặt búp bê nhìn không vừa mắt, chau mày lại bước tới, “Có chuyện gì vậy, đã là thế kỷ thứ 21 rồi, sao còn có người phạt quý chứ?”

Cũng không chờ cho Giang Thích Phong và Hương Văn lên tiếng, cô đi thẳng tới điu Hương Văn đứng đây, “Đứng lên đi! Bọn họ bảo cô quý thì cô quý à? Có phải ngốc không thể?”

“Tiểu Nhã, em đừng xen vào!” một người đàn ông đi tới, kéo lấy cô, sau đó quay đầu lại nói với Giang Thích Phong: “Bạn tôi vừa mới tới thành phố B, không hiểu chuyện, Giang tiên sinh đừng trách cứ, tôi sẽ đưa cô ấy đi ngay.”

“Em không đi! Anh ta một đàn ông hần hoi, lại đi bắt nạt phụ nữ là chuyện gì chứ?” Nhâm Tiểu Nhã hai tay chống hông, đứng chặn trước người Hương Văn.

Người đàn ông lo lắng lắm, nhưng làm thế nào cũng không khuyên cô đi được.

“Cảm ơn cô.” Hương Văn nhẹ nhàng buông tay cô ra, “Tôi không sao, cô với bạn cô đi chơi đi.”

Đối phương có lòng tốt giúp cô, cô không thể gây thêm phiền phức cho họ được.

“Em xem người ta cũng nói không sao rồi, em còn xen vào giữa làm gì chứ? Đi thôi đi thôi, mau đi đi!” Người đàn ông đó cùng với một người phụ nữ khác kéo bằng được Nhâm Tiểu Nhã đi.

Nhâm Tiểu Nhã quay đầu nói vọng lên với cô, “Tôi ở phòng 4502, cô có chuyện gì cứ tìm tôi!”

Hương Văn nhìn cô cười gật đầu, chờ cô quay đầu đi, độ cong trên miệng liền không còn nữa.

“Em nguyện muốn chết, anh không quan tâm tới em nữa!” Thấy cô thay mặt nhanh như vậy, Giang Thích Phong thần sắc phức tạp. Anh lấy ra một tuýp kem thuốc mỡ nhét vào trong tay cô.

Hôm đó quý lâu như vậy, trên chân cô chắc là có rất nhiều vết bầm tím, tuýp thuốc mỡ này là anh đặc biệt nhờ người từ nước ngoài mang về cho.

Hương Văn nhìn cũng không thèm nhìn tuýp thuốc mỡ một cái, đặt lại vào trong tay anh, “Tôi muốn chết là chuyện của riêng tôi, không liên quan gì tới anh, cũng không cần anh quản.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Cô ngước đầu lên nhìn anh, “Yên tâm đi, cho dù tôi có chết, trong tang lễ cũng sẽ không mời hai anh em nhà anh, cả đời này của tôi không muốn gặp lại hai người nữa.

“Hương Văn,” Giang Thích Phong nắm chặt lấy tuýp thuốc, sắc mặt thay đổi, “Người làm sai là em, không phải anh và Thanh Nhiên.”

Cho dù không gặp mặt, cũng nên là anh với Thanh Nhiên không muốn gặp cô, chứ không phải cô không muốn gặp họ.

Hương Văn mím môi, thần sắc lãnh đạm, lại có chút chế giễu.

“Anh tôi đây chính là một sai lầm, loại người biết sai không sửa như em, đừng nói là quý hai giờ đồng hồ, quý hai ngày hai năm cũng là tự em tìm lấy!” Giang Thích Phong quay người đi về hướng cầu thang máy, vứt tuýp thuốc mỡ vào trong thùng rác.

Tuýp thuốc mỡ và thùng rác va chạm với nhau, phát ra âm thanh ầm ĩ, khiến cho không khí ở hành lang càng thêm dồn nén.

Chủ quán bị Hương Văn khiến cho tức đỏ mặt tía tai lên, đang định trừng phạt cô thì cánh cửa của một phòng mở ra, thò ra một chiếc đầu, “Công nhân vệ sinh lại đây chút, có người nôn rồi.”

“Được ạ.” Hương Văn cầm lấy dụng cụ vệ sinh, đi vào phòng trước mặt.

Trong phòng khò bay mùi mật, mùi thuốc lá, mùi rượu, mùi nước hoa phụ nữ còn có cả mùi thối chua của đồ người ta nôn ra lẫn lộn lại với nhau, tới mức Hương Văn không thở nổi.

“Làm phiền rồi.” Cô nói một câu, cầm chiếc giẻ lau đi tới chỗ bàn trà và ghé xô pha cả một chỗ lớn bị nôn mửa bẩn.

Giọng nữ sắc sảo và dễ thương đặc biệt lúng túng trong làn khói thuốc mù mờ, mấy người đàn ông đang cười đùa với người phụ nữ nhìn Hương Văn.

“Tôi còn tưởng là cô công nhân vệ sinh nào đó cơ, hóa ra là cô em xinh đẹp này!”

“Khuôn mặt cũng không tệ, chỉ là không nhìn ra được thân thể. Cô cởi quần áo ra cho tôi xem, nếu như đẹp thì sau này theo tôi, thế nào?”

“Cái thằng này có phải mù rồi không, cái mông nhỏ không nhìn ra như vậy! người đẹp theo anh đi, tuyệt đối có thể kiếm nhiều tiền hơn ở đây.”

Một đám đàn ông chửi thề.

Hương Văn giả vờ như không nghe thấy, cầm giẻ lau tiếp tục dọn chỗ nôn mửa.

Những đồ bẩn tưới trên giẻ lau cảm giác như truyền sang tay cô, kèm theo mùi chua chua thối thối bay vào mũi khiến cho dạ dày cô đau lên từng cơn, cô nghiêng rặng cổ chịu đựng.

“Giày của anh cũng dính bẩn ở bên trên này, người đẹp à lau cho tôi đi!” Người đàn ông nhìn chằm chằm vào cặp mông xinh đẹp của cô, ánh mắt thêm thường.

Hương Văn đứng dậy, lùi về sau một bước, cố gắng kìm nén cơn đau dạ dày lại, “Giẻ lau bẩn rồi, tôi đi đổi lấy cái khác.”

Nói xong liền muốn rời đi.

“Không cần phiền phức tới vậy đâu!” Người đàn ông gọi cô lại, khuôn mặt phù phiếm, “Đồ của người đẹp, anh không chê bẩn, cho dù trên người em chỗ nào có mọc lông đi chăng nữa, anh cũng hôn lên được.”

Hương Văn cúi đầu không động đậy, cô nắm chặt chiếc giẻ lau trong tay, đồ nôn dính ở giẻ lau, dính cả sang giày và quần áo của cô, nhìn trông thật kinh tởm.

Một số người nhìn thấy, chê bai cô, tránh xa cô.

Nhưng mà cái người đàn ông nói linh tinh kia vẫn nhìn cô chằm chằm, đôi mắt của anh ta quét đi quét lại khắp cơ thể cô.

Hương Văn liếm liếm chiếc môi khô của mình, đi tới bên cạnh anh ta, quỳ xuống, khi còn chưa kịp nhìn xem giày anh ta bẩn ở chỗ nào, anh ta lại đột nhiên đưa tay túm lấy tóc của cô, kéo lại phía anh ta.

Ngồi phịch xuống!

Cô quỳ trên sàn nhà, ý thức được ngã người ra sau, lấy lại hồn sau đó mới phát hiện ra cô đang quỳ giữa hai chân của anh ta.

Cả phòng rộ lên tiếng cười, còn có người đang huýt sáo nữa.

Còn Hương Văn đang quỳ dưới đất, giống như một món đồ chơi, bị người khác trêu chọc, làm trò cười, lúng túng tới cực điểm.

Hai tay cô ấn vào miếng giẻ lau đầy đồ nôn mửa, mái tóc ngắn không đều che hết đôi lông mày đang chịu đựng tới cực điểm.

Cô mím chặt môi lại, toàn thân run lên.

Trên bàn có chiếc gạt tàn thuốc, đủ để đập vỡ đầu người đàn ông này.

Cô giơ tay chạm lên chỗ chiếc bàn, nhưng khi vừa mới chạm vào chiếc gạt tàn thì cô lại co tay lại.

Cô làm như vậy, chỉ làm Hạ Hàn Xuyên tức giận thêm...

“Em gái à,” người đàn ông du côn túm lấy tóc của cô, ném một đống lên bàn, đôi mắt nham hiểm đầy ác ý, “Em cho tôi hôn một cái, một trăm đồng, thế nào?”

Hương Văn bị ép nhìn anh ta lau khuôn mặt trang điểm đi, dạ dày đau không dứt, chỉ có thể nhắm nhẹn không nôn ra. Người trong phòng la ó ầm ĩ.

“Hôn một cái mà cho một trăm đồng, Lão Sáu, đại lượng quá!”

“Người đẹp à, mau lên đi, đây có thể còn kiếm nhiều tiền hơn rất nhiều lần so với cô làm công nhân vệ sinh đó!”

“Miệng nhỏ như vậy, Lão Sáu chỉ một chút là sáng khoái vô cùng.”

“Lão Sáu cũng không chê bẩn, đây chỉ là cô công nhân vệ sinh, cả ngày dọn dẹp nhà vệ sinh giặt giũ đồ bẩn tưới, ít nhất cũng để cô ta tắm cái đã rồi tính chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Hương Văn cắn rách môi, vị máu ngập tràn trong miệng cô.

Nước chua trong dạ dày nhiều lúc muốn trào ngược ra nhưng cô lại ép mình nuốt xuống.

Nhìn thấy cô cả nửa ngày không có động đậy, người đàn ông có vẻ đã mất hết kiên nhẫn, sau đó đầu của cô gục xuống eo người đàn ông.

Bỗng nhiên cửa phòng bao bỗng mở ra, bóng dáng cao lớn của Hạ Hàn Xuyên xuất hiện ở cửa.

Ánh mắt lạnh lẽo của anh quét khắp căn phòng, cuối cùng ánh mắt anh dừng lại trên người Hương Văn đang quỳ xuống dưới eo của người đàn ông, lông mày anh nhíu chặt lại không nói gì cả.

Mộng Lan lười biếng dựa vào tường.

Lúc này mọi người còn ồn ào hò hét bỗng chốc đều im bật, mỗi người đều nghiêm chỉnh đứng đó, còn có một hai người thì nhanh chóng chạy ra ngoài phòng bao để hít thở không khí.

“Hà... Hà tổng.” Người đàn ông đẩy Hương Văn ra, hần ta cũng nghiêm chỉnh đứng giống như mọi người khác.

Hương Văn đang cảm lấy gạt tàn, cô không để phòng bỗng bị người đàn ông kia đẩy ngã xuống đất, gạt tàn cũng vỡ luôn.

Nhưng mà lúc này căn bản không có ai chú ý đến cô, cũng không ai vô vị quan tâm xem cô cảm gạt tàn để làm gì.

Cô loay hoay đứng dậy, cô cúi đầu đứng ở một bên, mảnh vỡ của gạt tàn đâm vào lòng bàn tay, máu tươi chảy từ tay cô nhỏ giọt xuống dưới đất.

Hạ Hàn Xuyên nhìn về phía cánh tay chảy máu của cô, anh dừng một lát rồi làm như không có chuyện gì đi vào trong phòng.

Mọi người trong phòng bao không có ai lên tiếng, yên lặng đến nỗi khiến người ta sợ hãi.

“Thiếu đàn bà?” Hạ Hàn Xuyên đi lướt qua người Hương Văn, anh nhìn người đàn ông đứng sau cô, “Có cần tôi giới thiệu cho vài người không?”

Người đàn ông đó cười khan mấy tiếng, nuốt mấy ngụm nước bọt, hần ta lắp bắp nói: “Không... không làm phiền đến ngài.”

Hạ Hàn Xuyên nhìn anh ta rồi lạnh lùng lên tiếng, “Không phiền, người là khách, thoả mãn yêu cầu của khách là điều nên làm. Mộng Lan.”

“Đề tôi gọi mấy người đến chơi với anh đẹp trai này nhé.” Mộng Lan cong khoé môi, cô ném một cái nhìn quỵến rũ về phía anh ta, cô nói: “Năm người đàn ông khoẻ mạnh có được hay không?”

Sắc mặt người đàn ông đó lập tức trắng bệch, chân và tay hần không ngừng run rẩy, chớp mũi chảy đỏ một tầng mồ hôi lạnh.

“Đừng có sợ.” Mộng Lan cười một cái, giữa đôi lông mày cô là sự quỵến rũ, “Nếu như anh sợ không cứng được khi gặp đàn ông thì chỗ tôi có thuốc đây, tặng miễn phí cho anh, không lấy tiền đâu, coi như tôi làm việc thiện.”

Trán người đàn ông chảy đầy mồ hôi lạnh, hần ta cầu cứu nhìn những người khác nhưng bọn họ đều tránh ánh mắt của hần.

Hần ta nuốt nước bọt, trán càng chảy nhiều mồ hôi lạnh hơn, “Hà... Hà tổng, là tôi không đứng, tôi không nên gây chuyện ở chỗ này. Tôi sẽ... sẽ... không có lần sau nữa...”

Hần ta bị Hạ Hàn Xuyên nhìn, cả người mềm nhũn, hần ngã ngồi xuống bãi nôn và mảnh gạt tàn bị vỡ, sợ đến nỗi không nói được gì cả.

Mười lăm phút sau Hương Văn mới dọn dẹp xong phòng bao rồi đi ra.

Lúc cô nhìn thấy Hạ Hàn Xuyên đứng ở bên ngoài, lông mày cô chau lại, cô cầm lấy đồ dọn dẹp vệ sinh, đi về hướng ngược lại.

“Qua đây.”

Giọng nói đàn ông lạnh lùng vang lên từ đằng sau.

Hương Văn cắn môi, cô cúi đầu đi đến bên cạnh anh, “Chuyện lúc này... cảm ơn.”

“Thật sự muốn cảm ơn tôi sao?” Hạ Hàn Xuyên cúi đầu nhìn cô, giữa hàng lông mày của anh là chút gì đó trào phúng, “Hay là trách tôi làm hỏng chuyện tốt của cô?”

Hương Văn ngẩng phắt đầu lên.

Anh ta... anh ta có ý gì?

“Sao, đêm đó câu dẫn Bùi Tung không thành công nên thay đổi mục tiêu rồi sao?” Ánh mắt của Hạ Hàn Xuyên dừng ở đôi tay còn đang chảy máu của cô, anh hơi nhíu lông mày lại, rất nhanh anh đã chuyển tầm mắt nhìn sang chỗ khác, “Hương Văn, cô thật đúng là loại người nào cũng đi quỵến rũ được.”

Cô cúi thấp đầu, trong ánh mắt là sự tự giễu.

Thế mà cô còn cho rằng anh ta sẽ quan tâm cô, đúng là ảo tưởng mà.

Cho dù cô có bị người đàn ông lúc này cường bạo đi chăng nữa thì Hạ Hàn Xuyên vẫn cảm thấy là cô câu dẫn hần ta.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

“Nhưng mà cô đừng có tốn công vô ích nữa, cho dù cô có quyến rũ ai đi chăng nữa thì bọn họ đều không có năng lực giúp cô rời khỏi đây.” Hạ Hàn Xuyên nắm lấy cảm cô, ép cô phải ngẩng mặt lên.

Hương Văn rũ mắt xuống không nhìn ánh mắt của anh, “Vậy còn anh thì sao? Anh sẽ để tôi rời khỏi đây chứ?”

“Cái này là cô nợ Thanh Nhiên.” Hạ Hàn Xuyên nhìn đôi môi bị cô cắn rách, ánh mắt anh tối đi vài phần. Anh duỗi tay ra, lúc sắp chạm đến môi cô anh bỗng nhủu mày rồi thu tay lại.

Hương Văn nhếch môi muốn cười nhưng cô cười không được, trong mắt cô vài phần chua chát.

“Sao vậy,” Bộ dáng đau lòng vì người đàn ông khác này của cô khiến anh nhìn không vừa mắt, Hạ Hàn Xuyên nắm lấy eo cô, anh dùng lực, cơ thể hai người dán sát vào nhau, “Câu dẫn đàn ông thất bại nên buồn sao?”

Ngũ quan anh tuần sắc nét của anh ở gần trong gang tấc, gần đến nỗi hô hấp của hai người như hoà quyện lại với nhau, có thể nhìn thấy từng sợi lông tơ trên mặt đối phương.

Hương Văn đã không biết bao nhiêu lần ảo tưởng có ngày cô sẽ nằm trong lồng ngực của anh, lắng nghe tiếng tim đập của anh, nhưng cô chưa từng ảo tưởng ra cảnh tượng như bây giờ.

Không có chút gì gọi là tình yêu, chỉ có những công kích, những lời công kích sắc nhọn nhất trên thế giới này đâm xuyên vào trái tim cô, khiến cô máu thịt đầm đìa.

Cô mở miệng, nhưng mà cổ họng như có gì đó chặn lại, sống mũi cay cay, một chữ cũng không thể nói thành lời được.

Hoá ra trong lòng anh ta cô là loại phụ nữ vô liêm xỉ như vậy hay sao?

“Ồ trong tù 2 năm, đói khát như vậy hay sao, nhìn thấy đàn ông là thèm muốn?” Hạ Hàn Xuyên nói bên tai cô, tay anh di chuyển từ eo lên trên ngực cô.

Xoạc.

Bộ đồng phục bị anh xé toạc, hở ra áo lót bên trong và một mảng lớn da thịt.

Anh thờ ra một luồng nhiệt khí quanh tai cô, việc này khiến cô cảm thấy rợn tóc gáy.

Cô ngậy người một giây, sau đó cô như phát điên mà hét lên, “Đừng có động vào tôi.”

Sao anh ta có thể đối với cô như vậy được cơ chứ? Rốt cuộc anh ta coi cô là cái gì? Kĩ nữ sao?

Hạ Hàn Xuyên cười lạnh một tiếng, anh nắm lấy cổ tay cô, tay còn lại anh xé mở áo ngực của cô, “Không phải là thèm đàn ông sao? Tôi giúp cô.”

Anh ấn cô lên tường, chân anh chen vào giữa hai chân cô.

“Bỏ tôi ra!” Nụ hôn lạnh lẽo của anh rơi xuống cổ cô, Hương Văn không khống chế được bản thân bắt đầu trở nên run rẩy sợ hãi, “Hạ Hàn Xuyên, anh buông tôi ra...”

Hạ Hàn Xuyên nắm lấy cảm cô, anh ép cô ngẩng đầu lên nhận những cái hôn của anh.

Cô cắn chặt răng nhưng vẫn bị anh dùng mọi cách để công chiếm, anh khám phá từng góc thuộc về cô, lưỡi cô bắt đầu cảm thấy tê liệt và đau.

Hai chân Hương Văn mềm nhũn, cô đã sắp không hít thở được nữa rồi nhưng cô đây không được người đàn ông này ra.

Tay anh mon men khắp người cô, tay anh đã chạm đến quần lót cô.

Cô nắm lấy tay anh, cô liều mạng lắc đầu nhưng mà anh ta không có dừng lại.

“Hương Văn, cô ướt rồi.” Hạ Hàn Xuyên cảm thấy sự ẩm ướt ở chỗ ngón tay, anh nói nhỏ bên tai cô, trong giọng nói của anh mang theo tình dục.

Hương Văn không dám tin anh lại nói ra lời nói thô tục này, sau đó cô càng không dám tin phản ứng của bản thân mình.

Anh ta là đang cưỡng bức cô, sao cô có thể có phản ứng sinh lí vào lúc này được?

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Cô khó chịu khép chân lại, đẩy anh ra, nhưng dù có cố gắng đến đâu thì cô cũng không làm được, chỉ có thể run rẩy cầu xin, “Hạ Hàn Xuyên, đừng như vậy, đừng đối xử với tôi như vậy.”

Hạ Hàn Xuyên rút tay ra, để ra trước mặt cô, chế giễu: “Tôi vẫn chưa làm gì mà, cô cứ như vậy, Hường Văn, cô cũng thật là dâm dăng.”

“Dâm.....” Cô họng của Hường Văn như bị chặn lại, cô khó khăn thốt ra chữ đó: “Dâm.....dăng?”

Anh ta nói cô dâm dăng?

Hừ, nếu như cô thực sự dâm dăng thì ở trong tug hai năm cô đã không vất vả như vậy!

Tay của Hạ Hàn Xuyên quẹt qua mặt cô, để lại vết hằn rất sâu, "Lẽ nào không phải?" Anh híp mắt nhìn bông hoa mai lộ ra ở chỗ xương quai xanh của cô, ánh mắt trở nên sâu hơn, cúi đầu hôn lên xương quai xanh của cô. "Đồ tồi." Lúc này, thang máy kêu lên, đột nhiên có người đi tới, hét vào trong thang máy, "Hai người mau ra ngoài, có người làm chuyện bậy bạ ở trong hành lang, thật là kích thích!" "Tôi xem nào tôi xem nào, còn mặc đồ của công nhân dọn vệ sinh nữa, chẳng biết là công nhân dọn vệ sinh hay diễn viên nữa....." Người nói vừa nhìn thấy khuôn mặt của nam chính liền ngay lập tức ngậm miệng lại.

Người trong thang máy lũ lượt đi ra, hưng phấn muốn xem cảnh mây mưa trên hành lang, nhưng khi nhận ra nam chính là ai, từng người từng người đều sợ tới mức tái xanh mặt lại, bỗng chốc đều hóa thành những người câm, đi không được, ở lại cũng không xong, cực kì khó xử.

Hạ Hàn Xuyên ném áo khoác lên người Hường Văn, đứng chắn trước mặt cô, khuôn mặt mang theo vài phần lạnh lẽo, "Còn không đi hay là đợi tôi tiễn mấy người?"

"Không.....không cần phiền phức như vậy, chúng.....chúng tôi bây giờ sẽ.....sẽ đi ngay!" Người đàn ông đứng ở giữa lớp ba lớp bấp nói, cho dù có tò mò nữ chính là ai cũng không dám nhìn, lập tức lùi những người còn lại ra khỏi thang máy.

Tổng Kiều đứng trong đám người, có nhìn thế nào cũng cảm thấy người đó là Hường Văn, nhưng cô chưa kịp nhìn rõ đã bị một đàn anh lôi đi, "Cô có muốn chết thì cũng đừng lôi chúng tôi theo."

Hành lang khi nãy còn đông đúc giờ đã trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

"Quần áo của Hạ tiên sinh, tôi không nhận nổi." Tay trái của Hường Văn run rẩy nắm lấy bộ quần áo rách rưới của mình, sau đó đưa chiếc áo khoác ra trước mặt Hạ Hàn Xuyên, nước mắt không kìm được rơi xuống.

Hạ Hàn Xuyên híp mắt nhìn những giọt nước mắt còn vương lại trên áo khoác của mình, bất giác cảm thấy rất phiền phức, anh ngẩng ra một lát sau đó mới nhận lấy chiếc áo khoác, cười như không cười, "Ăn mặc như vậy, lại muốn câu dẫn ai đây? Hay là muốn lùi làm tiền, muốn tôi thương hại cô?"

Câu dẫn? Nước mắt rơi vào trong miệng Hường Văn, cảm giác chan chát.

Cô muốn ăn mặc như vậy sao?

Lẽ nào không phải anh xé nát quần áo của cô sao?

"Có điều câu dẫn ai cũng vô dụng, bọn họ đều không giúp được cô." Hạ Hàn Xuyên nhìn khuôn mặt ngập tràn nước mắt của cô, lồng ngực có chút khó chịu, anh chau mày lại, "Người có thể giúp cô rời khỏi đây, chỉ có tôi."

Hường Văn nắm chặt tay lại, tự giễu: "Hạ tiên sinh là đang ám chỉ tôi câu dẫn anh sao?"

Miệng cô như khô lại, lồng ngực như có một tảng đá đè nặng, "Hai năm trước anh không coi tôi ra gì, hiện giờ càng như vậy, anh đây là đang muốn nói với tôi, muốn tôi ở trong này chuộc tội cả đời sao?"

"Tự biết thì tốt." Hạ Hàn Xuyên chế giễu nói.

Đoán trước được anh sẽ nói như vậy, nhưng trong lòng như bị hàng ngàn mũi tên xuyên qua, vô cùng đau đớn.

Cô biết nên sớm từ bỏ, nhưng trong lòng vẫn còn ôm chút hy vọng, "Nếu như tôi nói, không phải là tôi đâm Giang Thanh Nhiên, mà là cô ta cố ý đâm xe về phía trước, anh có tin.....không?"

Những âm thanh cuối cùng trở nên run rẩy.

Câu nói này cô đã nói rất nhiều lần, nhưng không có ai tin cô, ngay cả anh trai cũng không tin cô.

Bởi vì bằng chứng rõ ràng, và lại bọn họ đều cho rằng cô làm ra chuyện như vậy.

Nhưng cô vẫn muốn nói với anh thêm một lần nữa, anh là người thông minh, không chừng anh sẽ nhìn ra mảnh khóc kia của Giang Thanh Nhiên.

"Ở trong tù hai năm, cô không có chút tiến bộ nào." Hạ Hàn Xuyên cười khinh vuốt ve vết sẹo trên mặt cô, "Những vết sẹo này để lại đã vô ích rồi."

Hường Văn lùi lại phía sau vài bước, tránh khỏi sự đụng chạm của anh, không biết tại sao, nước mắt bỗng rơi xuống.

"Đừng có giả vờ đáng thương ở trước mặt tôi, vô dụng thôi." Thần sắc của Hạ Hàn Xuyên lạnh nhạt.

"Anh còn chuyện gì nữa không?" Hường Văn bị anh nắm chặt lấy cổ, không có cách nào hô hấp, lồng ngực rất khó chịu, "Nếu như không có, thì tôi đi làm việc đây."

Không đợi Hạ Hàn Xuyên mở miệng, cô đã giữ lấy bộ đồ rách nát, cùng đồ dọn vệ sinh rồi chạy thẳng về phía cuối phòng làm việc.

Đầu gối rất đau, chiếc chân trái dường như bị Hạ Hàn Xuyên đá gãy cũng đau không kém, nhưng cô cũng không hề dừng lại, chạy thẳng một mạch vào trong phòng làm việc.

Vào giây phút đóng cánh cửa lại, Hường Văn quả thực không chịu đựng nổi nữa, cô đau tới mức ngồi sụp xuống đất.

Cô vén ống quần lên, nhìn thấy vết bầm vẫn chưa tan, mà ngược lại còn nghiêm trọng hơn, thâm tím hết cả, trông rất đáng sợ.

"Chân trái của cô phải điều dưỡng cho tốt, không thì thực sự sẽ tàn phế."

"Vậy còn có thể khiêu vũ không?"

"Không thể."

"Chỉ nhảy bốn tiếng thì sao? Bốn tiếng không được, hai tiếng cũng không được."

"Xin lỗi, không được."

Đây là những lời mà hai năm trước bác sĩ nói với cô.

Tất cả mọi người đều nhắc nhở cô Giang Thanh Nhiên là một dancer, nhưng có còn ai nhớ là cô cũng là dancer đây?

Cốc cốc cốc.

Có người gõ cửa.

Hương Văn lau sạch nước mắt đã ứa ra từ lúc nào, nhìn lại đứng dậy, mở cửa ra, "Xin hỏi cô có việc gì?"

Người đứng trước cửa là Nhậm Tiểu Nhã, là người đã chủ động mở lời nói giúp cô.

Thấy cô ẩy cứ nhìn mãi vào chân cô, Hương Văn vội vàng kéo ống quần xuống, tay trái vẫn giữ chặt bộ đồ rách nát.

"Có phải bọn họ ngược đãi cô không?" Nhậm Tiểu Nhã nghe thấy tiếng khóc nên mới gõ cửa, lúc này nhìn thấy vết bầm trên chân cô, cô vừa kinh ngạc vừa tức giận, "Tôi là luật sư, cô có khó khăn gì cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp cô!"

"Cảm ơn cô, nhưng mà không cần đâu!" Bị người nhà và bạn bè bỏ rơi, nhưng lại được một người lại quan tâm, Hương Văn không thể nói được cảm giác trong tim mình.

"Có phải cô sợ chi phí mời luật sư đắt không?" Nhậm Tiểu Nhã vỗ ngực, "Không sao, tôi không thu tiền của cô. Nếu như tôi không thắng kiện được thì sẽ nhờ sự phụ tôi giúp cô thắng kiện, tôi sẽ chi trả phí."

"Thực sự không cần, cảm ơn cô!" Hương Văn nói.

Nhậm Tiểu Nhã chau mày lại, vẻ mặt tỏ ra không hiểu và tức giận, "Có phải cô có gì khó nói không? Sợ bị người ta báo thù hay là....."

"Vị tiểu thư này, cô đừng giúp người khác như thế, sẽ gặp báo ứng đó." Lâm Điền Điền dắt tay một người đàn ông hơn 50 tuổi, ung dung đi tới, cắt lời cô, "Hương Văn là kẻ giết người, cô tốt nhất là tránh xa cô ta một chút."

Nhậm Tiểu Nhã ngây ra, người công nhân dọn vệ sinh này nhìn khá hướng nội v hiền lành, sao có thể là hung thủ giết người chứ?

"Cô không tin?" Lâm Điền Điền buông tay người đàn ông ra, đi đến trước mặt Hương Văn, đẩy cô ta, "Cô tự mình nói đi."

Từ nhỏ Hương Văn đã ghét bị người khác chạm vào người, đặc biệt là bị đẩy, nhưng căn bệnh kì lạ này đã sớm bị thay đổi từ khi vào tù rồi, "Hai năm trước tôi đã bị vào tù vì tội giết người không có chủ đích."

"Ồ....." Nhậm Tiểu Nhã kinh ngạc, có chút ngại ngần nói không nên lời: "Tôi....."

"Cảm ơn ý tốt của cô, tôi còn phải làm việc, tôi đi trước đây." Hương Văn đã quen với phản ứng của người khác khi biết cô là hung thủ giết người, cô xoay người lấy đồ quét dọn rồi bước ra khỏi cửa, rồi đóng cửa phòng lại.

Lâm Điền Điền lại nắm lấy cánh tay của người đàn ông, ánh mắt giấu đi vẻ đắc ý, còn có cả sự đồ kì không tài nào che giấu được, "Hung thủ xinh đẹp thì cũng là hung thủ giết người, Lý tổng, lần sau ông thấy cô ta thì tránh xa cô ta một chút, ai biết là cô ta có ngra quen lối cũ không chứ."

Cô ta có ý nói rất to, đủ để Hương Văn nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Người đàn ông không giấu nổi sự ghê tởm, "Mộng Hội của các cô cái gì cũng tốt, sao lại tìm một kẻ sát nhân làm nhân viên chứ? Cô ta....."

Bọn họ đẩy cửa phòng bước vào, âm thanh cũng nhỏ dần.

Hương Văn nghe rất rõ, ban đầu nghe thấy những điều này, cô rất tức giận và ảm ức, nhưng nghe nhiều rồi, cô cũng quen rồi.

"Cái này....." Trước mặt cô xuất hiện một đôi giày nữ, "Cái này cô cầm lấy."

Có thứ gì đó được dúi vào tay cô, cô đến cơ hội từ chối cũng không có, Nhậm Tiểu Nhã đã chạy rồi.

Cô xòe tay ra, là một tấm danh thiếp.

Nhậm Tiểu Nhã.

Văn phòng luật sư Khởi Hàng

Phòng làm việc của tổng giám đốc Mộng Hội.

Hạ Hàn Xuyên ngồi trên sofa, ánh nắng xuyên qua khe cửa chiếu lên người anh, chiếu rọi lên chiếc áo sơ mi trắng của anh, tăng thêm vẻ thần bí.

Mộng Lan thành thực pha trà, bung tới trước mặt anh. Đôi mắt cô khẽ giật một cái, cô càng thêm dè dặt, “Chuyện của anh và Giang tiểu thư, tôi có chút không hiểu.”

Hạ Hàn Xuyên ngừng đầu nhìn cô, bung ly trà lên, nhấp một ngụm.

“Nếu như nói anh quan tâm đến cô ta thì bình thường tôi chưa từng nhìn thấy vẻ mặt thiện cảm gì của anh dành cho cô ấy.” Mộng Lan ngừng một lát, thấy anh không tức giận, mới chậm rãi nói: “Nếu nói anh không quan tâm đến cô ấy, thì việc Hường Văn đâm phải cô ấy đã được hai năm rồi, anh vẫn ra mặt cho cô ấy.”

Hương trà nồng đậm, thấm vào lòng người.

Hạ Hàn Xuyên uống một ngụm trà, dáng vẻ vừa nho nhã vừa cao quý.

Vào lúc Mộng Lan cho rằng anh sẽ không trả lời thì anh đột nhiên hỏi vặn lại: “Ai nói là tôi đang ra mặt cho Thanh Nhiên chứ?”

“Lẽ nào không phải?” Mộng Lan chau mày lại, ngũ quan hiện lên vẻ nghi hoặc rõ ràng.

Nhưng lần này không nhận được câu trả lời lại của anh.

Hạ Hàn Xuyên đặt cốc trà xuống, đôi mắt sâu thẳm chiếu lên người cô: “Không có việc gì làm sao?”

“Nào có chứ, một nơi rộng lớn như vậy, nếu không phải anh tới nên tôi tới tiếp đãi anh một lát, thì tôi đến thời gian uống một ngụm nước cũng chẳng có.” Mộng Lan cười rồi bung cốc trà lên, đi rót đầy lại cho anh, rồi đổi chủ đề: “Hôm nay Chu Điều tới tìm tôi rồi.”

Hạ Hàn Xuyên nhận lấy cốc trà, ngón tay thon dài của anh cũng màu sắc xanh nhạt của cốc trà tạo nên sự tỏa sáng, là một vẻ đẹp khó nói thành lời.

Anh nhìn tay của mình, trong đầu thoáng qua hình ảnh lòng bàn tay ngập tràn máu tươi của Hường Văn, lông mày có chút chau lại.

“Cô ấy nói tôi qua Hường Văn bị đau dạ dày, đầu gối lại bị thương, mỗi ngày còn làm việc mười mấy tiếng, lo rằng cơ thể Hường Văn không chịu nổi.” Mộng Lan ngồi ở một góc khác trên sofa, như một con mèo tựa vào phía trên, “Tôi cũng không muốn xảy ra án mạng, đang cân nhắc giảm lượng công việc cho Hường Văn, anh cảm thấy thế nào?”

“Chuyện nhỏ này còn phải hỏi tôi, tôi thấy cái chức vụ tổng giám đốc Mộng Hội này của cô không cần phải làm tiếp nữa rồi.” Hạ Hàn Xuyên bỗng nhiên cảm thấy buồn bực, anh đưa tay ra, nói lỏng cả vạt, đứng dậy bước ra ngoài.

Lúc anh sắp bước tới cửa, anh dừng chân lại, lạnh nhạt nói: “Đưa ít thuốc qua đó, cô ta vẫn chưa có tư cách để chết.”

Dứt lời, liền bước ra khỏi cửa.

Đôi mắt Mộng Lan bỗng lóe lên một tia hiếu kỳ, là chưa có tư cách để chết hay là quyến luyến không muốn để người ta chết?

Nhà ăn nhân viên.

Hường Văn chỉ kịp vội vàng về kí túc xá thay đồ, ăn cơm trưa, mười lăm phút nghỉ trưa đã trôi qua rồi, cô thậm chí đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Cô xoa nhẹ đôi chân mỏi nhừ tê nhức, vội vàng cầm lấy bộ dụng cụ lao công rồi đi ra ngoài.

Cũng không biết những ngày tháng như vậy lúc nào mới kết thúc.

Mấy người vừa ăn cơm xong nhìn cô, nhỏ tiếng xì xào.

“Tôi nhớ là thời gian nghỉ trưa là hai tiếng cơ mà, sao cô ta mỗi là đều 12 giờ 15 đi làm vậy?”

“Tôi biết cô ta, trước đây làm lễ tân, sau đó đắc tội với người ta, bị điều đi làm nhân viên dọn vệ sinh, mỗi ngày phải làm việc tới mười mấy tiếng.”

“Vậy cô ta vẫn còn muốn ở lại đây sao?”

Đúng lúc Lâm Điền Điền đi qua, cao giọng nói: “Cô hiểu gì chứ? Người ta mấy ngày hôm nay đã câu dẫn mấy người có tiền rồi, nếu như có thể làm một phu nhân giàu có, thì chịu chút cực khổ này có đáng là bao chứ? Người ta gọi đây là già vào ả úc đấy.”

Nghe thấy vậy, rất nhiều người trong nhà ăn đều nhìn Hường Văn, hoặc là khó chịu, hoặc là chế giễu hoặc lạnh nhạt, chỉ có số ít ánh mắt thương hại.

“Hầy, một kẻ giết người mà còn muốn trèo lên cao làm phượng hoàng, cũng không xem lại cái dáng vẻ của mình, đúng là nằm mơ giữa ban ngày!” Lâm Điền Điền nhỏ một bãi nước bọt về phía Hường Văn, ánh mắt toàn là sự coi thường, chán ghét.

Hường Văn cúi đầu nhìn bãi nước bọt ở trên giày, áo buộc ở lưng thắt rất chặt, nắm tay bắt giắc co lại, rồi lại mở ra, sau đó lại nắm chặt lại.

Vết thương ở trong lòng bàn tay lại rách ra lần nữa, vết máu theo bàn tay thô ráp của cô rơi xuống mặt đất, sự không cam lòng, phẫn nộ, còn có cả sự nhẩn nhai trong lòng và phải nhau, thì nhau lấy quyền làm chủ.

“Không vui sao?” Lâm Điền Điền đi tới trước mắt cô, đưa ngón tay ra hống hách đặt lên trước ngực cô, “Có giỏi thì cô nhỏ lại xem.”

Nhưng cô ta vẫn chưa nói xong, Hường Văn đã giơ chổi lau nhà lên, chiếc chổi vẫn còn dính đầy nước bẩn vừa lau nền nhà xong quẹt qua mặt cô ta.

Tất cả mọi người xung quanh đều ngây ra.

Khuôn mặt Lâm Điền Điền chau lại, hít thở một hơi, mùi cô toàn mùi mà khiến cô phát buồn nôn.

Cô ta lấy tay kéo cái chổi lau nhà ra, nhưng kéo mãi cũng không được, hết lớn, “Hường Văn, thứ đồ rẻ tiền không có mặt mũi này, đồ tiện nhân, mau bỏ ra cho tao.”

Dường như vừa dứt lời, một chân Hường Văn đã đạp vào đầu gối cô ta, cô ta lao đảo rồi quỵ xuống trước mặt Hường Văn.

Cái chổi lau nhà cũng rơi xuống mặt đất.

Khuôn mặt của Lâm Điền Điền ngập tràn nước bẩn, vừa định mở miệng la mắng thì đã đối diện với ánh mắt của Hường Văn, u ám độc ác, như thể là một loài dã thú bị xâm phạm.

Tất cả mọi lời nói đều nghẹn ứ ở cổ, da gà của cô đều nổi lên, sống lưng có chút lạnh lạnh.

Nhưng khi cô ta nhìn kỹ lại thì Hường Văn vẫn giống như bình thường, thần sắc lạnh nhạt, dường như vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

“Đừng quên tôi là kẻ giết người.” Hường Văn nhặt chổi lau nhà lên, chà thêm liếc nhìn cô ta một cái, cầm chổi lau nhà bước ra khỏi nhà ăn, nhưng lại đứng ở bên ngoài cửa chứ không rời đi.

Sau đó, nhà ăn vốn yên lặng bỗng nổi lên những tiếng xì xào, có một số người cười nhạo Lâm Điền Điền, nói đủ thứ chuyện.

“Sát nhân chính là sát nhân, khi này còn thật sợ, tôi sợ cùng cả người lại.”

“Chị Mộng Lan cũng thật là, tuyên ai không tuyên lại đi tuyên một kẻ giết người, đúng là dọa chết người ta, sau này tôi đi làm phải mang theo giấy đi mới được.”

“Nhưng Lâm Điền Điền cũng thật đáng đời, cả hai người họ đều chẳng phải thứ tốt đẹp gì cả, hôm nay đúng là hùm gặp phải beo.”

“Lúc nhìn thấy Hường Văn quẹt rỏ lau nhà lên mặt Lâm Điền Điền, tôi cảm thấy rất sáng khoái, Lâm Điền Điền không ít lần bắt bẻ tôi rồi.”

Khuôn mặt Lâm Điền Điền trở nên biến sắc, cô tức tối đứng dậy, giận tới mức cắn chặt răng lại.

Thù này cô ta nhất định sẽ sớm đòi lại!

Còn Hường Văn, dường như cô đã trở thành món đồ dơ bẩn mà ai nấy đều muốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tầng 2, biệt thự Giang gia.

Giang Thanh Nhiên không kịp chờ đợi mà nhận lấy những tấm ảnh, lật xem một tấm, mấy chục tấm ở đằng trước không nhìn ra giữa Hạ Hàn Xuyên và Hường Văn có gì, nhưng mà những tấm ở đằng sau...

Mắt cô đỏ lên, cô cầm tấm ảnh chất vấn người đàn ông, “Chuyện này xảy ra lúc nào? Sao bây giờ anh mới nói cho tôi biết?”

Hàn Xuyên ấy vậy mà lại hôn Hường Văn, lại còn cùng cô ta... cùng cô ta làm loại chuyện đó nữa.

“Sáng hôm nay vừa chụp được.” Người đàn ông đó cẩn thận trả lời, anh ta nhìn về phía cửa ra vào, gấp gáp muốn rời khỏi đây, “Nếu cô không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây.”

“Sáng nay chụp vậy tại sao bây giờ anh mới đưa cho tôi?” Trong mắt của Giang Thanh Nhiên là sự đau khổ và phẫn nộ, nếu như cô sớm biết chuyện này thì không biết chừng cô có thể ngăn cản.

“Nói cho cô biết sớm để cô đến đó náo loạn sao?” Người đàn ông đó nói, “Giang tiểu thư, nếu như Giang thiếu mà biết tôi giúp cô chụp trộm, thì tôi sẽ bị sa thải mất. Loại việc như thế này về sau cô đừng tìm tôi giúp nữa.”

Nói xong anh ta bèn vội vã đi ra ngoài, Giang Thanh Nhiên không cản lại được.

Cô cắn môi nhìn tấm ảnh chụp Hạ Hàn Xuyên hôn Hường Văn, trong mắt cô có một tầng sương mù bao phủ.

Hai năm trở lại đây, Hạ Xuyên ca ngay cả tay của cô cũng không chạm vào, nhưng mà cô Hường Văn vừa xuất hiện thì anh ấy liền... cô không cam tâm, thật sự không cam tâm.

9H tối, Hường Văn mới kéo lê thể xác mệt mỏi trở về kí túc.

Nhưng mà cô vừa mới mở cửa thì bỗng có một chiếc áo bay tới, rơi trúng đầu cô.

Mùi thuốc lá, mùi rượu, mùi của phụ nữ, còn có mùi nôn, tất cả hoà lại thành một mùi khiến người ta buồn nôn.

Là bộ quần áo mà bị xé lúc sáng.

“Quần áo đều rách như vậy rồi có phải là bị làm rất sướng không?” Lâm Diễm Diễm đứng chặn ở cửa, trong lúc Hường Văn không có phòng bị, cô ta dùng sức xé áo của cô, “Đồ không biết xấu hổ.”

Nửa người trên của Hường Văn bị lộ ra ngoài không khí, trên làn da trắng muốt là những vết hôn đỏ, còn có cả dấu răng.

Kí túc xá của nhân viên ở rất gần, ở đây cách âm không tốt cho nên rất nhanh đã có một đám người tụ tập xem náo nhiệt, có cả nam cả nữ. Nam thì huyết sao, tranh thủ chiếm tiện nghi, nữ thì nể Hường Văn không biết xấu hổ, cuộc sống của kẻ giết người vừa mới ra tù thật là loạn.

“Làm phiền một chút.” Hường Văn kéo áo lên, sắc mặt vẫn bình thường, nhưng cơ thể cô run rẩy đã bán đứng cô.

“Bây giờ thì thấy mất mặt rồi à? Lúc cô câu dẫn đàn ông, bị đàn ông làm thì sao lại không thấy xấu hổ?” Lâm Diễm Diễm giang hai tay chặn Hường Văn lại, cô ta nói với đám đông: “Các người nói xem loại tội phạm giết người như cô ta, đúng là loại không biết xấu hổ, tôi có dám ở cùng với cô ta không?”

Loại kĩ nữ như Hường Văn, đừng có mang tiếp tục ở lại đây.

Mọi người xung quanh đồng loạt chửi bới cô.

“Không dám.”

“Làm gì có ai dám chứ, nói không chừng lúc đang ngủ lại bị cô ta giết chết.”

“Tội phạm giết người nên sống cả đời ở trong tù, thả ra chỉ làm hại cho xã hội thôi.”

Hường Văn nắm chặt chiếc áo nhân viên bị xé rách, cô nhìn thẳng vào người đàn bà hồng hách đắc ý trước mặt.

“Xem ra cô bị trợ lí rồi.” Lâm Diễm Diễm hất cằm, cô ta chỉ vào Hường Văn, “Trước mặt mọi người cô nói xem, cô thử xem cô đã câu dẫn ai rồi, anh Lưu? Cường Tử? Hay là người khác?”

Anh Lưu và Cường Tử đều có bạn gái, bạn gái của hai người đó cũng đều làm ở Hội Sở Mộng.

Lâm Diễm Diễm rõ ràng là đang kiểm chuyện.

“Tôi không câu dẫn ai cả, cô đừng có nói linh tinh.” Hường Văn thẳng lưng, cô cố gắng không để tâm đến những lời bàn luận của người xung quanh, “Làm phiền nhường đường chút tôi phải vào trong.”

Cô rất mệt, cho dù là thể xác hay là tinh thần, cô thật sự không muốn để ý đến màn kịch mà Lâm Diễm Diễm đang diễn nữa.

“Sao cô lại coi chúng tôi như một lũ ngốc để dễ dàng vậy.” Giọng nói của Lâm Diễm Diễm càng ngày càng to, “Mọi người nhìn xem đồ kỹ nữ này có bao nhiêu dám đăng.”

Hường Văn giữ chặt quần áo của mình, cơn giận của cô sắp trào ra ngoài, “Lâm Diễm Diễm cô đừng có quá đáng quá.”

Lâm Diễm Diễm vẫn lối kéo áo cô, “Tôi cứ quá đáng như vậy đây thì làm sao? Aiyo”

“Lâm Diễm Diễm cô thật phiền phức.” Hường Văn ném chiếc áo bị rách lên đầu cô ta, đập cô ta ngã xuống đất, sau đó cô cầm lấy chiếc ghế ở đằng sau ném vào đầu cô ta.

Máu tươi nhuộm đỏ chiếc áo nhân viên trên đầu Lâm Diễm Diễm.

Đám đông lúc nãy vừa ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Chỉ có tiếng chửi của Lâm Diễm Diễm.

Hường Văn giống như không nghe thấy gì, cô cầm ghế lên đánh cô ta, sắc mặt cô rất bình tĩnh nhưng lại khiến người ta nhìn mà sợ hãi. Người đứng xem rất nhiều nhưng không có một ai đứng ra can cô lại.

Máu dưới đất càng ngày càng nhiều, mùi máu khiến người ta buồn nôn.

Lâm Diễm Diễm không mắng nữa, cô ta dùng giọng nói yếu ớt cầu xin Hường Văn tha thứ, trong giọng nói còn kèm theo tiếng khóc đau đớn.

“Biết tôi là kẻ giết người thì ngoan ngoãn một chút, đừng có chọc đến tôi.”

Chân của Hường Văn rất đau, dạ dày cô cũng đặc biệt khó chịu, nhưng những nỗi đau này không thể so được với những gì cô đã chịu trong ngục trong 2 năm qua.

Cô vứt cái ghế đi, cô quỳ xuống lấy chiếc áo nhân viên dính đầy máu trên đầu Lâm Diễm Diễm xuống.

Lâm Diễm Diễm nằm co ro dưới đất, mặt đầy máu, trong mắt cô ta là sự sợ hãi cùng với sự căm tức tột cùng.

“Lời tôi nói cô nghe rõ chưa?” Hường Văn rũ mắt nhìn cô ta, cô biết cô ta vẫn chưa phục.

Hạ Hàn Xuyên nói với cô thể giới trong ngục tù là thế giới kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, không có ai thương xót cho kẻ yếu cả.

Lâm Diễm Diễm gật đầu, nước mắt cùng máu trộn lẫn trên mặt cô ta.

“Sao lại ồn ào như vậy? Đang có hoạt động gì mà tôi không biết sao?” Có một giọng nữ từ xa truyền đến.

Cơ thể Hường Văn căng cứng, trong đầu cô “ong” một tiếng, một mảnh trắng xoá.

Lúc này cô không nên bông bột như vậy, cô nên nhẫn nhịn.

Cô đứng lên, cơ thể không ngừng run rẩy.

Nếu như Mộng Lan nói chuyện này cho Hạ Hàn Xuyên thì cô sẽ... cô không dám tưởng tượng nữa.

Đám người tự giác nhường đường cho Mộng Lan.

Cô ta đi đến trước cửa, nhìn người dính đầy máu đang nằm dưới đất, cô ta cười nói: “Ồ trong kí túc mà lại đánh người ta thành như vậy, ai mà lợi hại vậy?”

Tay của Hường Văn run rẩy, cô đi về phía trước, giọng nói vì đã lâu chưa uống nước nên có chút khàn khàn. “Là tôi làm.”

Cô đã quen không giải thích gì cả.

“Chị...chị Lan,” Lâm Diễm Diễm khóc nức nở bò dậy, “Nếu chị không đến thì em đã bị cô ta đánh chết rồi, kẻ giết người như cô ta không thể để cô ta tiếp tục ở lại đây nữa, quá nguy hiểm rồi.”

Những người khác cũng phụ họa theo, muốn Mộng Lan đuổi kẻ giết người như Hường Văn đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

“Nếu như mọi người đã có chủ kiến như vậy hay là mọi người làm giám đốc đi?” Mộng Lan cười lạnh nói, ánh mắt cô quét qua đám người xung quanh.

Mọi người im bật, cúi đầu không dám nói gì.

Ánh mắt của Mộng Lan dừng ở trên mặt dính đầy máu của Lâm Diễm Diễm, cô háng giọng một tiếng rồi nhìn về phía Hường Văn, “Cô đánh người ta thành ra như vậy, tôi sẽ trừ ba tháng lương của cô coi như là tiền viện phí, cô thấy sao?”

“Không có.” Hường Văn rũ mắt, lòng bàn tay cô chầy đầy mồ hôi, cô sợ không chỉ bị trừ tiền lương mà còn sự trừng phạt khác nữa.

“Chỉ trừ có ba tháng lương thôi sao?” Lâm Diễm Diễm không khóc nữa, cô ta cao giọng nói, “Chị Lan, em không phục. Cô ta đánh em thành ra như vậy, chỉ trừ có ba tháng lương của cô ta là quá dễ dàng cho cô ta rồi, em muốn...”

“Cô muốn làm sao?” Mộng Lan cười mà như không cười ngắt lời cô ta.

Lâm Diễm Diễm giống như bị ai đó bóp họng, cô ta ấp úng cả nửa ngày cũng không nói ra được từ nào, máu chảy từ trên mặt cô ta xuống, trông có chút buồn cười.

“Hai người đến đây đưa Lâm Diễm Diễm đi bệnh viện, còn những người khác giải tán.” Mộng Lan nói.

Rất nhanh đám đông đã giải tán, hai người phụ nữ không tình nguyện mà đưa Lâm Diễm Diễm đến bệnh viện.

Mộng Lan đi qua người Hường Văn vào phòng, cô nhìn vết máu dưới đất rồi cười nói, “Ra tay cũng độc ác lắm.”

Trái tim của Hường Văn nhảy vọt một cái, cô nói, “Dạ.”

“Cô nói xem sao lại đánh Lâm Diễm Diễm?” Mộng Lan ngồi ở trên mép giường, cô ta không đợi cô trả lời đã hỏi tiếp: “Thôi bỏ đi, cô đừng nói nữa, tôi cũng không có hứng lắng nghe.”

Cô ta lấy từ trong túi xách ra hai tuýp thuốc bôi, tiện tay vứt cho Hường Văn.

Hường Văn nhận lấy, cô nhìn chữ in trên tuýp thuốc, là thuốc trị vết thương bên ngoài và vết bầm tím. Cô cầm lấy tuýp thuốc rồi do dự hỏi: “Cô cho tôi sao?”

“Không thì sao?” Mộng Lan duỗi eo một cái, cô cười rồi nói, “Cô nghĩ là của ai? Hạ tổng sao?”

“Không...không có.” Mặt Hường Văn bỗng chốc đỏ rực, cô nói: “Cảm ơn chị Mộng Lan, bao nhiêu tiền để tôi trả.”

Mộng Lan là người của Hạ Hàn Xuyên, cô còn tưởng rằng tuýp thuốc này là do anh ta... cô thật đúng là ảo tưởng mà, anh ta hận cô đến nỗi muốn dùng mạng cô để đền cho Giang Thanh Nhiên, sao có thể quan tâm đến vết thương của cô chứ?

“Không cần đâu, cũng không đáng bao nhiêu.” Mộng Lan đứng dậy, cô ta tránh những vết máu dưới đất rồi đi ra ngoài.

Hường Văn đi theo cô ta ra ngoài, cô nhỏ giọng hỏi: “Chị Mộng Lan, có thể hỏi chị một vấn đề không?”

Mộng Lan dừng lại, cô ta xoay người nhìn cô.

“Hạ tiên sinh có nói bao giờ tôi có thể rời khỏi đây hay không?” Hường Văn cắn môi, ánh mắt luôn chứa đầy bi thương lần đầu tiên loé lên chút tia sáng hy vọng.

“Không có.” Mộng Lan nói, “Có lẽ Hạ tổng chưa từng nghĩ đến vấn đề này.”

Chưa từng nghĩ đến vấn đề này, như vậy là nói rằng cô cả đời này đều phải ở lại đây để đền tội cho Giang Thanh Nhiên sao?

Tia sáng trong mắt Hường Văn bỗng bị dập tắt, cô đứng dưới ánh sáng đèn nhưng cô nhìn không rõ tương lai của mình.

Cuộc sống của cô chỗ nào cũng đều là mảng u ám, cho dù đi đến đâu, cuối cùng thì cô vẫn luôn đứng ở trên vực sâu vạn trượng, chỉ có thể nhìn xuống vực sâu.

Hường Văn hít sâu một hơi, cô lau đi giọt nước mắt trên khoé mắt, cô như mất hồn mà quay trở về phòng.

Chớp mắt đã qua một tuần.

Lâm Diễm Diễm đang ở trong bệnh viện, những người khác vì nhìn thấy đáng vẻ dữ tợn của Hường Văn, không ai dám nói gì trước mặt cô.

Nhưng mà công việc vẫn rất nhiều, một mình cô phải lau dọn hai tầng, mỗi ngày eo của cô đều rất đau, ngay cả một ngày nghỉ cũng chỉ dám ảo tưởng.

Hành lang.

“Bà thím à, làm ơn khi lau nhà thì mở mắt ra mà nhìn” Người đàn ông mặt đầy vẻ khinh bỉ, “Làm bẩn giày của ta rồi.”

“Xin lỗi, để tôi đi lấy khăn lau lau cho ngài có được hay không?” Rõ ràng Hường Văn không lau vào giày của hắn ta, nhưng cô vẫn liên tục nói xin lỗi.

Giải thích chỉ khiến cô gặp nhiều phiền phức hơn, mỗi ngày cô đều rất mệt mỏi, cô không có sức đâu mà đi xử lý những phiền phức này.”

“Thôi bỏ đi!” Người đàn ông nói với giọng không vui: “Về sau thì mở mắt ra, làm bẩn rồi thì cô đền không nổi đâu, biết chưa?”

“Dạ, ngài cẩn thận sàn trơn.” Hường Văn cầm lấy khăn lau đứng ở bên cạnh, cô đợi người đàn ông đi qua mới nhìn Chu Diễm vừa đến, “Tìm tôi à?”

“Chị Mộng Lan bảo tôi đến gọi cô qua đó.” Chu Diễm nhăn mày, vừa đi vừa nói: “Tên đàn ông vừa nãy tất cả đồ trên người hắn cộng lại nhiều nhất là 8000, cũng không phải người có tiền gì, cô cần gì phải hạ mình như vậy?”

Hường Văn cười nhưng không nói gì.

Cô không để ý việc đó, Chu Diễm cũng không nói nữa, cô ta đưa cô đến cửa phòng tổng giám đốc xong bèn rời đi.

Hường Văn gõ cửa, đợi người bên trong cho phép cô mới đẩy cửa tiến vào.

Nhìn thấy người đang ở trong phòng, sắc mặt cô thoát cái trắng bệch, cô cúi đầu nói: “Hạ tiên sinh, chị Mộng Lan.”

Hạ Hàn Xuyên ngồi trên sofa, nhìn không rõ nét mặt của anh ta, hai chân thẳng tắp của anh ta gác lên trên bàn, giữa ngón tay là điều thuốc lá.

Bộ dáng của anh ta như vậy khiến cô vô số lần bị dọa cho tỉnh giấc, ngay cả dùng khí nhìn anh ta một cái cô cũng không có.”

“Đến cũng nhanh đấy.” Mộng Lan đặt ấm trà lên trên bàn rồi nói: “Lâm Diễm Diễm sao rồi? Có thể xuất viện chưa?”

“Không biết, tôi không có đi thăm cô ta.” Chóp mũi của cô chảy một tầng mồ hôi mỏng.

Đã trôi qua một tuần rồi liệu Hạ Hàn Xuyên có còn trách phạt cô nữa hay không?

Anh ta liệu có giống với hai năm trước tự tay đưa cô vào trong ngục không?

Cổ họng cô khô khốc, cô rất sợ hãi. Cô đáng lẽ phải nhẫn nhịn, cô không nên ra tay với Lâm Diễm Diễm như vậy...

“Tôi chỉ hỏi thôi, sao cô lại khản trương như vậy?” Mộng Lan cười rồi đưa cho cô một ly trà, “Uống chút trà để thả lỏng chút, tôi không có ăn cô đâu.”

Mùi thuốc lá nhàn nhạt bay lượn trong phòng, Hạ Hàn Xuyên không nói gì, thậm chí không động đậy, nhưng chỗ nào cũng cảm nhận được hơi thở của anh khiến thần kinh Hường Văn căng thẳng như sắp nổ tung.

Hai tay cô nắm chặt lấy ly trà, ngay cả câu cảm ơn cũng không dám nói, Hạ Hàn Xuyên bỗng quét mắt về phía cô.

Xoảng.

Tiếng ly trà rơi trên mặt đất, vỡ thành mấy mảnh.

“Xin lỗi...” Trên mặt của Hường Văn không còn chút máu nào, cô quỳ xuống nhặt mảnh vụn, cô không có chú ý nên bị mảnh vỡ đâm vào tay, chảy cả máu.

Cô giống như không có cảm giác, tiếp tục nhặt mảnh vỡ.

“Ngay cả cầm ly trà cũng cảm không xong, cô cho rằng cô vẫn là đại tiểu thư của Giang gia sao?” Hạ Hàn Xuyên đứng dậy, anh đi đến trước mặt cô, ánh mắt anh nhìn xuống bàn tay chảy máu của cô, trong đáy mắt có tia hàn ý.

Là tay bị thương nhưng mà thứ chảy máu lại là tim của cô, cô cúi đầu lí nhí nói: “Xin lỗi.”

Bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời của cô khiến Hạ Hàn Xuyên có chút gì đó phiền chán, anh nhăn lông mày lại, anh căn dặn Mộng Lan, “Giúp cô ta xử lý vết thương đi, đừng khiến người khác cho rằng tôi ngược đãi nhân viên.”

Chương 27

Mộng Lan cười nhận lời, lấy hộp thuốc ra xử lý vết thương cho Hường Văn, đồng thời tùy tiện hỏi: “Có cần chuẩn bị trang phục cho Hường Văn không?”

“Không cần.” Hạ Hàn Xuyên đi tới cạnh bàn, bỏ thuốc hút dở còn quá nửa vào trong chiếc gạt tàn.

Đồ còn vào vết thương, hơi đau một chút, Hường Văn đỏ mặt hơi lạnh, nghiêng rằng không dám lên tiếng, chỉ là trong lòng ngày càng trở nên bất an.

Mộng Lan sao mà đột nhiên lại hỏi cô có muốn chuẩn bị trang phục cho cô không? Chẳng lẽ lại muốn cô đi tiếp rượu khách hay sao?

“Được rồi.” Mộng Lan thu dọn lại tủ thuốc, ngược đầu lên nhìn cô một cái, chắc một tiếng, “Vết sẹo trên đầu này ... thật là đáng tiếc.”

“Cảm ơn chị Mộng Lan, thế em đi trước đây.” Nghe vậy, Hường Văn càng cảm thấy khó chịu hơn, sắc mặt cô tái nhợt bèn đứng dậy, muốn đi ra ngoài.

Hạ Hàn Xuyên ở đằng sau hét lên, “Tôi bảo cô đi sao?”

“Anh còn có việc gì sao?” Hường Văn quay người, khó khăn hỏi.

Hạ Hàn Xuyên không lên tiếng, chỉ là đi qua cô đi ra ngoài cửa, thấy cô đã một lúc lâu còn chưa đi tới, anh dừng chân lại, chau mày nói: “Còn không đi theo?”

Hường Văn nắm lấy quần áo, lẻ đôi chân theo đằng sau anh ta.

Dưới ánh mặt trời, bóng người của anh kéo dài, chồng lên bóng người của cô, ép xuống cô nặng nhọc khiến cô dường như không thể thở nổi.

“Hạ Tổng.” Tài xế sớm đã đứng chờ bên cạnh xe Bentley, chờ Hạ Hàn Xuyên lên xe xong sau đó bèn tới đóng cửa xe lại.

Hường Văn đi tới đầu bên kia, chân phải vừa mới bước chân lên xe, liền nghe thấy Hạ Hàn Xuyên khẽ mở miệng nói, “Lấy cái gì đó cho cô ấy bọc lại, đừng để dính bẩn.”

Hường Văn đơ người, lặng lẽ thu chân lại, chỉ cảm thấy rằng mặc bộ đồ áo đồng phục mỏng manh này đứng trong gió thu, từ cơ thể đến trái tim, đều lạnh cả.

Trong xe không có khăn hay đệm gì cả, tài xế sau cùng lấy một đồng khăn giấy, đặt nó lên trên chỗ mà Hường Văn định ngồi xuống, tránh bị cô “Làm bẩn” chỗ ngồi.

“Đặt cả lên sàn nữa.” Hạ Hàn Xuyên ngồi trên xe xem tài liệu, đến nhìn cũng không nhìn Hường Văn một cái.

Tài xế lấy khăn giấy, xấu hổ nhìn Hường Văn cười cười.

“Không sao, giày của tôi bẩn, đặt lên đi.” Mặt trời lặn cả xuống rồi, cái lạnh xuyên qua quần áo xâm nhập vào lỗ chân lông cô, lạnh tới mức toàn thân Hường Văn run rẩy hết cả lên.

Chờ tài xế đặt khăn giấy xong, cô ngồi lên xe, lưng ngồi thẳng đứng, không dám cũng không muốn tựa vào ghế, tránh cho Hạ Hàn Xuyên lại nói cô làm bẩn xe anh ta.

Xe cứ thế đi.

Hường Văn quay đầu nhìn ra hướng ngoài cửa xe, trước đây cô thích nhất là đi dạo những con phố mua sắm có các cửa hàng giảm giá, giờ biến thành một câu lạc bộ. Trước đây phố ăn vặt ở bên cạnh cũng thay đổi rồi, giờ lại cải tạo biến thành trung tâm mua sắm.

Cô ở trong tù hai năm, sau khi ra tù, cả thế giới như biến đổi rồi.

Xe sau cùng dừng lại trước cửa một khách sạn năm sao, sau khi Hường Văn xuống xe, mới phát hiện ra chỗ này dừng không ít xe sang, và những người lên xuống xe đều ăn mặc rất là lịch thiệp, chỗ này dường như là chỗ tổ chức yến tiệc vậy.

“Hạ tiên sinh.” Hường Văn cúi đầu xuống, tóc mái thừa thớt của cô che đi ánh mắt của mình, “Tôi có thể ở bên ngoài chờ anh không?”

“Cô cảm thấy sao?” Hạ Hàn Xuyên dừng bước lại, cười như không cười nhìn cô.

Hường Văn mím môi, cười đau khổ.

Cô theo sau anh đi vào yến tiệc, bộ đồ đồng phục màu xanh của công nhân vệ sinh sạch sẽ giữa đám đông bộ vest sang trọng, dường như lạc lõng vô cùng.

Kể từ khi cô xuất hiện, liền có vô số người hoặc là tò mò hoặc là chê bai hoặc là khinh bỉ nhìn cô, cô luôn cúi đầu xuống, cố gắng giảm thấp cảm giác về sự tồn tại của bản thân.

“Hường tổng.” Dọc đường đi gặp không ít người tới nói chuyện, Hạ Hàn Xuyên cũng chỉ là gật đầu, cho đến khi nhìn thấy Hường Kiến Quốc, anh mới dừng bước chân lại.

“Hạ tổng?” Trong tay Hường Kiến Quốc bung cốc rượu sâm banh, cười có vẻ bất buộc, “Đã lâu không gặp.”

Hường Văn thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, hít thở sâu rồi nhìn người đàn ông trung niên thanh lịch trước mặt, đôi mắt lập tức đỏ hoe lên. Cô liếm liếm đôi môi khô khốc của mình, câu gọi Cha còn chưa kịp nói ra, Hường Kiến Quốc đã mượn cớ có việc và rời đi.

Cô cứ thế nhìn bóng đằng sau Hường Kiến Quốc vội vàng bỏ đi, đôi tai như ù đi, dường như không nghe thấy gì nữa.

Một lúc sau, cô lau đuôi mắt của mình, cúi đầu xuống, nuốt câu gọi tiếng cha xuống sâu trong lòng.

“Cha con gặp nhau, vui không?” Hạ Hàn Xuyên quay người, nâng cằm của cô lên và nhìn cô.

Nước mắt không biết từ lúc nào rơi xuống nhòe hết cả mắt, Hường Văn cố gắng mở to mắt ra, không để cho nước mắt rơi xuống, “Vui chứ, Cảm...” Cô cố gắng kìm nén tiếng khóc trong lòng xuống, “cảm ơn.”

Hạ Hàn Xuyên nhìn nước mắt của cô, chau mày lại, nhấn cằm cô xuống sức mạnh dường như mạnh hơn vài phần, “Không có gì, nếu đã vui, sau này tôi sẽ giúp cha con hai người gặp nhau nhiều hơn.”

“Thế thì cảm ơn anh rồi.” Hường Văn mím môi, lùi về sau một bước, tránh sự động chạm của anh.

Hạ Hàn Xuyên khẽ cười một cái, nhìn cái tay rơi xuống không trung, tay đưa cốc sâm banh lên, nhấp một ngụm.

“Anh Hàn Xuyên!” Lúc này, Giang Thanh Nhiên gọi một tiếng.

Hường Văn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Giang Thích Phong đang đẩy chiếc xe lăn chờ Giang Thanh Nhiên bước tới.

Cô ta hôm nay mặc một chiếc váy trắng dài đến đầu gối, mái tóc đen ngắn, để lộ ra khuôn mặt đẹp và chiếc cổ dài, trong nét dịu dàng nho nhã có thêm vài nét đẹp tinh tế yếu đuối, giống như một bông hoa nhỏ trắng trong gió.

Còn Giang Thích Phong mặc bộ đồ vest màu xanh đậm, sắc mặt thanh thoát đẹp trai, hơn những gương mặt khác.

Nhìn thấy Hường Văn cũng ở đây, sắc mặt của Giang Thích Phong có chút khó coi, “Ăn mặc như thế này mà cũng tới đây, rốt cuộc em nghĩ như thế nào vậy?”

“Anh à!” Giang Thanh Nhiên lườm anh ta một cái, sau đó quay sang nhìn Hường Văn, dịu dàng nói: “Hai chúng ta chiều cao cũng tương đương nhau, tôi còn một bộ đồ nữa ở đây, cô mặc của tôi trước đi. Ở bữa tiệc mà ăn mặc như thế này, quả thực cũng không hợp lý cho lắm”

“Biết là ăn mặc như thế này không hợp lý, thì không nên tới đây!” Giang Thích Phong đi tới trước mặt Hường Văn, kéo lấy tay cô, chau mày lại, “Đi theo anh, quần áo ở trong xe.”

Hạ Hàn Xuyên nhìn thấy hai người tay trong tay, khẽ cười một cái, “Người của tôi, không phiền hai người quan tâm.”

“Em cũng chỉ là quan tâm Hường Văn mà thôi.” Giang Thanh Nhiên mím môi, “Bữa tiệc có không ít người biết cô ấy, nếu như thấy cô ấy ăn mặc như thế này, sợ rằng sẽ cười chê cô ấy.”

“Cho dù làm trò cười cho thiên hạ, tôi cũng sẽ không mặc đồ của cô đâu, không cần cô giả nhân giả nghĩa vậy đâu.” Hường Văn đẩy tay Giang Thích Phong ra, chạy lại đứng sau Hạ Hàn Xuyên.

Giang Thanh Nhiên nói chưa dứt câu, ánh mắt chán nản, có những giọt nước mắt nhạt nhòa.

“Giả nhân giả nghĩa? Thanh Nhiên thật lòng với em, đổi lại em lại đánh giá con bé như vậy sao?” Giang Thích Phong khuôn mặt đẹp trai, “Sớm biết em lòng lang dạ sói như thế này, thì nên để cho Thanh Nhiên kiện cáo em tội giết người không thành, để cho em cả đời này sống trong ngục tù!”

“Anh à, cô ấy trước đây dù sao cũng là bạn của em, anh đừng nói như vậy.” Giang Thanh Nhiên kéo lấy cánh tay Giang Thích Phong, mặt đầy đau khổ.

Giang Thích Phong nhìn vậy thấy đau lòng, xoa xoa đầu cô, “Em vẫn luôn lương thiện như vậy, sẽ thiệt thòi đấy.”

Mỗi lần gặp phải anh em nhà này, Hường Văn đều thấy kinh tởm như là ăn phải ruồi vậy. Cô nắm lấy tay mình, nhỏ tiếng hỏi: “Hạ tiên sinh, có thể đi được chưa?”

Không chờ cho Hạ Hàn Xuyên trả lời, Giang Thanh Nhiên nhỏ nhẹ nói: “Anh Hàn Xuyên, bố mẹ em cũng vừa mới tới, luôn muốn gặp mặt anh đó.”

Hường Văn ý thức được nắm lấy cánh tay của Hạ Hàn Xuyên, gần như cầu xin, “Hạ tiên sinh...”

Cô không muốn gặp bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28

“Đi thôi.” Hạ Hàn Xuyên phớt lờ thái độ của cô, như không thấy, gạt tay cô ra, “Cô đẩy xe lăn đi.”

Hường Văn vẫn đứng nguyên, không động đậy, chỉ là nhìn chằm chằm vào anh, “Nhất định phải như vậy sao?”

“Hường Văn, tính nhẫn nại của tôi không nhiều.” Hạ Hàn Xuyên lắc lắc ly rượu sâm banh trong tay, nhấp một ngụm, dáng vẻ cổ hống lần lần gọi cảm, thu hút vô số nữ khách quay đầu.

Nhưng đối với Hường Văn mà nói, anh có mê hoặc thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ là một con ác quỷ. Còn cô con kiến này trước mặt con ác quỷ đó, trừ phục tùng ra, chẳng còn cách nào khác.

Cô cúi đầu xuống, tự cười chế giễu, chấp nhận số phận bước tới đằng sau chiếc xe lăn.

Giang Thanh Nhiên và cô trong lòng của Hạ Hàn Xuyên, một người là trời còn một kẻ là đất, sự khác biệt giữa mây và bùn, cô làm sao mà lại cho rằng anh ta sẽ nghe lời cô chứ?

“Hay là để anh trai em đi.” Giang Thanh Nhiên che giấu nỗi đố kỵ và oán giận trong đáy mắt, nhưng trên mặt lại đầy những lo lắng, “Hương Văn mặc quần áo công nhân tới đây, đã khiến cho người ta coi thường rồi, nếu như còn để cho cô ấy đẩy xe lăn cho em, sợ rằng người khác lại nghĩ cô ấy là người hầu của em nữa.”

“Đến bản thân cô ta còn không để ý, em lo nhiều như thế làm gì?” Giang Thích Phong mặt lạnh nói một câu, rồi đi thẳng.

“Thế thì làm phiền cô rồi, Hương Văn.” Giang Thanh Nhiên cười dịu dàng, “Đi theo anh trai tôi là được, bố mẹ tôi họ đang ở phía trước.”

“Mỗi ngày đều diễn kịch như vậy, cô không thấy mệt sao?” Hương Văn vừa đẩy xe lăn về phía trước, nói nhạo báng.

Giang Thanh Nhiên ngạc nhiên, còn có chút ngây thơ và bối rối, “Cái gì mà diễn kịch chứ? Tôi sao mà lại nghe không hiểu cô nói gì vậy?”

Hương Văn thấy thật kinh tởm, mím môi lại, không nói gì nữa, chỉ im lặng đẩy chiếc xe lăn, đi theo sau Giang Thích Phong.

Chỉ một lúc, họ tới chỗ bên cạnh hai bác Giang.

Hương Văn vừa mới dừng chân lại, liền bị ánh mắt khó coi của Bà Giang đẩy ra.

Sức của bà Giang rất mạnh, thêm việc cô cũng không có dự phòng gì, cơ thể lúng túng, bị đập vào chiếc bàn ở phía sau.

Âm thanh vang lên ____

Chiếc bàn và mặt sàn ma sát với nhau, phát ra âm thanh nhức tai, thức ăn và rượu trên mặt bàn đổ vung vãi trên mặt đất.

Hương Văn ngã xuống đất, xương cụt bị ngã đau, cô mím chặt môi, trán vã hết mồ hôi ra.

Thấy vậy, đôi mày của Hạ Hàn Xuyên vô hình nhăn lại, tiến lên một bước, nhưng rất nhanh sau đó lại lùi lại chỗ cũ, ánh mắt nhìn lạnh lùng.

“Thanh Nhiên, con sao rồi?” Bà Giang kiểm tra hết bên trên bên dưới của Giang Thanh Nhiên, không che giấu nổi nỗi sợ hãi trên khuôn mặt, “Kẻ giết người này sao lại ở với con vậy? Cô ta có làm hại gì con không?”

“Mẹ, mẹ đừng nói Hương Văn như vậy, cô ấy trước đây dù sao cũng là bạn tốt của con.” Giang Thanh Nhiên vuốt vuốt đôi mày thanh tú của mình, nhìn có vẻ không vui.

“Con coi nó là bạn, còn nó coi con là gì chứ?” Bà Giang nghẹn ngào, “Năm đó nếu như không cấp cứu kịp thời, con còn không biết ... có còn ở thế giới này nữa không.”

Động tĩnh ở đây quá lớn, vô số người nhìn qua, chỉ chỉ trỏ trỏ vào Hương Văn đang ngã dưới đất.

“Cô ta có phải là giết người không thành ngồi tù rồi không? Sao lại ở đây chứ?”

“Giang tiểu thư người ta lương thiện, nể tình nghĩa bạn bè mà không tố cáo cô ta giết người, nhốt tù hai năm liền thả ra rồi.”

“Giang tiểu thư đúng là lương thiện mà, người khác đều muốn giết cô ta, cô ấy còn vương vấn tình cảm cũ.”

“Bảo vệ sao mà lại cho cô ta vào trong chứ? Ai bảo đảm sự an toàn cho chúng ta ở đây chứ?”

Hương Văn ngồi dưới đất, cắn chặt môi, tới nỗi môi bị cắn chảy máu ra mà cô cũng không chịu nói lỏng ra.

Trong khi đó, những người này đang chế nhạo hoặc là nhìn chằm chằm hoặc là khinh bỉ hoặc ghê tởm sợ hãi, giống như hai năm trước vậy, cô sắc mặt nhợt nhạt, cơ thể cô không ngừng run rẩy.

Rõ ràng là không phải do cô làm, tại sao tất cả mọi người đều không tin cô chứ?

Hương Văn ngẩng đầu, ánh nhìn cầu cứu Hạ Hàn Xuyên, nhưng anh bụng cục cựa sầm sập đứng đó, cúi nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng ghét bỏ.

Cô mở miệng ra, cổ họng nghẹn ứ giống như bị mắc một miếng bông vậy, một chữ cũng không nói ra được.

Cô nhìn bốn xung quanh, Giang Thích Phong, Giang Thanh Nhiên, Ông Giang, Bà Giang còn có một số người quyền cao chức trọng khác ... những người ở đây cô cơ bản đều biết hết, nhưng bọn họ lúc này đều nhìn cô căm ghét, giống như là đang nhìn một con giòi kinh tởm vậy.

“Còn không mau đứng lên, chờ người tới điều chỉnh?” Hạ Hàn Xuyên lạnh nhạt nhìn cô, giọng nói lạnh lùng.

“Cô chắc là bị ngã đau, tự mình không đứng dậy nổi.” Giang Thanh Nhiên quay bánh xe lăn tới trước mặt Hương Văn, lo lắng đưa chìa ra một cánh tay, “Bị thương ở đâu rồi, có cần tới bệnh viện kiểm tra hay không?”

Bốn mắt nhìn nhau, Hương Văn có thể nhìn thấy rõ ràng cái vẻ đắc ý ẩn giấu đằng sau ánh mắt của Giang Thanh Nhiên, cô không thèm nhìn cánh tay cô ta đưa ra, hai tay cô chống xuống mặt đất, từ từ khó nhọc đứng dậy.

Mái tóc ngắn của cô vì động tác vừa rồi mà bay hết cả lên, để lộ ra vết sẹo hình lưỡi liềm trên trán, còn có vết rượu đỏ trên quần chỗ dưới bụng cô, đỏ loang cả một mảng to.

Nơi không xa có người chỉ trỏ cô, cười chế nhạo cô, cười chê quần áo cô, cười vết sẹo của cô, cười cô giống như người không tự chủ được đi vệ sinh ra quần vậy.

Còn người đàn ông mà cô đã từng yêu bằng cả tính mạng của mình đang đứng trước mặt cô, cũng giống như những người khác vậy, vô tình chà đạp lên nhân phẩm và tôn nghiêm của cô, “Đừng đứng trơ ra đó, thu dọn chỗ này sạch sẽ đi, đây là điểm mạnh của cô mà.”

“Được.” Hường Văn cúi đầu đáp lại, nghe thấy giọng nói của mình đang run rẩy.

Cô không nhìn người khác lấy một cái, tìm người phục vụ tiệc để mượn dụng cụ vệ sinh, dưới ánh mắt của mọi người xung quanh, nhìn cô im lặng thu dọn nền nhà.

“Hường Văn,” Tống Kiều bước tới, nhẹ nhàng đá đá vào Hường Văn đang ngồi xổm dưới mặt đất, “Này, để tôi hỏi mấy chị em tốt trước đây của cô xem, cô là công nhân vệ sinh thì vệ sinh nhà vệ sinh sao? Nếu như đi vệ sinh mà không thông được thì làm thế nào? Trực tiếp dùng tay vệ sinh hay sao?”

Hường Văn đứng dậy, nhìn một cái những người phụ nữ mà hai năm trước đây đã từng gọi cô hai tiếng bạn thân, giống như một chiếc ao tù đọng nước, ánh mắt đỏ dần lên người Tống Kiều.

Ánh mắt của cô khiến Tống Kiều rất là không vui, “Hỏi cô đó!”

“Có người sắp vỗ lấy bạn trai của cô rồi đó.” Hường Văn thu lại ánh nhìn, trong lúc Tống Kiều phân tâm đi tìm Giang Thích Phong, cô liền ném chiếc giẻ lau vào chiếc xô nước và mang chiếc xô rời khỏi buổi tiệc.

Cô để đồ vào vị trí cũ, lúc đang định quay lại buổi tiệc, thì lại gặp Giang Thích Phong ở cửa.

Cô chỉ lạnh lùng nhìn anh một cái, rồi thu lại ánh nhìn, chuẩn bị đi qua anh đi vào buổi tiệc.

Nhưng anh bất ngờ lại tóm lấy cô khi cô đi ngang qua và kéo cô tới chỗ cầu thang.

“Bỏ tôi ra!” Hường Văn dùng lực đấu tranh.

Giang Thích Phong dừng bước lại, quay người lại nhìn cô, “Không muốn thu hút người khác tới, thì đừng có động đây.”

Hường Văn mím môi, sắc mặt khó coi cùng anh ta đi tới chỗ cầu thang, nhẹ giọng xuống hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“Vết thương ở chân thế nào rồi?” Giang Thích Phong nói, ngồi xổm xuống để kéo ống quần cô lên.

Hường Văn lùi về sau một bước, tránh sự tiếp xúc của anh, “không liên quan gì tới anh cả.”

“Hôm đó quý lâu như vậy, còn không lấy tuýp thuốc mỡ của anh, em không sợ chân bị tàn phế hay sao?” Giang Thích Phong ngẩng đầu nhìn cô, trên nét mặt anh tuần kia có chút bức mình.

Hường Văn chẳng buồn dây dưa với anh, lặp lại lần nữa câu nói, “Không có liên quan gì tới anh cả.”

Đời này kiếp này, cô cũng không muốn có bất cứ dây dưa gì tới bất cứ người nào nhà họ Giang nữa, người nhà họ, cô không đủ khả năng đựng tới được.

Nói xong, cô nhấc chân lên và định đi ra ngoài, Giang Thích Phong từ phía sau giữ lấy vai cô.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Hường Văn siết chặt lấy tay mình, không quay đầu lại, “Giang tiên sinh là người đã có bạn gái rồi, ở bên cạnh tôi ở chỗ này, không sợ rằng sẽ bị bạn gái anh hiểu nhầm hay sao?”

Lực trên vai hơi nói lỏng ra một chút, cô nhìn cũng không nhìn Giang Thích Phong lấy một cái, đi thẳng ra hướng ngoài cầu thang.

Chỉ là số quá nhỏ, lại gặp ngay Tống Kiều.

Hường Văn ngừng một lúc, đi thẳng về phía trước, nhưng mà cô đi sang bên trái thì Tống Kiều cũng bước sang bên trái, cô đi sang bên phải thì Tống Kiều lại cũng đi sang bên phải, chính là cứ chặn lại không cho cô rời đi.

“A Phong tìm cô làm gì vậy?” Tống Kiều nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Hường Văn không trả lời mà hỏi ngược lại, “đều nói chuyện đâm gậy chân của Giang Thanh Nhiên, cô cảm thấy Giang tiên sinh sẽ ở bên cạnh kẻ thù của em gái anh ta hay sao?”

Tống Kiều nghi ngờ một lúc, nhưng vẫn không yên tâm, “Nếu như trong lòng cô không có gì phải sợ, thì cô nói thẳng cho tôi biết tại sao A Phong lại tới tìm cô.”

“Em muốn hỏi gì, thì cứ hỏi thẳng anh này.” Giang Thích Phong từ chỗ cầu thang đi ra, sắc mặt không dễ coi lắm.

Sắc mặt oán giận và ghen tuông của Tống Kiều biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại nét mặt hoảng loạn bất an, cô đi tới chỗ bên cạnh Giang Thích Phong, nắm lấy cánh tay anh, nhẹ nhàng nói: “A Phong, em...”

Hường Văn không muốn xen vào những chuyện vớ vẩn của cặp tình nhân này, không còn sự ngăn cản của Tống Kiều nữa, cô đi thẳng tới đại sảnh buổi tiệc.

Nhưng mà trên buổi tiệc, người người trang điểm lộng lẫy, nâng ly rượu lên cười cười nói nói, còn cô với mái tóc ngắn, trên người lại mặc bộ quần áo công nhân vệ sinh, dường như lạc long vô cùng, nhất thời không biết đi đâu về đâu.

Cô đứng ngầy ra nhìn Hạ Hàn Xuyên đứng bên cạnh Giang Thanh Nhiên, nói gì đó với Ông Bà Giang, cũng không biết nói đến chuyện gì mà trên khuôn mặt điển trai kia lại nở những nụ cười nhạt nhẽo.

Còn bố cô và mấy người đàn ông mặc vest đi giày da đang nói cười với nhau, chỉ là vừa mới quay đầu nhìn cô một cái, liền chuyển ngay ánh mắt đi hướng khác, giống như là nhìn thấy đồ gì bẩn bẩn vậy.

Đây là lần đầu tiên cô ý thức rõ ràng được một điều rằng cô thật sự là một người cô độc.

“Tiểu thư, Hạ tiên sinh bảo cô qua đó ạ.” Nhân viên phục vụ tới chỗ cô nói.

Hương Văn mệt mỏi gật gật đầu, lê đôi chân nặng nhọc, đi tới chỗ Hạ Hàn Xuyên.

“Hương Văn, quần áo của cô ướt cả rồi, mặc thế lát sẽ bị lạnh đó.” Giang Thanh Nhiên dịu dàng nói: “Văn là nên lấy bộ quần áo của tôi mà thay đi.”

“Cô ta đã đâm chân của con thành như vậy rồi, con còn tốt với cô ta như vậy, có phải ngốc thế không?” Bà Giang chán nản nói: “Có phải người ta bán con đi, con vẫn còn cười hi hi đếm tiền cho người ta phải không?”

Hương Văn cúi đầu mím chặt môi, sự tức giận dồn dập lên trong lồng ngực, nhưng ngoài việc nhăn nhó ra, cô không thể làm được gì khác.

Hạ Hàn Xuyên khẽ cười một cái, dáng vẻ không hiểu nói: “Di Lâm à, di không hiểu con gái của mình lắm rồi.”

Giang Thanh Nhiên ngốc? A, Nực cười.

“?” Bà Giang nhìn anh, không hiểu ý câu này của anh là như thế nào, còn sắc mặt của Giang Thanh Nhiên đang ngồi trên xe lăn thì không dễ coi lắm.

Hạ Hàn Xuyên hoàn toàn không có ý định giải thích gì cả, đặt chiếc cốc không vào chiếc khay của người phục vụ, lấy một cốc sâm banh mới, chân bước từng bước dài rời đi.

Hương Văn vội vàng đi theo sau lưng anh, dạ dày của cô không tốt, đến giờ ăn cơm vẫn chưa được ăn cơm, dạ dày có chút đau đớn.

“Giang Thích Phong tìm cô sao?” Hạ Hàn Xuyên không hề dừng bước lại, vô tâm hỏi.

Hương Văn ngờ người một lúc, mới ý thức được chuyện anh đang hỏi cô, cô khẽ “ừ” một tiếng.

“Đề quay lại được cái vòng tròn này, cô cũng thật là cố gắng đó.” Hạ Hàn Xuyên dừng bước lại, quay lại nhìn cô, “Cô cảm thấy rằng cô đã đâm gãy chân của Giang Thanh Nhiên rồi, cô còn có thể có khả năng với Giang Thích Phong hay sao?”

Anh với ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào cô, thần sắc không có gì khác, nhưng cô lại mơ hồ cảm nhận được anh không vui, mặc dù cô không biết chuyện gì đã chọc tức anh ta.

Cô liếm liếm đôi môi khô của mình, cúi xuống để tránh tầm nhìn của anh, “Tôi không có.”

Hạ Hàn Xuyên khẽ cười một cái, trong nụ cười như có sự chế giễu.

Hương Văn mở miệng ra như định giải thích, nhưng sau đó lại không nói gì nữa. Anh chưa bao giờ tin lời cô, chẳng có gì mà phải giải thích cả.

“Hạ tổng, đã lâu rồi không gặp.” Có người bụng cốc rượu đi tới, mỉm cười duyên dáng.

Hạ Hàn Xuyên gật đầu, nhấc chân lên định bước đi, nhưng lại quét tầm nhìn vào Hương Văn, anh lại dừng bước chân lại, nói: “Anh là Lý tổng của Châu Quang Bảo Thắng phải không?”

“Đúng đúng đúng!” Người đó không hề nghĩ rằng Hạ Hàn Xuyên vẫn còn nhớ tên của anh ta, hãnh diện nói: “Tôi là Lý Quang Thịnh của Châu Quang Bảo Thắng, năm ngoái có từng hợp tác với quý công ty một lần...”

Anh nói một mớ những chuyện linh tinh, sau cùng lễ phép xin nâng ly chạm cốc với Hạ Hàn Xuyên.

“Tư lượng của tôi không được tốt, để cho người khác uống thay, Lý tổng không để ý chứ?” Hạ Hàn Xuyên khách sáo nói, nhưng chưa chờ cho anh ta đáp lại, bèn đưa thẳng cốc rượu cho Hương Văn đang đứng ở phía sau.

Lý Quang Thịnh khi nhìn thấy bộ quần áo trên người của Hương Văn, nụ cười trên mặt hơi cứng nhắc một chút, sau đó liền lập tức nói: “Không để ý không để ý, hân hạnh hân hạnh.”

Anh ta nâng ly lên, cười nói: “Tôi mạn phép xin cạn trước!”

Hương Văn cúi xuống nhìn cốc sâm banh trong tay, sắc mặt cực kì khó coi.

Trên bàn tiệc là khó tránh khỏi bị người khác mời uống rượu, nhưng với Hạ Hàn Xuyên thì khác, với thân phận của anh, anh không muốn uống, cũng không có ai dám nói gì cả.

Anh làm như vậy, căn bản là đang chinh lý cô.

“Sao lại không uống?” Hạ Hàn Xuyên cúi đầu nhìn cô, “Là không coi Lý tổng ra gì? Hay là không coi tôi ra gì?”

Nghe vậy, ánh mắt của Lý Quang Thịnh đổ lên người Hương Văn, chau mày lại, sắc mặt không dễ coi lắm.

“Không dám.” Hương Văn thấp giọng nói một câu, nâng ly lên, nhỏ nhẹ nhấp một ngụm.

Hạ Hàn Xuyên nhìn một lượt cốc sâm banh dường như chưa có chút thay đổi gì cả, giọng ra lệnh, “Chỉ nhấp một ngụm, có phải không nể mặt Lý tổng không?”

“Sao tôi dám chứ?” Hường Văn cười đau khổ một cái, ngăn cho nước mắt không được rơi ra, ngẩng đầu, một hơi uống cạn ly rượu.

Cốc rượu sâm banh theo cổ họng đi vào cơ thể, dạ dày lại quặn lên từng cơn đau, giống như đang bị lửa thiêu đốt vậy, giống như vạn mũi kim đâm, nhưng không thể nào bằng được với nỗi đau ở trong lòng.

Trước khi cô vào tù đã bị đau dạ dày, tốt nhất nên ít uống rượu, anh cũng biết điều này.

Thấy Lý Quang Thịnh trò chuyện thành công, lại có không ít người đi tới, ai ai cũng nỗ lực, muốn ôm lấy cái chân vàng lớn Hạ Hàn Xuyên này.

Hường Văn đã không đếm rõ ràng được mình đã uống bao nhiêu ly rượu, chỉ biết là dạ dày cứ đau dữ dội từng cơn, đau tới mức gần như hồ đồ, mà cô ngay đến cơ hội từ chối cũng không có.

“Muốn nôn thì đi ra ngoài.” Hạ Hàn Xuyên cúi đầu nhìn cô một cái, khi nhìn thấy mồ hôi lạnh đổ trên đầu cô, đôi mày dường như hơi chau lại một chút, lập tức trả lời rất tự nhiên.

Hường Văn đau dạ dày càng lúc càng nặng hơn, hơi chua chảy ngược lên thực quản, lại bị cô chịu đựng sự kinh tởm nuốt lại xuống.

Nghe vậy, cô liền gạt đầu, bụm mồm lại, vội vội vàng vàng chạy vào nhà vệ sinh.

“Nôn!” Cô nắm chặt lấy cổ áo, vừa mới vào tới nhà vệ sinh, liền nôn ran gay.

Bữa trưa ăn được bao nhiêu sớm đã tiêu hóa gần hết rồi, cô nôn một lúc lâu, cũng chỉ là nôn ra những nước chua.

Tiếng xả nước vang lên, có người từ phòng bên cạnh đi ra, mở vòi sen để rửa tay.

“Hôm nay trong bữa tiệc cậu có nhìn thấy Hường Văn không?”

“Đương nhiên là có nhìn thấy chứ, cô ta mặc đồ như là con quý vậy, muốn không chú ý cũng khó. Cậu nói cô ta còn mặt mũi nào mà tới những nơi như thế này chứ? Không sợ mất mặt sao?”

“Mất mặt bản thân cô ta thì cũng thôi đi, hại cả tôi cũng mất mặt theo cô ta. Trước đây tôi cũng từng đi dạo phố hát hò với cô ta, kết quả là rất nhiều người đều nói tôi là bạn của cô ta, hỏi tôi sao không đi tới chào hỏi cô ta?!”

“Thanh Nhiên quá là lương thiện, cô ấy nếu như cứ tố cáo chuyện cô ta giết người không thành, để cho cô ta ngồi tù cả đời có phải tốt không?”

Có âm thanh gì đó.

Hường Văn mở cánh cửa phòng bên cạnh ra, bước ra, im lặng nhìn hai người phụ nữ đang đứng trước bệ rửa mặt tỏ lại phần son.

Bọn họ cũng giống như Giang Thanh Nhiên, đã từng là “bạn tốt” của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30

“Cô ở đây sao mà cũng không hét lên một tiếng chứ? Đột nhiên đi ra muốn dọa chết người à!” Dương Lâm cười chế giễu, kéo tay An Như Nhã đang đỏ mặt lên ở bên cạnh đi ra ngoài.

Chờ hai người họ rời đi rồi, Hường Văn mới lê đôi chân khó nhọc của mình, đi tới chỗ bệ rửa tay.

Cô rửa mặt, ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương, mới phát hiện ra đôi mắt của mình không biết đỏ lên từ lúc nào.

Cô run rẩy thờ dãi một hơi, cắn chặt môi nén lại những tiếng khóc trong cổ họng, cúi xuống và rửa sạch những giọt nước mắt trên khuôn mặt.

Hường Văn lấy lại tâm trạng quay lại buổi tiệc, mới phát hiện ra buổi tiệc đã tàn rồi.

Cô đi ra ngoài khách sạn để tìm xe, tìm khắp lượt cũng không tìm thấy chiếc xe Bentley đâu ... Hạ Hàn Xuyên đã bỏ lại cô rồi đi rồi.

“Hường tổng, thế thì cứ như vậy nhé, ngày mai tôi sẽ cho thư ký mang hợp đồng tới ạ.”

“Được! Muốn hợp tác cùng với anh từ sớm, lần này coi như là có cơ hội rồi.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hường Văn quay người lại nhìn hướng cửa khách sạn, muốn bước tới, nhưng lại do dự không dám bước, chỉ là thờ dãi nhìn hướng Hường Kiến Quốc.

Nhìn thấy cô, sắc mặt tươi cười của Hường Kiến Quốc đột nhiên biến mất, chỉ là chau mày nhìn cô một cái, rồi rời khỏi tầm nhìn của cô.

“Cha,” Hường Văn nắm chặt tay, lấy hết dũng khí bước tới, “Hạ Hàn Xuyên không còn ở đây, cha không cần như vậy ...” Tránh mặt con đầu.

“Phuong tổng, tôi còn có việc bận, tôi đi trước đây.” Hường Kiến Quốc nói ngang câu nói của cô, kéo cửa xe lên xe, đi thẳng.

Hường Văn ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, nhìn chiếc xe dần biến mất khỏi tầm nhìn, bất lực hoàn toàn, trái tim lạnh căm.

Người qua xe lại, đường phố nhộn nhịp, người người cười nói chỗ không xa, cảnh thành phố về đêm rất náo nhiệt, nhưng mà cái không khí náo nhiệt này lại không liên quan gì tới cô cả.

Gió lạnh thổi tới, nước mắt trên mặt cô khô rồi lại ướt.

Không có ai cần mình nữa ...” Hường Văn thì thầm một tiếng, liếm liếm chiếc môi khô ráp của mình, cứ thế bước đi cùng dòng người xe hối hả.

Người thân cũng không cần cô nữa, tại sao cô phải vì họ chứ, sao phải sống trong đau khổ như vậy chứ?

Chết rồi cũng tốt, chết rồi thì không phải làm việc bán sống bán chết nữa, không cần bị người khác chế nhạo nữa.

Hường Văn nhìn thấy một chiếc xe ở phía không xa đang đi tới, cô nhắm mắt lại đang rộng hai tay, trên môi hé nở một nụ cười.

Cô từ trước tới nay chưa bao giờ như vậy, khoảng cách với cái chết gần như thế, nhưng lại không hề sợ một chút nào, chỉ có mong mỏi.

Bum!

Ngay khi chiếc xe ở khoảng cách gần nhất chuẩn bị đâm vào Hường Văn thì một chiếc xe Ferrari màu trắng phi tới, đột nhiên một tiếng đâm thẳng vào chiếc xe hơi màu đen.

Hai chiếc xe đâm vào nhau không dừng ngay lại được, mà là chạy thêm một đoạn đâm vào vành đai bên cạnh.

Âm thanh vang lên ____

Âm thanh vang lên ____

Tiếng phanh xe nối tiếp nhau vang lên, xe nọ nối tiếp xe kia phanh lại, giao thông trên con đường này tự nhiên trở thành một mớ hỗn độn.

Hường Văn mở mắt ra, ánh đèn nhấp nháy làm cô giật mình không mở nổi mắt ra, cô đứng ngây người giữa trung tâm vụ tai nạn, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một người loạng choạng xuống xe Ferrari, hoảng loạn chạy đến chỗ cô.

Chờ cho người đó tới gần rồi, cô mới nhìn rõ người chủ xe bị chảy máu đầu này chính là anh trai cô.

“Hường Văn, em không sao chứ?” Hường Vũ nhún nhún đôi vai cô, lo lắng nhìn khắp lượt người cô, “Em ...”

“Cô muốn tự sát không biết đổi chỗ khác hay sao?” Chủ nhân chiếc xe hơi màu đen giữ chặt lấy cái đầu đầy máu của mình xuống xe, tức giận ngắt lời anh, “Còn anh nữa, anh lái xe cái kiểu gì đấy? Có thể từ bên đường bên kia đâm tới đây, anh cũng giỏi quá nhỉ, bằng lái xe đi mua hả?”

“Đừng có ở đó mà cản nhân linh tinh, nói đi, bao nhiêu tiền, tôi đền cho anh! Mười vạn nhân dân tệ có đủ không?” Hường Vũ ký ngay vào tờ chi phiếu, không kiên nhẫn được vút ngay cho chủ xe chiếc xe hơi màu đen.

Tay người đàn ông đó cầm tờ chi phiếu, tức tới đỏ mặt lên, “Đây không phải là chuyện có tiền hay không, lần này may là tôi bị thương cũng nhẹ, nếu như xảy ra án mạng thì làm thế nào? Số tiền bản thiêu của anh có thể mua lại được mạng sống cho tôi không?”

“Xin lỗi, là tôi sai, anh trai tôi lo lắng nên mới làm như vậy, thật sự rất xin lỗi.” Hường Văn cúi đầu xuống chín mươi độ, xin lỗi hết sức thành tâm với đối phương, nghĩ lại cảnh tượng vừa mới xảy ra, trong lòng vẫn chưa hết sợ hãi.

Nếu như anh trai xảy ra chuyện, còn cô mà bình an vô sự thì ...

Cô liếm liếm chiếc môi khô ráp của mình, trong lòng dường như bị một bàn tay vô hình nào đó bóp nghẹn, tới nỗi dường như không thể thở được.

“Em xin lỗi anh ta cái gì chứ?” Hường Vũ chau mày, rồi lại ký tờ chi phiếu nữa đưa cho người đàn ông kia, “Chẳng qua cũng chỉ là chê tiền ít chứ gì?”

Người đàn ông nhìn con số trên tờ chi phiếu, mồm lắp bắp không nói lên lời.

Sau khi công an giao thông vội vàng tới, được biết rằng hai bên đã hòa giải thành công, thì công an cũng tiến hành phê bình giáo dục cả hai bên, phạt tiền, sau đó kéo hai chiếc xe bị hỏng nặng đi.

Hường Văn lo lắng Hường Vũ bị thương ở đầu, nhất định kéo anh đi bệnh viện kiểm tra.

Khi nghe thấy bác sỹ nói suýt chút nữa bị thương tới chỗ nguy hiểm, sẽ mất mạng, cô mím chặt môi lại, nước mắt cứ thế rơi xuống không kiềm chế được.

“Em đừng nghe bác sỹ họ dọa, họ thích khoa trương vấn đề lên, để dễ kiếm chút tiền thôi mà!” Vừa nhìn thấy cô khóc, trong lòng Hường Vũ thấy thương xót vô cùng, trừng trừng nhìn bác sỹ một cái.

“...” Bác sỹ cũng không muốn so đo với anh, “Vết thương của anh khá sâu, cần phải nằm viện.”

“Không nằm!” Hường Vũ đứng dậy, bất chấp sự lo lắng ngăn cản của bác sỹ.

Anh nằm viện rồi, bố mẹ nhất định sẽ hỏi đã xảy ra chuyện gì, đến cuối cùng lại đổ hết lên đầu Văn Văn!

Buổi sáng rất lạnh, anh cởi luôn áo khoác của mình ra, khoác lên trên người cô, “Lần này đừng cởi ra nữa, còn coi anh là người ngoài, anh sẽ thật sự tức giận đấy!”

“Anh ____” Hường Văn cúi đầu khẽ hét lên một tiếng, dừng chân lại, “Vết thương của anh rất sâu, vẫn nên nằm viện đi.”

“Em làm sao mà giống y như tên bác sỹ lang băm thế vậy? Anh nói không cần là không cần!”

Hương Vũ bước tới đứng trước mặt cô, khịt khịt mũi, sắc mặt thay đổi, “Ai bảo em uống rượu vậy? Em không biết tình hình sức khỏe của em tình hình như thế nào sao?”

“Chỉ là uống hơi nhiều một chút, không sao đâu anh.” Hương Văn chớp mắt, nhẹ nhàng nói.

“Vô nghĩa!” Trên người nồng nặc mùi rượu như vậy, sao mà có thể chỉ uống một chút chứ, Hương Vũ chau mày hỏi: “Đau dạ dày sao?”

Dạ dày của Hương Văn thật sự đau tới mức không chịu nổi, do dự một chút, gật gật đầu.

“++” Hương Vũ mắng lên một tiếng, nhìn thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, ôm bụng cô đây, lại quay lại bệnh viện.

Bệnh dạ dày của cô rất nặng, bác sỹ kiểm tra cho xong, mặt tái lại mắng cô không biết quý trọng bản thân, sau đó bốc cho cô mấy lọ thuốc, rồi đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh đột nhiên yên tĩnh lại, hai anh em đều không nói gì cả.

Một lúc sau, Hương Văn tâm trạng rối bời hỏi: “Anh, vừa nãy anh ... tại sao lại đâm xe ra chứ?”

Nhưng vận may vẫn còn thiếu một chút chút nữa, thì mạng sống của anh cũng không còn nữa.

“Anh không đâm ra, chẳng lẽ mở mắt trưng trưng nhìn em bị xe tông chết sao?”

Chỉ cần nghĩ tới cái cảnh khi nãy, Hương Vũ liền giật mình lo sợ.

Hương Văn cúi đầu, trong lòng chua xót.

Cô biết anh trai cô thương cô, nhưng cô chưa từng nghĩ trong hoàn cảnh sống chết như thế này, anh trai cô vẫn nghĩ tới cô đầu tiên.

“Văn Văn.” Hương Vũ đưa hai tay nắm lấy vai cô, nghĩ tới đáng về của cô đang hai tay mong chết, giọng nói chùng xuống, “Cứ coi như là vì anh, em đừng chết, có được không?”

Hương Văn cúi đầu xuống, mái tóc ngắn của cô xõa xuống che đi nỗi một mối và cay đắng trong ánh mắt của mình.

“Em cố nhẫn nhịn thêm chút nữa, cố nhẫn nhịn thêm một thời gian nữa có được không?” Ánh mắt Hương Vũ như van nài, “Anh biết bản thân anh vô dụng, đầu không lại được với Hạ Hàn Xuyên, nhưng anh đã bắt đầu vào công ty học hỏi rồi. Em cứ tin anh, qua một thời gian nữa thôi, anh nhất định sẽ nghĩ cách cứu em ra khỏi tay Hạ Hàn Xuyên”

“Anh ____” Hương Văn ngẩng đầu lên, giọng nói rất nhẹ, “Nhưng mà em thật sự rất mệt, đã không thể gắng gượng được nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Hương Vũ, “Ờ trong tù hai năm nay không phải là vẫn chống đỡ được sao? Em cứ chống đỡ thêm một thời gian nữa đi, có được không?”

Hương Văn mím chặt môi, không nói gì.

“có phải em không tin anh?” Hương Vũ giờ tay lên, “Anh xin thề, nếu như anh không làm được những gì đã nói, thì ra đường bị xe đâm, sét đánh, chết không toàn thây.”

Hương Văn nắm lấy cánh tay thề độc của anh: “Anh, đừng như vậy.”

“Vậy thì em phải đồng ý với anh, sau này không được tìm đến cái chết nữa, có được không?” Hương Vũ cầu khẩn nói “cuộc sống trong tù rất khó khăn, em phải chống cự vượt qua, bây giờ có lẽ là tốt hơn lúc ở trong tù rồi, em đang...”

“Không tốt, một chút cũng chả tốt lành gì” Hương Văn ngắt lời anh, anh có biết cái cảm giác đi đến đâu cũng bị gọi là tội phạm giết người không?”

Cô khẽ hít một hơi run rẩy nói: “Anh có biết quý xuống đất nhận tội nó khó chịu đến mức nào không? Anh có biết lúc bố thấy em mà bỏ chạy, trong lòng lem lem khó chịu như thế nào không?”

Lúc ở tù, cô cứ lừa dối bản thân, ra tù rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Nhưng đợi đến lúc ra tù rồi, cô mới phát hiện, mọi chuyện lại càng tàn khốc hơn.

“Anh, anh cứ xem như không có đứa em này đi, để em im lặng rồi đi, có được không?” Hương Văn nỗ lực mím chặt môi, em sẽ cố gắng làm giống như là một vụ tai nạn xe vậy, em sẽ không để Hạ Hàn Xuyên tìm đến Hương gia gây chuyện.”

“Aha, đúng là tính toán quá kỹ.”

Lúc này, của phòng bệnh bị đẩy ra, Hạ Hàn Xuyên cười nhưng giống như không cười bước vào.

Bộ đồ vest của anh có chút xộc xệch, trán lấm tấm mồ hôi, không biết là nhiệt độ điều hòa trong phòng quá cao, hay là có nguyên nhân khác.

Sắc mặt Hương Văn bỗng trắng bệch, cô sợ hãi, hoảng hốt.

Anh ấy sao lại ở đây?

“Làm thành một vụ tai nạn xe để gạt tôi?” Hạ Hàn Xuyên đi đến bên giường bệnh, ánh mắt u ám trừng lên nhìn cô, “Cô cảm thấy là bản thân mình lợi hại, hay là cảm thấy tôi ngu ngốc?”

Hương Vũ bối rối đứng dậy, đứng chắn trước mặt Hương Vãn, “Hạ Hàn Xuyên, anh đừng có quá đần, chân Giang Thanh Nhiên là chân, còn chân của Hương Vãn không phải là chân sao? Anh đã đánh gãy chân nó, tù nó cũng ngồi rồi, anh còn muốn gì nữa?”

“Hương tiên sinh quá nóng giận rồi đấy.” Hạ Hàn Xuyên nhìn anh, điềm đạm nói.

Hương Vũ định nói gì đó, nhưng Hương Vãn níu lấy vạt áo anh, nhìn anh lắc đầu.

Anh khẽ chau mày, hàm hực dịch chuyển qua một bên.

“Hạ tiên sinh” Hương Vãn ngồi dậy, ngược lên nhìn Hạ Hàn Xuyên: “anh và Giang tiểu thư ghét tôi như vậy, tôi lấy cái mạng hèn này, để bù đắp lỗi lầm hai năm trước anh xem có được không?”

Sắc mặt cô trắng bệnh, bộ quần áo rộng thùng thình mặc trên người cô, xem ra đã gãy đi và suy nhược rất nhiều.

Hạ Hàn Xuyên nhìn cô, cô có vẻ rất bình tĩnh, khác hẳn với sự kiêu ngạo và sự ái mộ của hai năm trước.

Miệng anh khẽ nhếch lên thành một đường, có chút nóng giận: “Chết thì quá dễ dàng cho cô rồi.”

“thì ra cái mạng này của tôi cũng không bằng một cái chân của Giang tiểu thư...” Hương Vãn mím môi, cô muốn cười, nhưng cười không nổi, chỉ cảm thấy bản thân thật bi thảm: “Tôi biết rồi.”

“Họ Hạ kia, anh đừng bắt nạt người quá đáng.” Hương Vũ nắm chặt tay thành nắm đấm.

Hạ Hàn Xuyên phui phui nếp nhăn trên bộ vest, bình thản nói: “Hương tiên sinh nên cảm ơn tôi mới phải, nếu như không có tôi, Hương Vãn chưa chắc đã chọn tiếp tục sống.”

Hương Vũ phẫn nộ lên đỉnh điểm, anh đấm vào mặt Hạ Hàn Xuyên.

“Anh!” Hương Vãn gỡ kim chuyền ra, chân đất bước xuống giường, đứng chắn trước mặt Hạ Hàn Xuyên, nhà bọn họ không nên chọc giận Hạ Hàn Xuyên.

Cánh tay của Hương Vũ dừng lại ở khoảng không, ánh mắt đỏ ngầu, nghiêng răng nói: “Vãn Vãn, em tránh ra.”

“Không còn sớm nữa, chị dâu và mấy đứa nhỏ chắc đang đợi anh, anh về đi.” Ánh mắt của Hương Vãn như đang cầu xin, anh trai là người duy nhất tốt với cô, cô không thể vì bản thân mà liên lụy đến anh.

Hương Vũ thu lại nắm đấm, kim lại nước mắt, ánh mắt phẫn nộ nhìn Hạ Hàn Xuyên, “Tên họ Hạ kia nghe cho rõ, nếu em gái tôi có xảy ra chuyện gì, liều cả tính mạng này cũng phải bắt anh trả giá.”

“anh, anh về đi.” Hương Vãn ngắt lời anh, “vết thương ở đầu nên chú ý một chút, có chuyện gì thì nên đến bệnh viện khám lại.”

Ánh mắt Hương Vũ đỏ lên nhìn cô, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng nghẹn cứng, không nói được gì.

Lúc này, anh rút ra một cái thẻ đưa cho cô, trừng mắt nhìn Hạ Hàn Xuyên rồi quay lưng rời đi.

Hương Vãn nhìn cái thẻ trên tay, vẫn là cái thẻ lần trước, cô khẽ thờ dài, bỏ cái thẻ vào túi áo.

Chỉ cần cô không động vào tiền trong thẻ, bố mẹ sẽ không ai biết.

“Xin lỗi!” Cô cúi người trước Hạ Hàn Xuyên, miệng nói: “việc vừa rồi tôi thay mặt anh tôi xin lỗi anh, xin anh bỏ qua.”

“tình cảm hai anh em cô cũng tốt đấy.” Giọng điệu của Hạ Hàn Xuyên không rõ là như thế nào.

Hương Vãn mím chặt môi: “Xin lỗi, mong anh bỏ qua cho.”

“Tôi không phải vua, không nhận cúi lạy của người khác.” Hạ Hàn Xuyên nhìn cô, khẽ chau mày: “Đứng dậy đi.”

Vết bầm ở đầu gối Hương Vãn vẫn chưa khỏi, bụng lại đau, cô chống tay xuống đất đứng dậy khó khăn.

“Tại sao lại rút kim chuyền dịch?” Hạ Hàn Xuyên chau mày nhìn bình dịch.

Mùi rượu vẫn chưa hết, phả vào mặt Hương Vãn, cô kim nén cảm xúc trong lòng, nhưng lúc mở miệng lại không che giấu được là mình đang cố che giấu sự đau đớn, “uống nhiều rượu quá, lại đau dạ dày rồi.”

Hạ Hàn Xuyên ánh mắt đen lấy dừng lại trên người cô vài giây, sau đó xê dịch ánh mắt, chỉ “Ừm” một tiếng.

Hương Vãn biết không nên ôm ấp hoang tưởng, cũng biết không nên hy vọng anh vì thế mà có chút áy náy với cô, nhưng cũng chỉ nghe được một tiếng Ừ của anh, cô cũng không kim được sự thất vọng.

Thì ra vị trí của cô trong lòng anh, còn thấp hơn những gì cô đã nghĩ, là cô đã quá đề cao bản thân.

Cốc! cốc! cốc!

Có người gõ cửa, không đợi bên trong phản ứng, đã đẩy cửa bước vào.

Giang Thanh Nhiên mặc một chiếc váy màu trắng ngồi trên xe lăn, nụ cười rạng rỡ khi nhìn thấy Hạ Hàn Xuyên, bỗng có chút ngạc nhiên và đố kỵ khi nhìn thấy cô, nhưng sau đó lập tức trở lại bình thường.

Cô ta đẩy chiếc xe lăn lại bên cạnh anh, nũng nịu nói: “ thì ra anh vẫn còn nhớ hôm nay em đến tái khám, em còn tưởng anh bận vậy, quên rồi cơ.”

Hương Văn cúi đầu, tay vấu chặt lấy quần, cảm giác như hơi lạnh từ đất lan từ chân vào trong tận tim, thật lạnh lẽo.

Chẳng trách Hạ Hàn Xuyên lại đến bệnh viện, thì ra là Giang Thanh Nhiên đến tái khám.

“ Chân em hồi phục sao rồi?”

“ Bác sĩ nói, có hồi phục tốt đến đâu thì cũng không giống như trước được nữa.” Giang Thanh Nhiên cười khổ, thấp giọng nói: “ nhưng không sao cả, cho dù cả đời này em không thể nhảy múa được nữa, thì em cũng không trách Hương Văn đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“ Giang tiểu thư thật lương thiện” Hương Văn nhìn cô ta, mỗi chữ đều nhấn mạnh.

Thật hư chuyện của hai năm trước như thế nào? Chỉ có cô và Giang Thanh Nhiên biết rõ.

“ Cô trước đây dù sao cũng là bạn tôi, tôi sao có thể nhẫn tâm trách cô được chứ?” Giang Thanh Nhiên khẽ thở dài: “ Nếu như tôi thật sự trách cô, hai năm trước đã khỏi kiện cô rồi, không để cô dễ dàng ra tù như vậy đâu.”

“ Vậy tôi phải cảm ơn cô mới phải.” Cô cố gắng kìm nén sự phẫn nộ đang dâng lên, ánh mắt đầy vẻ chế giễu.

Dễ dàng?

Cô ở tù hai năm, mỗi ngày đều phải nhìn người ta si nhục, vài lần đã nghĩ đến cái chết, Giang Thanh Nhiên lại nói dễ dàng?

“ Giữa chúng ta không nên khách sáo như vậy.” Giang Thanh Nhiên kéo lấy tay cô: “ Nghe nói cô muốn tự sát, bị thương ở đâu thế?”

“ Tôi không sao, phải để cô thất vọng rồi.” Hương Văn dùng lực rút tay lại, lau lau trên quần áo, cô chê bẩn.

“ Sao tôi lại thất vọng chứ?” Giang Thanh Nhiên làm ra vẻ thơ ngây, “ Nếu như cô thật sự xảy ra chuyện gì, tôi cả đời cũng cảm thấy day dứt.”

Hương Văn cảm thấy ghê tởm bởi sự giả tạo của cô ta, cúi đầu không nói thêm gì.

“ Rất trễ rồi, gọi taxi cũng khó, như thế này, tôi bảo tài xế của tôi đưa cô về, rồi tôi mới về nhà.” Giang Thanh Nhiên khuôn mặt đầy vẻ chân thành, không hề nhìn qua bình truyền dịch, giống như là không biết Hương Văn đang bị bệnh.

Hương Văn bị sự vô liêm sỉ của cô ta làm cho gợn run người, nhưng ánh mắt lại nhìn qua Hạ Hàn Xuyên, tất cả sự phẫn nộ, uất ức đành phản kìm nén lại, cô đi đến giường bệnh, mang giày vào.

Giang Thanh Nhiên ánh mắt đầy đắc ý.

“ Cô ở lại đây dưỡng bệnh, mấy ngày này không cần đi làm” Hạ Hàn Xuyên rút ra một điều thuốc, kẹp giữa hai ngón tay, nhưng cuối cùng không châm lửa, lại cất vào.

Giang Thanh Nhiên chớp chớp mắt ngạc nhiên nói: “ Hương Văn, cô bị bệnh sao?”

Hương Văn chau mày, không để ý đến cô ta, diễn kịch, cô không thể diễn qua Giang Thanh Nhiên.

“ Sao cô lúc này lại không nói chứ?” Giang Thanh Nhiên thờ dài ầm ức nói: “ Nếu như đêm nay tôi đưa cô về như vậy, nói không chừng Hàn Xuyên lại nghĩ tôi cố tình.”

“ Lẽ nào không phải?” Hạ Hàn Xuyên liếc cô một cái, cười nhu không cười.

“ Đương nhiên không phải rồi.” Giang Thanh Nhiên chau mày, vẻ mặt mang vài phần u buồn, “ Anh đừng nghĩ em nhu vậy, tuy là Hương Văn hại em không thể nhảy múa được nữa, nhưng em thật sự không trách cô ấy.”

Ha Hàn Xuyên cười đầy ẩn ý, không tiếp lời cô ta, mà nói với Hương Văn: “ Sau khi xuất viện thì trở lại làm việc, đừng nên động vào những thứ không nên đụng.”

“ Ủm” Cô ta bần tay vịu chặt vào quần áo rồi lại vịu chặt, do dự một chút rồi hỏi: “ Cảm ơn anh đã cho tôi thời gian nằm viện.”

Cô không thể không chế con tim mình, rõ ràng là biết nên buông bỏ, nhưng đến lúc này một chút sự quan tâm đến đáng thương của anh, đã làm cô hồi phục nhịp đập.

Thật thấp hèn.

Nhưng cô không thay đổi được.

Tình yêu, giống như một loại thuốc phiện, rõ ràng là biết có độc, nhưng không thể nào cai được.

“Đừng khách sáo.” Hạ Hàn Xuyên khẽ nhếch miệng, ánh mắt nhìn cô: “Nghỉ ngơi cho khỏe thì mới tiếp tục sống được, sống tốt thì mới...” anh cúi người thì thầm vào tai cô: “trả lại những gì nợ tôi”

Tim Cô như ngừng đập, trong chốc lát cảm thấy như đặt mình vào nơi lạnh lẽo, lạnh vào tận xương tủy.

Cô nhìn Hạ Hàn Xuyên cùng Giang Thanh Nhiên rời khỏi phòng bệnh, trai tài gái sắc khiến người khác nhìn vào phải đổ kỵ, còn cô, nhìn lại bộ đồ trên người, chỉ biết cười khổ.

Từ đầu tới cuối, cô cũng chỉ là một chú lè lặt vào thế giới thần tiên mà thôi, thật buồn cười, thật bi thảm.

Vào thu, đêm thật lạnh lẽo.

Ding!

Cửa thang máy mở ra, Hạ Hàn Xuyên đẩy Giang Thanh Nhiên ra khỏi thang máy, ra khỏi bệnh viện,” Mười rưỡi tối đến tái khám, bác sĩ của em cũng thật đặc biệt đấy.”

“Anh đừng cười nhạo em nữa.” Giang Thanh Nhiên giọng điệu nũng nịu,” em nói đến tái khám chỉ là một cái có, chỉ là muốn đến đây thăm Hường Vãn.”

“vậy sao?” Anh hỏi ngược lại, ánh mắt đen láy.

“Đương nhiên rồi.” Tay phải cô ta đặt lên tay vịn xe lăn: “Nghe nói Hường Vãn muốn tự sát, em liền chạy qua đây, chỉ sợ cô ấy xảy ra chuyện.”

“Chuyện Hường Vãn tự sát mới chỉ hơn một giờ đồng hồ, mà tin tức em đã biết rồi, tai mắt em cũng thính quá đấy.” Hạ Hàn Xuyên Hừ một tiếng.

“Chỉ là tình cờ nghe được thôi mà.” Ánh mắt Giang Thanh Nhiên sáng lên, sau khi buổi tiệc kết thúc, cô đi theo Hạ Hàn Xuyên, nhìn thấy Hạ Hàn Xuyên đến bệnh viện, nên liền theo anh đến đây.

Không ngờ anh lại vội vội vàng vàng, là đến bệnh viện tìm Hường Vãn.

Trong lòng cô ta có chút nghi hoặc, liền dò hỏi: “Vậy còn anh thì sao? Sao cũng đến đây? Không phải cũng nghe tin Hường Vãn tự sát nên đến thăm cô ta đấy chứ?”

Hạ Hàn Xuyên bỗng dừng bước, bước đến đằng trước xe lăn, ánh mắt đen láy nhìn cô ta.

“Em chỉ là tùy miệng hỏi thôi mà.” Giang Thanh Nhiên cười, trong lòng có dự cảmr “Nếu như anh không muốn nói, thì không cần nói nữa đâu.”

Không lẽ anh ấy Hàn Xuyên thật sự đến thăm Hường Vãn?

“Thanh Nhiên!” dưới ánh đèn đường màu vàng, không nhìn rõ được sắc mặt của Hạ Hàn Xuyên.

Giang Thanh Nhiên “Ừm” một tiếng, ngẩn đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Cô ta thích Hạ Hàn Xuyên gọi cô, mỗi lần tên cô thốt ra từ miệng anh, cảm thấy nhịp tim lại tăng nhanh.

“Em là một người thông minh, nên biết là những gì nên hỏi, nên làm gì, và không nên làm gì.”

Giang Thanh Nhiên khẽ chột dạ chớp chớp mắt nói: “em thông minh thật sao? Mẹ em cứ bảo em ngốc cơ đấy.”

“Oh” Hạ Hàn Xuyên đứng thẳng dậy, ản ý cười.

Sau khi lên xe, hạ cửa sổ xuống: “sau này đừng theo dõi anh, khoảng cách xe quá gần, rất dễ bám đuôi, nguy hiểm!”

Nụ cười của Giang Thanh Nhiên cứng đờ, cô ta định nói gì đó, nhưng anh không cho cô ta cơ hội, trực tiếp kéo kính cửa sổ lên, rồi mắt hút trong tầm nhìn của cô ta.

“Nếu như em thật sự thông minh, cũng đã không đem một cái chân ra để đùa rồi.” Giang Thanh Nhiên đặt tay lên cái chân đã tàn phế, ngẩn đầu nhìn về hướng phòng bệnh của Hường Vãn: “Hường Vãn, sao cô còn mặt mũi mà trở về chứ?”

Hường Vãn chỉ ở bệnh viện thêm một ngày rồi trở về, cô không có nhiều tiền, không thể cứ lãng phí vào bệnh viện được.

“Yo, cô còn biết đường trở về cơ à?” Lâm Diễm Diễm nằm trên giường, đầu quấn một miếng băng, trông rất buồn cười “Tôi cứ tưởng cô chết ở bên ngoài rồi cơ chứ?”

“Lâm Diễm Diễm, nếu cô không muốn ăn đấm, khôn hồn im miệng lại!” Chu Diễm đang trang điểm nghe thấy liền chau mày lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

Lâm Diễm Diễm vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng đối mặt với Hường Vãn, cô ta cũng có chút kiêng sợ, đành nuốt lời vào trong, cấu tức “Hừ” một tiếng.

Chu Diễm kẻ xong mắt, liền tẩy trang kẻ lại, vừa kẻ vừa hỏi: “Hường Vãn, cô đã ăn tối chưa? Nếu như chưa ăn, để tôi gọi thêm thức ăn nhiều một chút.”

“Giúp tôi gọi một bát cháo nhé, cảm ơn.” Hường Vãn tìm đến chiếc tủ của mình, thay một bộ đồ mới.

“ Cô hỏi cô ta ăn chưa, sao không hỏi tôi vậy?” Lâm Diễm Diễm nằm vắt vẻo trên giường, thò người xuống hỏi: “ tôi cũng chưa ăn, cô gọi cho tôi một phần giống cô là được, tôi không kén.”

“ Kệ cô, cô muốn ăn gì thì tự gọi, tôi không dư tiền gọi com cho cô.” Chu Diễm tỏ son, bặm môi, lấy bông tẩy lau đi vài vết son dính ra ngoài.

Lâm Diễm Diễm tức đến nổi đỏ cả mặt, ngồi bật dậy gào lên: “ Chu Diễm, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, cô lại đi mua com cho một kẻ tội phạm giết người mới quen biết chưa bao lâu, lại không mua cho tôi?”

Nghe đến bốn chữ tội phạm giết người, Hường Văn khẽ dừng lại, rồi tiếp tục gài cúc áo.

“ Tôi lúc nào dùng tiền mua com cho Hường Văn chứ, người ta đều trả tiền cho tôi cả, nếu cô trả lại cho tôi tiền com cô nợ tôi lúc trước, tôi lại mua com giúp cô.” Chu Diễm nói

Lâm Diễm Diễm Mắng câu nào đều bắn câu đó: “ đồ keo kiệt bủn xỉn, mẹ nó ai thèm ăn chung một bữa com với cô cơ chứ.”

Hường Văn, Chu Diễm đều không để tâm đến cô ta, đợi thức ăn đem đến, ăn xong thì cùng đi làm.

“ Hường... Văn, trước cửa có một cô gái tìm cô...” một đồng nghiệp đi tới, rồi rít chạy tới nói với Hường Văn. Cũng chẳng đợi cô trả lời liền vội vã rời đi, nhìn dáng vẻ như rất sợ một tội phạm như cô.

Hường Văn để đồ đạc xuống đi ra trước cửa, thì mới phát hiện tìm cô là một cô luật sư có khuôn mặt búp bê.

“ Thật xin lỗi, bây giờ mới đến tìm cô.” Nhậm Tiểu Nhã áy náy nói.

Hường Văn thật sự không biết cô ấy tìm cô có chuyện gì, “ cho hỏi cô tìm tôi có chuyện gì?”

“ Chúng ta tìm nơi nào đó nói chuyện.” Nhậm Tiểu Nhã nhìn dòng người đi tới đi lui, kéo cô ra khỏi Mộng hội quán, tìm một nơi hơi khuất, yên tĩnh nói chuyện.

“ Cái này, thật sự ngại quá.” Tay của Nhậm Tiểu Nhã đan lại vào nhau,” Chuyện của cô tôi đã nói với bố và thầy của tôi, nhưng thầy của tôi không đồng ý tham gia vào chuyện này, tôi tìm bố tôi giúp đỡ, ông ấy cuối cùng cũng nói với tôi không giúp được gì.”

“ không sao cả, cảm ơn cô.” Hường Văn thật không ngờ một người không quen biết lại để tâm đến chuyện của cô như vậy, cô bỗng sững người sau đó mới thành tâm cảm ơn.

Nhớ lại lúc đầu, người nhà cô nghe nói cô chọc giận Hạ Hàn Xuyên, Đến một chút nỗ lực cũng không có, liền vứt bỏ cô.

So sánh lại mà nói, người thân của cô thật sự bạc bẽo, nhẫn tâm.

Thấy vậy, tiểu Nhã liền sốt ruột, “ Sao cô không lo lắng chút nào thế? Tôi nói với cô, bố tôi là thư ký đảng ủy mới đến, ông đều không giúp được gì, người khác càng không giúp được gì, rốt cuộc cô đã chọc giận đến ai vậy?”

“ Cảm ơn cô đã giúp tôi.” Hường Văn cúi đầu cảm ơn nói: “ Sau này cô cũng không cần nhúng tay vào chuyện này nữa, để tránh liên lụy đến cô.”

Chỉ là cô không hề nghĩ đến, bố của cô gái này lại là thư ký Đảng ủy, càng không nghĩ đến cho dù là thư ký Đảng Ủy đã mở miệng rồi, Hạ Hàn Xuyên vẫn không có ý định buông tha cho cô.

Nhậm Tiểu Nhã học luật cũng chỉ vì chính nghĩa, không ngờ vụ đầu tiên lại khiến cô gặp rắc rối như vậy, cô kìm nén, khuôn mặt ửng đỏ nói: “ Thật sự xin lỗi.”

“ Cô đã giúp tôi rất nhiều rồi, tôi nên cảm ơn cô mới đúng.” Hường Văn cúi người.

“ Cô đừng cảm ơn tôi, tôi còn chưa giúp được gì.” Nhậm Tiểu Nhã nằn nỉ nói: “ cô nên nghĩ cách làm sao lấy lòng người mà cô đã chọc giận đi, ngoài anh ta ra, thì không ai có thể giúp cô được cả.”

Hường Văn tiễn Nhậm Tiểu Nhã về, đến phòng làm việc lấy dụng cụ tiếp tục quét dọn, có điều trong đầu không ngừng nghĩ đến lời của Nhậm Tiểu Nhã.

“cô nên nghĩ cách làm sao lấy lòng người mà cô đã chọc giận đi, ngoài anh ta ra, thì không ai có thể giúp cô được cả.”

Nếu như cô lấy lòng Hạ Hàn Xuyên, anh ta thực sự sẽ buông tha cho cô sao?

“ Hường Văn, phòng 3420 bị đổ rượu rồi, cô đi thu dọn một chút.” Có một đồng nghiệp đến nói với cô.

Hường Văn đáp lại một tiếng, thu lại ý nghĩ bậy bạ lúc này, lấy dụng cụ đi đến phòng 3420.

Chỉ là trùng hợp, bố cô và Hạ Hàn Xuyên cũng ở đây, còn có vài người trung niên mặc vest đóng thùng.

Hạ Hàn Xuyên ngồi ở giữa, lúc cô đến, những người trong phòng đang cười nói gì với anh ta, còn anh ta chỉ là đôi lúc gật đầu, không quá xa cách cũng không quá thân thiết.

Nhìn thấy cô bước vào, anh cũng chỉ liếc nhìn cô một cái, liền thu lại ánh nhìn, xem cô giống như người xa lạ.

Còn Hường Kiến Quốc đang nâng ly rượu trên tay, lúc nhìn thấy bộ dạng của Hường Văn, khẽ chau mày, khuôn mặt có chút khó chịu.

“ Hay là đổi người khác quét dọn đi.” Trong phòng có chút gượng gạo, một người lên tiếng.

Liền có hai người đồng ý, bảo Hường Văn ra ngoài, đổi người khác vào dọn dẹp.

Nhưng cũng có vài người làm ngơ giả vờ xem kịch hay, đặc ý cười nhạo Hường Kiến Quốc.

Hường Văn cũng không muốn ở đây bị bố cô chê ghét, cảm giác này rất khó chịu.

Cô cầm đồ quét dọn, chuẩn bị rồi đi, “Mong các vị đợi một chút, tôi sẽ đi nói đồng nghiệp đến quét dọn ạ.”

“Đợi đó.”Hương Kiến Quốc nhìn qua Hạ Hàn Xuyên rồi gọi Hương Văn lại: “Cô dọn dẹp đi.”

“Như thế này có phải là không được tốt cho lắm, vẫn cứ đợi người thì hơn.” Một người lên tiếng.

“Không có gì không tốt cả.” Hương Kiến Quốc nhìn Hương Văn vài giây, giống như nhìn thấy thứ gì đó dơ bẩn, lông mày rất nhanh liền giãn ra, “tôi đã cắt đứt t ình cha con với nó rồi, bây giờ tôi và nó không có quan hệ gì với nhau cả.”

Cái người trung niên đề nghị đổi người quét dọn chỉ khẽ cười, không lên tiếng, chỉ là đồng tình nhìn Hương Văn một cái.

Đều nói Hương tổng là người hiền từ, mỗi năm khuyến góp từ thiện không biết bao nhiêu tiền, là một người tốt, vậy mà người được gọi là hiền từ như vậy lại nhẫn tâm với con gái của chính mình như vậy.

Hương Văn cứng đờ người, cô nắm chặt lấy đồ quét dọn, nhìn về phía Hương Kiến Quốc, người bỗng rùng mình.

Bố làm như vậy, cũng chính vì chứng minh không còn quan hệ gì với cô nữa, để Hạ Hàn Xuyên không hiểu lầm?

Bố rút cuộc lại sợ cô liên lụy đến Hương gia như vậy sao?

“Nhanh chóng quét dọn rồi ra ngoài.” Nhìn cô bất động, sắc mặt Hương Kiến Quốc càng khó coi hơn.

Hương Văn cúi đầu đáp một tiếng, động tác vụng về, nhưng mùi vị này chỉ có mình cô cảm nhận được.

Hạ Hàn Xuyên nhìn thấy cô trước mắt, trong lòng có chút nôn nóng.

Anh rút ra một điều thuốc, kẹp giữa hai ngón tay, lúc này thật sự không thể nhìn ra sắc mặt của anh.

“Đã quét dọn xong rồi, chúc các vị vui vẻ.” Hương Văn không dám nhìn ai thêm, cầm dụng cụ quét dọn đi ra ngoài.

Cửa chỉ mở hé ra rồi lại đóng lại, trong phòng mùi thuốc lá nồng nặc, không khí có chút gượng gạo.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Người trong phòng cảm nhận rõ ràng được tâm trạng của Hạ Hàn Xuyên không được tốt lắm, từ lúc Hương Văn ra ngoài tới giờ, thì không có ai dám nói gì cả.

Ngược lại Hương Kiến Quốc lại nhẹ nhõm hơn rất nhiều, lại khôi phục lại sự trang trọng dễ dãi trước đó.

Ông rót rượu cho vài người, khẽ cười nói: “Đừng để cho những người không quan trọng làm mất hứng, chúng ta uống tiếp đi.”

Ông ta nâng ly nên cụm ly với mấy người, một hơi uống cạn.

Không khí trong phòng cũng dần dần tốt lên, dường như là Hương Văn chưa từng xuất hiện vậy. Chỉ là những khói thuốc được dập tắt, Hạ Hàn Xuyên đang ngồi ở trung tâm giữa phòng, nhả hừng dường như không cao lắm.

Hương Kiến Quốc uống rượu với vài người xong, dường như gan cũng to thêm phần nào, nhưng mà khi nói chuyện với Hạ Hàn Xuyên, vẫn phải cẩn thận từng câu chữ như lúc trước, “Hạ tổng, hạng mục gần đây nhất mà công ty chúng ta phát triển, anh cảm thấy thế nào?”

Hạng mục mới này làm xong rồi, tỉ lệ hồi đáp khá là khả quan.

Nhưng điều tồi tệ là ở chỗ, hạng mục này quá lớn, có quá nhiều thứ liên quan đến nhiều khía cạnh khác nhau, bất luận là về mặt tài chính hay những khía cạnh khác, chỉ một mình tập đoàn Hương thị thì không thể làm nổi.

“Cũng tạm được.” Thuốc đã cháy gần hết, Hạ Hàn Xuyên vút đầu tàn thuốc vào trong chiếc gạt tàn.

Nghe vậy, mọi người trong phòng mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, nhưng đều không thoát khỏi hai chữ “ngưỡng mộ.”

Hạng mục mà có thể khiến cho Hạ Hàn Xuyên nói một câu có thể không nhiều, tập đoàn Hương thị lần này coi như là đáp lên được một con thuyền lớn rồi, một năm còn không biết kiếm được biết bao nhiêu là tiền nữa.

Hương Kiến Quốc cũng khó mà tránh khỏi niềm vui sướng, có thể hợp tác được với tập đoàn Hạ thị, ông ta nhất định sẽ kiếm được rất là nhiều tiền từ cái hạng mục này.

Với lại cứ có được cơ hội hợp tác một lần, thì sẽ có lần thứ hai lần thứ ba hợp tác ...

“Nhưng mà tập đoàn Hạ thị tạm thời cũng chưa có ý định hợp tác, xin lỗi.” Chờ cho niềm vui trong ánh mắt của Hương Kiến Quốc được thu lại, Hạ Hàn Xuyên với ánh mắt điềm tĩnh, nhẹ nhàng nói.

Nụ cười của Hương Kiến Quốc đơ trên khuôn mặt, dường như bị một gáo nước lạnh dội phải từ đầu xuống chân, ông ta vội vàng hỏi: “Nếu như Hạ tổng anh đã cảm thấy rằng hạng mục này có thể, vậy sao lại không hợp tác cùng với tôi nữa chứ?”

Hạng mục này chuẩn bị cũng đã gần hai năm nay rồi, ông ấy luôn đấu tranh để có thể hợp tác với tập đoàn Hạ thị, với lại Hạ tổng từ trước tới nay cũng tiết lộ ý tưởng sẽ cùng hợp tác, sao mà hôm nay lại đột nhiên thay đổi chủ ý chứ?

“Ông như vậy là đang chất vấn tôi sao?” Ánh đèn chiếu rọi lên người Hạ Hàn Xuyên, chiếc cổ áo sơ mi phản bóng xuống chỗ xương đòn cổ của anh, khiến cho đôi lông mày của anh càng trở lên lạnh lùng hơn.

“Hạ tổng hiểu nhầm rồi,” Hướng Kiến Quốc muốn khiến cho bản thân mình cảm thấy không gấp gáp như vậy, nhưng mà cũng khó lấy lại được cái vẻ thanh lịch của lúc trước, “tôi chỉ muốn hỏi nguyên nhân một chút thôi, để rút ra bài học.”

“Không có liên quan gì tới việc Hướng tổng đề ra cái hạng mục này, chỉ là tập đoàn Hạ thị gần đây có chút vấn đề về kinh tế mà thôi.” Hạ Hàn Xuyên đứng dậy, “tôi còn có chuyện, xin cáo từ.”

Anh ăn nói khách sáo, nhưng làm việc thì không hề có chút từ tốn nào, nói xong cũng không để ý đến phản ứng của những người xung quanh, liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Mấy người trong phòng thấy anh đứng dậy cũng đứng dậy theo, chờ sau khi cửa đóng lại, mới ngồi lại xuống, chỉ có duy nhất Hướng Kiến Quốc vẫn đứng đó cảm ly rượu trên tay, khuôn mặt giống như một khay mực bị lấy lên vậy.

Tập đoàn Hạ thị nếu không nói là tập đoàn thống trị trong nước, nhưng cũng là một doanh nghiệp hàng đầu, hệ thống quản lý vốn đầu tư rất xuất sắc, là trường hợp phải kể đến của các giáo sư khi đi dạy ở các trường đại học lớn.

Hiện giờ Hạ Hàn Xuyên lại nói nguồn vốn đầu tư có vấn đề, rõ ràng đây chỉ là một cái cớ, còn là một cái cớ nói cho có lệ mà thôi.

"Chẳng trách mà trước đây khi mà tôi nói muốn hợp tác cùng với Hướng tổng, Hướng tổng lại từ chối, hóa ra sớm đã có được đối tác hợp tác lí tưởng cho mình rồi." Một trong số người cười nói: "Nhưng mà đáng tiếc quá, đối tác hợp tác lí tưởng này hình như không hài lòng lắm với cái hạng mục này của Hướng tổng thì phải."

"Gần đây tôi cũng nghe không ít người nói về hạng mục mới này của tập đoàn Hướng thị, nghe nói là tỷ lệ hồi đáp rất là khả quan, theo lý mà nói thì Hạ tổng không nên bỏ qua miếng bánh ngọt đã được dâng vào tận miệng như vậy mới đúng chứ?"

"Có lẽ là không phải Hạ tổng không hài lòng cái hạng mục này, mà là không thích cô con gái làm công nhân vệ sinh kia của Hướng tổng chăng."

Mấy người mĩa mai chế giễu.

Sắc mặt của Hướng Kiến Quốc từ xanh chuyển sang trắng, rồi lại từ trắng chuyển sang đỏ, giống như là cái bảng chuyển màu đặc sắc vậy.

Ông bỏ cốc rượu xuống, cầm cặp lên, "công ty còn có chút chuyện, tôi đi trước đây."

"Hướng tổng cũng đừng đau lòng quá, chuyện này cũng không thể nào trách ông được, dù sao thì cũng không ai muốn sinh ra một kẻ giết người cả, có trách thì trách con gái ông đã chọc giận phải người không nên chọc giận rồi." Những người ngày thường hay phải đối phó với Hướng Kiến Quốc có vẻ đắc ý.

Hướng Kiến Quốc kìm nén cơn giận, cười nói: “Để cho Dương tổng chê cười rồi, ông hãy coi Hướng Văn như là một bài học đi trước mà cẩn thận quản lý con gái của mình đi. Tôi nghe nói nó dạo gần đây hay qua lại với những ngôi sao mới nổi tạo nên không ít tin đồn, cũng không biết nhà thông gia bên nhà ông có để ý hay không.”

Người đàn ông khuôn mặt tươi cười đột nhiên biến mất.

Thấy vậy, Hướng Kiến Quốc cũng thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều, mở cửa rồi đi.

Hướng Văn ngẩn ngơ lau nền nhà, trong lòng cũng không rõ cảm xúc như thế nào.

Là một người lạ, Nhâm Tiểu Nhã vì không giúp được cô mà cố ý đến tận câu lạc bộ giấc mơ xin lỗi cô, còn người cha cùng dòng máu với cô lại vì lợi ích của mình, lại cố tình si nhục cô trước mặt Hạ Hàn Xuyên.

Sự khác biệt quá lớn, khiến cô muốn tự lừa mình lừa người cũng không được.

“Hướng Văn.” Hướng Kiến Quốc đi tới trước mặt cô, sắc mặt tái mét hét lên gọi cô một tiếng.

Hướng Văn đứng thẳng người dậy, đôi mắt đầy rẫy sự nghi hoặc.

Ông gọi cô hai mươi năm Văn Văn, giờ lại gọi cô là Hướng Văn ...

Đương nhiên, ông cũng không muốn đùa con gái này nữa, gọi cô Hướng Văn coi là cái gì chứ?

Cô nắm chặt chiếc giẻ lau, nói chế nhạo: “Hướng tổng cuối cùng cũng hạ thấp bản thân cao quý của mình mà nói chuyện với một người công nhân vệ sinh kẻ giết người như con rồi sao?”

“Cô nói chuyện hằn hoi cho tôi, đừng có bí bí ẩn ẩn như vậy!” Hướng Kiến Quốc chau hết mày lại, đổ lỗi cho cô.

“Hướng tổng là dùng thân phận nào để yêu cầu con vậy ạ?” Hướng Văn khẽ cười một cái, đôi mày có chút châm biếm, “Cha? Hay là một vị khách tôn quý của câu lạc bộ giấc mơ?”

Người qua lại ở hành lang, thỉnh thoảng lại nhìn về phía hai người, nói gì đó.

Giọng nói của họ rất nhỏ, Hướng Kiến Quốc không nghe rõ, chỉ có hai cô công chúa của câu lạc bộ giấc mơ khi đi qua nói thì ông lại nghe rất rõ ...

“Đây chẳng phải là kẻ giết người đó hay sao? Cô ta hóa ra lại là con gái của Hướng Kiến Quốc!!!”

“Chắc, Hường Kiến Quốc quyên góp cho bên ngoài nhiều tiền và đồ đạc như thế, ai biết được là có phải là diễn kịch cho người khác xem hay không. Nếu như ông ta thật sự là một người có lòng tốt, thì sao lại có thể nuôi dưỡng ra một kẻ giết người chứ?”

Sắc mặt của Hường Kiến Quốc biến thành màu đỏ, hận không thể tìm được cái lỗ mà chui xuống.

Ông tức giận nhìn Hường Văn, thấp giọng nói nhỏ: “Cô theo tôi qua đây.”

Nói xong, ông đi trước đi tới chỗ chân cầu thang, rất nhanh giống như một con ác thú đuổi theo phía sau cô vậy.

Hường Văn nhìn bóng người ông, không nói lên nỗi nỗi thất vọng hay là oán giận.

Cho dù là Hạ Hàn Xuyên không có ở đây, người cha đã từng thương yêu cô nhất cũng không muốn đứng cùng với chỗ cô đám đông như vậy ... sợ mất mặt.

Cô mím chặt môi, do dự một lúc, vẫn là bỏ đồ dụng cụ vệ sinh xuống, đi tới hướng chỗ chân cầu thang.

“Tôi hỏi cô, chuyện A Vũ bị thương ở đâu có phải tại cô không?!” Hường Kiến Quốc chỉ vào cô, cao giọng hỏi.

“Đúng vậy.” Hường Văn nhìn ông, không biết là đang xảy ra chuyện gì nữa, “Con nghĩ không thông định xông vào xe tự sát, là anh vì cứu con, nên lái xe đâm ... thẳng ra.”

Này!

Cô còn chưa nói hết câu, liền bị một cái tát cắt ngang.

Hường Văn sờ lên khuôn mặt bên phải đang nóng rát, nhìn chằm chằm vào Hường Kiến Quốc, trước là không dám tin, sau đó thì thờ ơ, sau cùng chỉ còn lại nỗi cay đắng và thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

“Nếu như A Vũ xảy ra chuyện gì, tôi tuyệt đối không tha cho cô!” Trần Hường Kiến Quốc chau lại thịnh nộ nói: “Hai năm trước tôi đã từng nói, cô không còn bất cứ quan hệ gì với nhà Hường gia chúng tôi nữa, tại sao cô lại muốn để bám riết lấy A Vũ? Có phải cô muốn hại chết nó thì cô mới cam tâm?”

“Mối quan hệ huyết thống bị phá vỡ hết rồi sao?” Mùi máu tanh lan tỏa trong miệng, Hường Văn lau lau miệng, mới phát hiện ra miệng bị tát rách ra, “Cha hối hận vì đã sinh ra con như vậy, năm đó nên vứt con vào tường mới đúng.”

Cô còn tưởng rằng sau khi cha cô biết cô tự sát, ít nhiều cũng sẽ quan tâm cô một chút, a, cô đánh giá quá cao bản thân cô rồi.

Hường Kiến Quốc thở dài một cái, sắc mặt âm trầm, có thể là lo lắng bị người khác nghe thấy, ông thấp giọng xuống, “A Vũ tốt với cô như vậy, nếu như cô còn có chút lương tâm, thì đừng liên lụy tới nó nữa!”

Nghe vậy, Hường Văn nắm chặt lấy vạt áo, hơi ngẩng đầu lên để ép cho nước mắt không được chảy xuống.

Nếu như không phải vì lo sợ Hạ Hàn Xuyên phản nộ với Hường gia, thì cô sớm đã chết rồi, sẽ không phải sống đau khổ và tủi nhục như thế này nữa.

Nhưng với bố cô mà nói, cô chính là một gánh nặng.

“Nếu như cô tìm tới A Vũ là để muốn xin tiền thì tôi có thể cho cô.” Cuối cùng cũng là con gái đã từng thương yêu, nhìn cô như vậy, Hường Kiến Quốc cũng hơi mềm lòng một chút.

Ông mở cặp ra, ký một tờ chi phiếu đưa qua trước mặt Hường Văn, “Đưa cho cô ba trăm ngàn trước, cô đưa số tài khoản ngân hàng của cô cho thư ký của tôi, tôi sẽ bảo anh ta chuyển tiếp cho cô hai trăm ngàn nữa, sau này đừng có bám lấy Hường gia nữa.”

“Ba trăm ngàn?” Hường Văn cầm lấy tờ chi phiếu, cúi xuống nhìn những con số đó, cười, “Ngang với lương sáu năm của con rồi.”

Hường Kiến Quốc cất chiếc bút lại vào trong cặp, nói: “Chỉ cần cô biết thân biết phận, hơn hai trăm ngàn này cũng đủ cho cô sống cả đời. Hôm nay cô hủy hoại việc hợp tác làm ăn của tôi, tôi không so đo tính toán với cô nữa, nhưng mà sau này cô đừng có xuất hiện ở trước mặt của tôi nữa ...”

Nước mắt!

Hường Văn khẽ cười nhìn ông, xé rách tờ chi phiếu đó, vứt ra trước mặt ông, “Hợp tác sao? Hợp tác cái gì? Hợp tác với Hạ Hàn Xuyên sao?”

“Cô ____” Hường Kiến Quốc tức giận hùng hục, vừa mới mở miệng ra, liền bị Hường Văn cười lạnh lùng cắt ngang, “Hạ Hàn Xuyên không hợp tác với cha, sao lại đồ lên người con chứ?” Chỉ vì con làm hại người con gái Hạ Hàn Xuyên yêu thương hay sao? Anh ta ghét con hay sao?”

Cô cười buồn, “Ha, ha ha, tất cả mọi người đều nói con làm tổn thương Giang Thanh Nhiên, sao mà lại không tin rằng con bị oan chứ? Chính vì Giang Thanh Nhiên hiền lành hào phóng, còn con là một kẻ giàu hư danh thôi sao? A? Mọi người đau lòng, lẽ nào con không buồn lòng sao? Ai thương xót con chứ?”

Trong lòng cô rất hỗn loạn, cũng không biết bản thân mình đang nói gì, chỉ biết rằng có những chuyện kim nén trong lòng quá lâu, kim nén tới mức cô sắp không thể thờ được nữa.

Tại sao mà ai cũng trách cứ cô chứ?

Sao ai cũng nói cô là phạm nhân chứ?

Rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì chứ?

Cô không làm gì cả, lại bị người mà cô thương yêu nhất đánh gãy chân, bị giam vào tù hai năm, bị đưa tới câu lạc bộ mơ ước để làm nhục, chẳng lẽ người buồn lòng nhất còn không phải là cô hay sao?

Hương Văn của ngày trước quá đáng, nhưng mà trước mặt của Hương Kiến Quốc cũng chưa bao giờ quá đáng như vậy, ông tức tới đỏ mặt lên, đấm đấm vào ngực mình, giống như là sắp không thở được nữa vậy.

Thấy vậy, Hương Văn cũng nghĩ sẽ không quan tâm, để cho ông biết được một chút cái cảm giác bị người nhà bỏ rơi là như thế nào.

Nhưng mà vì quá rõ cái cảm giác tuyệt vọng bị người nhà bỏ rơi, cô không thể làm giống như vậy được.

“Thuốc ở đâu?” Hương Văn kìm nén cảm xúc của mình lại, đi tới trước mặt Hương Kiến Quốc hỏi.

Bệnh tim của Hương Kiến Quốc bị tái phát, mỗi hơi thở đều rất nặng nề, nhưng ngay cả khi như vậy, ông vẫn cứng cổ nói: “Không cần ... không cần cô lo!”

“Có phải giống như trước đây không, trong cặp ạ?” Hương Văn không để ý gì tới sự từ chối của ông, giật lấy chiếc cặp, mở ra, lấy thuốc ra, cho vào miệng ông.

Bình thuốc không to quá, thật ra để ở trong túi áo cũng khá là thuận tiện, nhưng ông lại cho rằng để ở trong túi áo như vậy sẽ có nếp nhăn, ảnh hưởng tới hình tượng, nhất định phải để ở trong cặp.

Phải mất một lúc thì Hương Kiến Quốc mới tỉnh lại được, nhưng sắc mặt đối với Hương Văn vẫn không ưa.

“Hôm nay là cha nhất định cứ phải xuất hiện trước mặt con, không trách con được, sau này chỉ cần cha không bước tới chỗ con, con cũng sẽ không tới tìm rắc rối cho cha.”

Hương Văn không muốn ở đây để nghe những lời lăng mạ mình, nói xong cô bèn rời đi ngay.

Có lẽ là động tĩnh chỗ chân cầu thang này quá lớn, khi cô đi ra, phát hiện có mấy người đang ở gần đó, thò cổ nhìn vào bên trong.

Nhìn thấy cô đi ra, mấy người nhìn thấy dấu hằn bàn tay trên khuôn mặt cô, cười chế giễu, rồi bỏ đi.

Hương Kiến Quốc cũng nhanh đi ra, nhưng mà nhìn cũng không nhìn Hương Văn một cái, liền đi thẳng tới chỗ thang máy chờ.

Không nghĩ gì cả, cầu thang máy mở ra, Giang Thanh Nhiên đẩy chiếc xe lăn đi ra, “Chú Hương, trùng hợp quá.”

“Đúng là hơi trùng hợp.” Trên mặt Hương Kiến Quốc cười vẻ hiền từ, “Vừa hay gần đây chú có được vài loại thuốc bổ khá tốt, cháu xem lúc nào thích hợp, chú cho người mang qua cho cháu.”

“Thế thì cháu cảm ơn chú Hương trước.” Giang Thanh Nhiên nhìn thoáng qua Hương Văn một cái, cười nói: “Nhưng mà Hương Văn vừa mới xuất viện, sức khỏe không được tốt lắm, chú xem sổ thuốc bổ đó hay là để cho cô ấy dùng sức khỏe sẽ tốt hơn?”

“Nó khiến chân cháu bị thương thành như vậy, không có tư cách dùng những đồ thuốc bổ đó.” Hương Kiến Quốc thu lại nụ cười trên mặt, chau mày lại nói: “Sổ thuốc bổ đó chú sẽ cho người mang qua cho cháu, chú còn có việc, chú đi trước đây.”

Ông vượt qua cô ta, đi thẳng vào thang máy.

“Hương Văn làm việc ở đây, chú không coi xem sao rồi hãy đi?” Giang Thanh Nhiên mặt vô tội níu giữ ông lại.

Hương Kiến Quốc đi thẳng vào thang máy nhấn nút đóng cửa, giả vờ như không nghe thấy câu hỏi của cô ta.

Giang Thanh Nhiên nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại, cong môi lên, quay bánh xe lăn lại chỗ Hương Văn, nói giọng oán trách: “Chú Hương quả là một người tốt, sao mà trong chuyện của cô lại tuyệt tình như vậy chứ? Tôi cũng đã nói là không trách cô rồi, nhưng mà chú Hương sao vẫn còn ... ai.”

“Chỗ này chỉ có hai chúng ta, Giang tiểu thư không cần thiết phải diễn kịch vậy đâu.” Hương Văn lạnh lùng nhìn cô ta, càng ngày càng cảm thấy trước đây sao mà mình ngốc như thế chứ, lại nhầm coi sói là bạn tốt của mình.

“Diễn kịch gì chứ?” Giang Thanh Nhiên thờ dãi, bắt lực nói: “Hương Văn, tuy rằng cô có lỗi với tôi, nhưng mà tôi thật sự không có trách ...”

Hương Văn ngắt ngang lời cô ta, “Sự thật năm đó là như thế nào, trong lòng hai chúng ta đều rõ, Giang tiểu thư giả vờ đóng kịch như thế, không cảm thấy kinh tởm hay sao?”

“Trong lòng đều biết?” Giang Thanh Nhiên từ từ nói ra câu nói này, cười lên.

Nụ cười của cô ta có chút kì lạ, giống như là chế giễu vậy, cũng giống như là đắc ý, Hương Văn cảm thấy nổi da gà, cảm thấy toàn thân không thấy thoải mái, “Giang tiểu thư còn có chuyện gì không? Nếu như không có việc gì, thì tôi đi trước đây.”

“Tôi tới là để mang thuốc cho cô.” Giang Thanh Nhiên lấy ra một tuýp thuốc, “Tôi nhớ là trên chân cô có vết bầm tím, bôi nó lên, chi là không biết thuốc này có thể tiêu đi vết sưng trên mặt cô không.”

Hương Văn cúi đầu nhìn tuýp thuốc, không lấy, Giang Thanh Nhiên “tốt bụng” mang đồ tới cho, cô chắc là không dám dùng.

“Đừng khách sáo với tôi làm gì, cầm lấy đi.” Giang Thanh Nhiên nhét tuýp thuốc vào lòng bàn tay cô, liếc nhìn vào dấu bàn tay hằn lên trên mặt cô, lo lắng nói: “Đây là ai mà ra tay tàn ác vậy? Nhìn vào dấu bàn tay thì giống như là của đàn ông vậy.”

Cô ta dường như nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên lấy tay che miệng lại, kinh ngạc nói: “Chắc ... chắc không phải là chú Hường đánh cô chứ? Chú ấy còn lo lắng cả cho những đứa trẻ bị bỏ lại ở phía sau núi không được đi học, người tốt như vậy. làm sao mà lại đánh con gái của mình nặng tay như vậy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

“Thuốc của Giang tiểu thư, cô vẫn là nên giữ lại tự mình dùng đi.” Sắc mặt Hường Văn rất khó coi, nhét thuốc trở lại tay của Giang Thanh Nhiên.

Mỗi câu của Giang Thanh Nhiên đều thể hiện sự khó chịu của cô.

“Cô.... Tại sao cô không dùng thuốc tôi đưa?”

Giang Thanh Nhiên cầm thuốc, khổ sở nói: “Có phải vì cô yêu anh Hàn Xuyên, mà anh ấy lại yêu tôi, cho nên cô ghen tỵ với tôi? Tình cảm hơn mười năm của chúng ta, chẳng lẽ không bằng tình cảm đơn phương của cô với anh Hàn Xuyên sao?”

“Giang Thanh Nhiên, cô thực sự có thể đổi trắng thay đen!” Hường Văn nắm chặt tay, nghiêng răng nói.

Thiết kế cô là Giang Thanh Nhiên, làm bộ dạng đáng thương cũng là Giang Thanh Nhiên, sao một người có thể vô si như vậy?

“Tôi chỉ nói sự thực mà thôi.” Giang Thanh Nhiên thờ dãi, dịu dàng nói: “Hường Văn, hai năm trước, đầu cô không có sẹo, mặt đẹp như vậy mà anh Hàn Xuyên cũng không thích cô, huống chi hiện tại.”

Cô ta kéo tay của Hường Văn: “Người anh Hàn Xuyên yêu vẫn luôn là tôi, cô ở đây giảng co cũng vô dụng mà thôi. Nghe một câu của người bạn là tôi, đừng si mê cố chấp nữa, vệt xấu đừng đòi làm thiên nga, sẽ bị người khác chê cười đấy.”

Dứt lời, cô ta nhét thuốc lại vào tay Hường Văn.

“Tôi nói rồi, tôi không cần thuốc của cô!” Mỗi chữ của Hường Văn đều phát ra từ cổ họng, trước mặt Giang Thanh Nhiên, cô ném thuốc xuống đất.

Cô cúi người, hai tay chống lên ghế, nói từng câu từng chữ: “Tôi thừa nhận tôi không nói được cô, nhưng mà Giang Thanh Nhiên cô phải nhớ kỹ, sớm muộn cũng có một ngày có người lột được bộ mặt thật của cô!”

“Hường Văn, cô đang làm cái gì?” Lúc này, Giang Thích Phong và khách hàng xuống lầu, nhìn thấy thái độ công kích của Hường Văn thì sắc mặt đại biến.

“Hường Văn, cậu bình tĩnh một chút!” Giang Thanh Nhiên lập tức roi lệ, nghẹn ngào nói: “Cho dù cậu đánh mình, bắt mình nhường anh Hàn Xuyên cho cậu, nhưng vậy thì sao chứ? Anh ấy không yêu cậu!”

Một màn này quá bất ngờ, Hường Văn hơi sững lại sau đó mới phản ứng lại được.

Cô nhìn Giang Thích Phong chạy đến, còn chưa kịp giải thích gì đã bị anh ta đẩy một cái: “Cô cách Thanh Nhiên xa một chút!”

Anh ra đẩy rất mạnh, Hường Văn hơi chệch choạng lùi về sau mấy bước, cả người đập vào góc tường, đau.

“Sao rồi, có bị thương ở đâu không?” Giang Thích Phong kiểm tra trên dưới một lượt Giang Thanh Nhiên, lo lắng hỏi.

Giang Thanh Nhiên cắn môi lắc đầu, đáng thương nói: “Anh, em không sao, anh đừng trách Hường Văn, cậu ấy chỉ là nhất thời hồ đồ thôi.”

“Em khóc thành ra như vậy rồi mà còn nói không sao?” Giang Thích Phong nhìn cô ta khóc đến đỏ mắt, vừa đau lòng vừa tức giận.

Hường Văn nhìn một màn này, như có sự tương đồng.

Đúng rồi, yến tiệc mấy hôm trước, cô ta bị Giang bá mẫu hét đẩy ra, hôm nay lại bị Giang Thích Phong mắng đẩy ra.... Cô đã làm gì?

“Anh, em không sao, anh đừng trách cậu ấy.” Giang Thanh Nhiên kéo tay áo Giang Thích Phong, cố nở nụ cười, : “Cậu ấy làm nhân viên vệ sinh trong hội sở cũng không dễ dàng gì.”

“Không dễ dàng? cô ta ở đây tìm cơ hội trở lại như ngày trước, thì phải trả giá.” Giang Thích Phong lạnh lùng nhìn Hường Văn, đẩy mắt đầy vẻ chán ghét.

Hường Văn mở miệng, định giải thích, nhưng cuối cùng chỉ tự cười giễu.

Có lần nào mà cô và Giang Thanh Nhiên tranh chấp thì có người tin cô?

Huống hồ Giang Thích PHong là anh trai của Giang Thanh Nhiên.

“Anh, em thực sự không sao, anh đừng xúc động như vậy.” Giang Thanh Nhiên lo lắng đến sắp khóc, : “Chúng ta đi thôi.”

“Đợi lát nữa rồi đi, cô làm làm sai, phải phạt.” Giang Thích PHong cầm khăn tay lau nước mắt cho cô ta, đẩy mắt đen lại: “Anh sẽ không để cô ta tiếp tục ức hiếp em.”

Năm xưa, Thanh Nhiên vì giúp anh theo đuổi Hường Văn, chủ động kết bạn với Hường Văn, kết quả là hại cô mất đi một cái chân.... Là anh có lỗi với cô.

“Anh, anh đến nhanh, Hường Văn vẫn chưa động tay, anh.... dù sao em không trách cô ấy, anh đừng làm loạn lên nữa!” Giang Thanh Nhiên vội vàng nói, sắc mặt đầy lo lắng.

Hương Văn nhìn màn diễn của cô ta, tự nhận không bằng, lại cảm thấy khinh bỉ.

Hạ Hàn Xuyên, Giang Thích Phong đều là những người ưu tú trong thương trường, hơn nữa truyền thống đại chúng đều tán dương họ anh minh tài giỏi, là thiên tài trong kinh doanh; cha của cô lẫn lộn thương trường bao năm, nhiều người đều nói ông là tiểu diện hồ, cả bụng đều là tính kế.

Nhưng những người được coi là tinh anh trong thương trường, hết lần này đến lần khác tin những lời xằng bậy của Giang Thanh Nhiên, ngược lại cô bị người nói khốn kiếp, anh trai thì lần nào cũng tin cô ta... thật nực cười!

“Quý xuống xin lỗi, hoặc là tôi sẽ bảo Hạ tổng đuổi cô, cô tự chọn đi.” Giang Thích Phong không quan tâm đến lời của Giang Thanh Nhiên, mà trực tiếp nhìn Hương Văn.

“Lại là quý à...” Hương Văn cười, sao mà từ khi cô đến hội sở Mộng, thì ai cũng thích đến tìm cô giẫm mấy cái chữ?

Cô nhìn người mà đã cô đã từng coi là anh trai của bạn tốt, chậm rãi quý xuống, là cô mù mắt, không biết nhìn người: “Xin lỗi, Giang tiểu thư.”

Nhìn thấy vậy, ánh mắt Giang Thích Phong loé lên một tia thất vọng, lạnh mặt nói: “Hết thuốc chữa.”

Thà vứt bỏ tôn nghiêm, cũng muốn ở lại hội sở Mộng tiếp tục hưởng thụ cuộc sống kim tiền, tại sao lúc đầu anh lại có thể yêu loại người này, còn yêu điên cuồng như vậy?

“Vết bầm trên chân Hương Văn không biết đã khỏi chưa, anh, anh đừng để cô ấy quý mãi như vậy.” Giang Thanh Nhiên vẫn cố gắng nói hộ Hương Văn, hai chữ “quý mãi” cực kỳ nhấn mạnh.

Cô ta càng như vậy, Giang Thích Phong càng cảm thấy không đáng thay cho cô ta: “Không chịu phạt thì không nhớ lâu, em sớm muộn cũng sẽ bị ức hiếp.”

Dứt lời, đẩy xe lăn vào trong phòng bao.

Giang Thanh Nhiên quay đầu nhìn, thấy Hương Văn đã đứng dậy, có chút thất vọng. Cô còn cho rằng anh trai sẽ giống như hôm đó, ít nhất bắt Hương Văn quý nửa ngày... thật đáng tiếc.

Hương Văn nhìn hai anh hẻm khuất dần ở cửa phòng bao, cặp mắt đứng trầm mặc một lát, mới nhìn nhận được đau đớn của lưng và sự nóng bừng trên mặt, tiếp tục quét dọn.

Hôm nay cô làm ca đêm, lúc tan ca đã là hai giờ sáng.

Lâm Diễm Diễm không có ở phòng, có lẽ đã ra ngoài qua đêm với khách rồi.

Chu Diễm đang ngồi ở bàn trang điểm trước gương, thấy Hương Văn đi vào, a lên một tiếng: “Thực sự có người đánh cô sao?”

Hương Văn mệt mỏi ừm một tiếng, ngồi trên giường, mệt đến nỗi không muốn làm gì.

“Tôi nghe người nói, Hương Kiến Quốc đánh cô, ông ta là... cha của cô?” Chu Diễm đến trước mặt cô, nhìn dấu tay trên mặt cảm thấy rất đau.

Rách miệng, mặt sưng lên, cái tát này mạnh bao nhiêu chứ?

“Không phải.” Hương Văn ngừng một chút, mới cặp mắt nói: “Ông ta không phải cha tôi.”

“Tôi cũng cảm thấy không phải! Nếu cô thực sự là con gái của Hương Kiến Quốc, sao ông ta có thể để cô làm nhân viên vệ sinh ở chỗ này, còn đánh cô? Đám người này chỉ biết nói linh tinh, cả ngày rảnh rỗi không có việc gì!” Vốn Chu Diễm còn có chút cổ kị, nhưng nghe cô phủ nhận, lúc nói lại nhẹ nhàng hơn.

Hương Văn không đáp lời, chỉ cặp mắt, nhìn đôi bàn tay vì làm dọn dẹp vệ sinh mà càng ngày càng thô ráp, trong ngực cảm thấy chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

“Tôi hóa trang ngay bây giờ đây, chờ tôi hóa trang xong, tôi sẽ xử lý vết thương cho cô.” Chu Diễm quay trở lại chỗ trước gương, cầm bông hóa trang lên.

Cô nhanh chóng hóa trang thật nhanh, sau đó cầm hộp thuốc sơ cứu lại xử lý vết thương trên mặt cho Hương Văn.

“Lưng hình như bị rách rồi, cô giúp tôi xử lý một chút, cảm ơn.” Chờ sau khi xử lý vết thương trên mặt xong, Hương Văn cởi chiếc áo đồng phục bên ngoài ra, chỉ mặc mỗi áo lót, quay lưng lại với Chu Diễm.

Chu Diễm nhìn những vết thương mới dài có ngắn có trên lưng cô, còn có cả những vết thương cũ đan xen vào nhau, lần đầu tiên thấy đồng cảm với một người, “Sau lưng nhiều vết thương như thế, đều là dấu vết từ ngày ngồi tù sao?”

Hương Văn “ừ” một tiếng, không muốn nhớ lại đoạn hồi ức đó, đối với cô mà nói, đó là một chuỗi ác mộng dài ngày.

“Thế còn vết thương mới này là sao đây?” Chu Diễm sợ làm cô đau, khi xử lý vết thương đã nhẹ nhàng hết mức, nhưng cho dù có như thế, cô vẫn nhìn thấy Hương Văn đau tới mức co người lại.

Cô tưởng rằng Hương Văn sẽ la lên là đau, bảo cô nhẹ một chút, tuy nhiên Hương Văn ngay cả đến một tiếng thở dài cũng không có thể hiện ra, giống như là... thói quen rồi.

Hương Văn cúi xuống, “Không cần thận bị va.”

Chu Điều muốn nói rằng chỉ cần nhìn cũng biết là không phải do không cẩn thận bị va, nhưng định nói ra đến miệng, rồi lại nói khác đi, “Hương Văn, cô nói xem cô ở đây, lấy được một tý tiền lương như vậy, mỗi ngày lại phải làm việc gấp đôi ba thời gian, còn suốt ngày bị người khác gây rắc rối, hà tất phải như vậy chứ?”

Hương Văn xoa xoa đầu gối có chút hơi đau, mím môi lại không nói gì cả.

“Hôm đó cô quý cả nửa ngày ở cửa hội sở, hôm nay lại bị Hương Kiến Quốc tát bạt tai, khi bị Giang thiếu phạt quý, ai cũng chế giễu cô.” Chu Điều nói nhỏ lại một chút, “Cô đang như vậy, đi đâu cũng tốt hơn ở đây, cứ ở đây như vậy không cảm thấy bị mất tôn nghiêm, trong lòng khó chịu hay sao?”

“Cô cứ coi như tôi ở đây là vì lòng tham với những thứ xa hoa tráng lệ ở đây đi.” Vết thương được xử lý xong, Hương Văn mặc lại chiếc áo đồng phục, vén chân ống quần lên, lấy thuốc mỡ bôi lên miếng bầm tím to đùng ở trên chân.

Chu Điều nhếch môi, sắp xếp lại tù thuốc, “không muốn nói thì không nói vậy, lừa người ta làm gì chứ? Sau này chuyện của cô ai muốn quản đi mà quản, dù sao tôi cũng không quản nữa!”

Nghe vậy, Hương Văn ngơ người một lúc, cười, “Ngày mai tôi mời cô đi ăn món cá nướng ở tiệm cá nướng mà cô thích nhất, đừng giận nữa mà.”

Một người quen biết cô đã hơn tám năm trời, nói cô ở lại hội sở là vì cô bắt chấp thủ đoạn để lao được vào cái vòng tròn khi trước.

Còn một người mới quen biết cô chưa được một tháng trời, lại cảm thấy cô nói cô ham xa hoa tráng lệ như là đang nói dối.

Cái thế giới này, đúng là không bao giờ giống như cô tưởng tượng cả.

Cô tắm giặt xong nằm trên giường, trong bóng tối, nước mắt vô thức cứ thế chảy ra.

Không ai có thể chịu đựng được nhân phẩm bị chà đạp, và cô ấy cũng vậy, có thể nói giống như Nhâm Tiểu Nhã nói, ai cũng không thể giúp nổi cô, trừ khi cô lấy lòng được Hạ Hàn Xuyên, lấy được sự tha thứ của anh.

Cô thật sự thật sự không muốn, cũng không cam tâm cả đời là một công nhân vệ sinh ở hội sở như thế.

*

Hương Văn luôn nghĩ tới việc làm thế nào để lấy được sự tha thứ của Hạ Hàn Xuyên, nhưng lần nữa gặp được anh thì đã là chuyện nửa tháng sau, anh đang cùng với mấy người nữa đến hội sở bàn chuyện làm ăn.

Khi đi qua cô, anh đến nhìn cô một cái cũng không nhìn, trong đám đông đi vào phòng riêng để họp.

Hương Văn cầm chiếc giẻ lau đứng ngơ ngẩn một lúc, nén nỗi chua xót trong lòng lại, sau đó cô cất dụng cụ vệ sinh vào trong nhà chứa đồ, đi tìm chủ quản.

“Cái gì? Cô không làm công nhân vệ sinh mà muốn làm công việc trước kia sao?!” Chủ quản tròn trừng mắt, nhìn đi nhìn lại cô mấy lượt, châm biếm nói: “Cô coi mình là ông chủ hay sao, muốn làm chức vụ gì thì làm chức vụ đó à?”

“Anh hiểu nhầm rồi tôi chỉ là quay về làm chức vụ cũ đúng hai tiếng đồng hồ, không muốn đổi công việc.” Hương Văn do dự hết lần này tới lần khác, sau đó tháo chiếc mặt dây chuyền ngọc bích trên cổ xuống, đưa tới trước mặt chủ quản, “Đồ triều Minh đó.”

Mặt dây chuyền ngọc bích này là khi cô sinh nhật tròn mười tám tuổi, anh trai cô đã tiêu mất hai mươi triệu nhân dân tệ để mua cho cô món quà sinh nhật này, cũng vì thế mà anh suýt chút nữa bị cho mất mạng.

“Triều Minh? Sao cô lại không nói là triều Đường hay triều Tống đi chứ?” Chủ quản chết cũng không tin một công nhân vệ sinh như cô lại lấy ra một thứ đồ tốt như thế, nhưng mà chỉ là mới sờ qua chiếc mặt dây chuyền ngọc bích thôi, ánh mắt của anh ta cũng sáng hết cả lên.

Cho dù mặt dây chuyền ngọc bích này không phải là triều Minh đi chăng nữa, nhưng mà tuyệt đối nó cũng là một món đồ quý giá.

Chủ quản sờ rồi lại sờ, thích lắm, nhưng mà vẫn chưa thỏa nguyện, “Giám đốc đích thân nói rằng cho cô làm một công nhân vệ sinh, nếu như tôi tự ý ...”

“Chỉ là hai tiếng thôi mà, giám đốc sẽ không phát hiện ra đâu.” Hương Văn mím môi, tay phải đưa ra trước mặt anh ta, “Nếu như thật sự làm khó cho anh thì, thì thôi vậy.”

Chủ quản cầm lấy mặt dây chuyền ngọc bích, lùi lại phía sau, nhạo báng nói: “Cũng không phải làm khó như thế. Thế này đi, cô chờ tôi gọi điện thoại cho giám đốc xin ý kiến một chút.”

Nói xong, anh ta dường như không để cho Hương Văn có cơ hội từ chối, tay nắm chặt lấy mặt dây chuyền ngọc bích, một tay lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho giám đốc.

Hương Văn chau mày lại, có chút hối hận.

Mộng Lan là người của Hạ Hàn Xuyên, nếu như không phải là chị em của anh ta, chắc chắn sẽ không đồng ý cho cô hoán đổi vị trí. Nhưng mà nhìn dáng vẻ của anh chủ quản, bất luận là chuyện có thành hay không, sợ rằng anh ta cũng không thể nào trả lại mặt dây chuyền ngọc bích cho cô.

“Được ạ, tôi hiểu rồi, thôi tôi không làm phiền cậu nữa.” Chủ quản cười ngắt điện thoại đi, khi quay người nhìn hương Hương Văn, lại là tư thái cao ngạo của người quản lý cấp trên, “Được rồi, tôi vừa nãy đã xin gáy cả lỗi, để giám đốc đồng ý cho cô hoán đổi vị trí rồi.”

“Cảm ơn chủ quản.”

Chủ quản có phải cầu xin gáy cả lỗi hay không, Hương Văn đứng ở bên cạnh nghe được rất rõ ràng.

Nhưng mà có những chuyện, thấy được nhưng không thể nói được, không ảnh hưởng tới anh ta là được.

Chi là Mộng Lan, hoặc có lẽ là Hạ Hàn Xuyên, sao lại có thể dễ dàng đồng ý như vậy chứ?

“Không cần khách sáo như vậy đâu.” Chủ quán đưa chiếc mặt dây chuyền ngọc bích, lắc lắc, “Thế còn chiếc mặt dây chuyền ngọc bích này?”

“Của anh ạ.” Hường Văn nói.

Chủ quán cười híp mắt thu miếng mặt dây chuyền ngọc bích lại, nhìn rồi lại nhìn, càng nhìn càng thấy vui, “được rồi, công việc của cô bàn giao lại một chút cho chị Luru, thay đồ xong tới phòng 5231. Có mắt nhìn đó, đừng đắc tội với người không nên đắc tội nhá.”

Bảo Hường Văn tới phòng 5231 là ý của giám đốc, cô cũng không biết là vì sao, nhưng mà chuyện này không cản trở gì chuyện của cô cả cho nên cô cũng không có hứng thú đi hỏi.

Hường Văn sáng mắt lên một cái, phòng 5231 này chính là phòng riêng của Hạ Hàn Xuyên, như vậy thì cô cũng không cần đi tìm cơ gì nữa. Cô nhẹ đáp một tiếng rồi đi ra.

Giao nhận công việc xong, cô đi tìm trường ca nhận một chiếc áo sùan xám, trang điểm nhẹ nhàng một chút, sau đó đi tới phòng 5231.

Hạ Hàn Xuyên ngược mắt lên nhìn một cái, nhìn thấy Hường Văn không mặc chiếc áo công nhân vệ sinh xanh rộng thùng thình nữa, mà thay vào đó là một bộ sùan xám họa tiết màu tím nhạt, đôi chân dài thon thả bước đi, chiếc đuôi lúc ẩn lúc hiện, không khỏi có những cảm dỗ thâm lặng.

Bàn tay anh cầm ly rượu nắm chặt lại, nâng ly rượu lên như không có chuyện gì, nhấp một ngụm.

"Làm phiền rồi ạ." Hường Văn cúi đầu xuống nói, trước ánh mắt nhìn của mọi người đi tới cạnh Hạ Hàn Xuyên.

Mọi người trong phòng ngồi vây lấy anh ta, nhưng lại không có một ai to gan giám ngồi gần sát anh ta cả, đều cách anh ta chỗ ngồi khoảng cho một người, cô trực tiếp ngồi ngay xuống bên cạnh anh.

Cô tuy rằng có ý lấy lòng Hạ Hàn Xuyên, nhưng mà đối với anh ta vẫn có chút sợ sệt, chỗ trống không lớn lắm, cô không dám ngồi sát cạnh anh, cơ thể lại sát người đàn ông bên cạnh một chút, dường như dính sát vào nhau.

"Tôi có nói bảo cô ngồi xuống sao?" Ánh mắt của Hạ Hàn Xuyên rơi xuống chiếc đuôi mà cô dính sát với người đàn ông bên cạnh, ngừng một chút, dường như có chút khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Ánh mắt của anh quá là áp lực, khiến cho Hường Văn chật chội quay lưng lại đứng lên, “Xin lỗi.”

Động tác của cô hơi lớn, khiến cho chỗ hở của áo sùan xám vung qua vung lại, cặp đùi thon dài trắng trẻo của cô động đến lòng người.

Trên đùi cô có một vết sẹo rất dài, nhưng mà vết sẹo đó lại không hề khiến cho người ta cảm thấy xấu xí, mà ngược lại nó lại rất phù hợp với nét hoa văn trên chiếc áo sùan xám, khiến cho cô càng trở nên quyến rũ hơn.

Ánh mắt của bao nhiêu người đều đổ dồn lên người cô, đôi mắt thẳng thắn và trần trụi.

Hạ Hàn Xuyên bỏ ly rượu xuống, ánh mắt hơi chùng xuống một chút.

Người anh nghiêng ra sau, dựa vào ghế sofa, hai chân vắt chéo lên nhau, lạnh nhạt nói: “Đi ra ngoài.”

“Cô nương mới tới này thật không hiểu chuyện gì cả, chỗ nào không tới sao cứ phải tới chỗ đó, chỗ anh đây còn rộng này, lại đây ngồi chỗ anh đi.” Có người cười, vỗ tay vào ghế sofa nói.

“Ha ha... hiếm khi thấy Luru tổng thương hoa tiếc ngọc như vậy. Cần thận không vạ anh biết rồi, về nhà lại phải quỳ ván rửa đó.”

“Đàn ông mà được ngắm gái đẹp thì giá nào cũng xứng đáng!”

Hạ Hàn Xuyên ngồi trước Hường Văn, đôi môi mỏng dính thành một đường, mặt cúi xuống im lặng không rõ.

“Cảm ơn Luru tổng, nhưng mà không cần đâu.” Hường Văn kim nén nổi bị si nhục lại, cố gắng nhếch môi lên, “Hạ tổng không thích tôi ngồi ở bên cạnh anh ấy, vậy thì tôi đứng đây cũng được rồi.”

“Luru tổng bị ruồng rẫy rồi?” Có người cười.

Luru tổng cười cười, bắt lặc nói: “Áy, hết cách rồi, Hạ tổng tuổi trẻ tài cao nhiều sức hút, tự thấy hổ thẹn không bằng a! Như vậy cũng tốt, về nhà không cần quỳ ván giặt rồi.”

Mọi người cùng nhau cười ồ lên, chủ đề nhanh chóng lại chuyển sang chủ đề công việc.

Hạ Hàn Xuyên không bảo Hường Văn ra ngoài nữa, nhưng mà cũng không nhìn Hường Văn lấy một cái, hoàn toàn coi cô như người vô hình vậy.

Mọi người nói chuyện cười đùa, bàn chuyện kinh doanh, anh chỉ thỉnh thoảng nói một hai câu, còn lại thời gian khác đều im lặng ngồi đó.

Nhưng cho dù có như vậy, cũng không có một ai dám không để ý đến anh cả, mọi người dường như tình cờ nói chuyện, nhưng bất cứ lúc nào lại nhìn hướng anh, cảm thấy nếu như có gì đó không ổn, thì sẽ chuyển chủ đề khác ngay.

“Lần này có thể mời được Hạ tổng, thật đúng là vinh hạnh của chúng tôi, tôi xin kính Hạ tổng cùng mọi người một ly!” Có người đứng dậy, cười nâng ly lên hướng Hạ Hàn Xuyên cùng mọi người.

Những người khác cũng đứng dậy theo, cùng nâng ly chạm cốc.

Hạ Hàn Xuyên là người đứng dậy sau cùng, cầm ly rượu lên và cụng ly với mọi người.

“Tư lượng của Hạ tổng không tốt, tôi uống thay anh nhé.” Hường Văn cong môi lên xong nhẹ nhàng nói.

Mọi người ngo ngoe ra, nhìn cô với ánh mắt không hiểu. Cô công chúa này, lại muốn uống rượu thay Hạ tổng?

Hạ Hàn Xuyên cúi xuống nhìn Hường Văn, một lúc sau, cầm chai rượu lên, rót vào ly, đưa cho cô.

Chất lỏng màu đỏ trong cốc nhìn đẹp hết mức mê hoặc lòng người. Hường Văn mím mím môi, đón lấy ly rượu, không chút do dự uống một hơi hết ly rượu.

“Người đẹp tư lượng giỏi quá!” Có người vỗ tay, cười ồm ồm lên kiểm chuyện, “Nào nào nào, uống thêm ly nữa nào.”

Rượu vang đỏ giá thành cao theo thành cốc đi xuống, mùi rượu thơm lan tỏa khắp phòng, ly rượu mới cạn chưa được bao lâu lại ngay lập tức được lấp đầy ly.

Hường Văn dựa theo rượu, nhìn Hạ Hàn Xuyên một cái.

Anh ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt đẹp trai bị che khuất bởi một lớp bóng tối, nhìn không thấu được thần sắc ra sao, nhưng có thể nhìn ra được một điều, anh không hề nhìn cô.

Cô nhếch môi cười chính mình, cầm ly rượu vang lên và kính chúc với mấy vị tổng, ngẩng đầu lên uống hết rượu và nổi cay đắng xuống.

Hai chân Hạ Hàn Xuyên vắt chéo nhau được đổi lại, tay trái để lên đầu gối, tầm nhìn còn lại rơi vào chỗ trống trên ly rượu.

Anh dường như chỉ khẽ hơi chau mày một chút, rất nhanh rồi lại di chuyển ánh mắt.

“Tôi chính là thích như thế này đây, sáng khoái quá!”

“Sáng khoái thì là sáng khoái, nhưng rượu ngon mà uống cạn như vậy, thì thật là hơi tiếc.”

“Đừng nói những lời mất nhã hứng như vậy, nâng ly cụng tiếp nào.”

Hường Văn đứng giữa đám người mà độ tuổi có thể đáng là đám cha chú này, khó mà giữ nổi, lại lần nữa rót rượu.

Dạ dày đã có chút khó chịu, nhưng mà cô thậm chí không hề do dự một chút nào, lại tiếp tục uống.

Chỉ cần có thể lấy lòng được Hạ Hàn Xuyên, để anh giờ cao đánh khẽ buông tha cho cô, chút đau này có đáng kể gì chứ?

Nhìn thấy cô cười uống hết cốc này tới cốc khác mà những người đàn ông kia đưa qua, Hạ Hàn Xuyên đưa tay gỡ lỏng cà vạt ra, chút buồn bực trong lồng ngực không hề chậm lại chút nào.

Ánh cúi đầu châm một điếu thuốc, kẹp giữa ngón tay trỏ và ngón giữa, bộ vest chất đẹp nhả nhận bị cong lên sau đó gấp lại thành những nếp gấp.

“Tôi châm lửa cho anh nhé.” Hường Văn cố nhẫn nhịn con dạ dày đang đau lên cuộn cuộn, đi tới trước mặt Hạ Hàn Xuyên, ngồi xổm xuống, lấy chiếc bật lửa làm bằng giấy vàng để trên bàn lên, bật lên, nhẹ nhàng dâng tới chỗ điếu thuốc của anh.

Trong ánh mắt cô phản chiếu lại ngọn lửa vàng đang bùng cháy, ngẩng đầu lên nhìn anh, rất chủ động, nhưng mà không thể nào lần nữa nhìn lại được bóng dáng cô tiểu thư ngang bướng nhà họ Hường nữa.

Hạ Hàn Xuyên cúi xuống nhìn cô, ngưng một lát, rồi mới kẹp điếu thuốc đưa vào miệng, hít một hơi, từ từ nhả khói thuốc ra.

Hường Văn đóng nắp bật lửa lại, để lại trên bàn, sau đó yên lặng ngồi phía sau anh ta.

Chờ anh hút thuốc xong, khi anh cầm ly rượu lên định uống, thì cô lại lập tức cong eo ra cầm lấy ly rượu, từ từ rót rượu cho anh.

Cho đến nỗi mà những người khác muốn uống rượu hay hút thuốc, đều không liên quan gì tới cô cả, cô cũng không hề đi về phía trước.

Những người khác cười ồm ồm lên, nói Hường Văn chỉ có để mắt tới Hạ Hàn Xuyên.

Thời gian cũng khá khá, một vài người lần lượt cáo lui ra về, trong phòng chỉ còn lại Hường Văn và Hạ Hàn Xuyên.

“Làm công nhân vệ sinh cũng không an phận, còn muốn kiếm thời gian để quyến rũ người khác, Hường Văn, cô đúng là đáng khinh.” Hạ Hàn Xuyên nheo mắt lại nhìn chiếc áo sườn xám lộ gấn đến đùi của cô, giọng nói ớn lạnh vào tận đến xương.

“Anh hiểu nhầm tôi rồi.” Dạ dày đau như dao cắt lửa thiêu, Hường Văn lau lau mồ hôi đổ đầy trên trán, nhủu mày cúi xuống theo ánh mắt nói: “Là giám đốc cho tôi trở về vị trí trước đây mà.”

“Đáng khinh ... cô nhớ rằng trước đây anh còn nói cô dâm dăng, trong lòng anh cô thật sự là không thể chịu đựng nổi.”

Hạ Hàn Xuyên chau mày lại, không lên tiếng nữa, vượt qua cô đi ra phía sau. Khi tới cửa, anh dừng chân lại, “bị bệnh dạ dày thì đừng có uống rượu.”

Hường Văn dừng động tác ấn tay vào chỗ dạ dày thì đầu ngón tay lại khẽ run lên.

Anh như vậy là đang ... quan tâm cô sao?

Cô quay người nhìn bóng hình anh, còn chưa kịp nói lời cảm ơn, liền nghe thấy anh lạnh lùng nói: “Tôi không muốn nghe bất cứ ai đó nói gì mà hội sở lạm dụng công nhân viên tới chết.”

Nói xong, anh sai bước những bước lớn đi ra ngoài.

Hương Văn nhìn vào khoảng cửa trống trải, trái tim ấm như gió xuân lại đóng băng ngay lập tức, đến ngay cả chân tay cũng bị lạnh cứng lại.

Cô xoa xoa đầu có chút mơ hồ, tự cười mình một cái, uống quá nhiều rồi sao?

Đã say tới mức tưởng rằng anh quan tâm đến cô.

Ở hành lang.

Bộ sườn xám in họa tiết hoa văn màu tím nhạt không ngừng tái hiện lại trong não của Hạ Hàn Xuyên, đôi chân dài cặp đùi thon thả lúc ẩn lúc hiện, không khỏi khiến anh có chút gì đó khó chịu.

Nói không tức giận hay là gì đó khác, chỉ cảm thấy hôm nay nhìn sườn xám cực kỳ bắt mắt, với lại ... đây cũng không phải là lần đầu tiên anh có cảm giác với Hương Văn.

Anh nói lòng cả vạ ra, tốc độ đi nhanh hơn bình thường một chút, khi đi qua văn phòng của chủ quản, vô tình lại nghe thấy có giọng nam phát ra từ bên trong __

“Gần đây tôi mới có được một thứ đồ mới, không biết ông chủ Dương có hứng thú không? Một chiếc mặt dây chuyền ngọc bích, triều Minh đó, muốn cho sếp ngắm qua.”

Trong não của Hạ Hàn Xuyên chợt hiện lên chiếc cổ trống rỗng của Hương Văn, bước chân chậm lại. Anh nghiêng đầu nhìn qua khe cửa nhìn vào, dùng chân lại, một lúc sau, anh đẩy cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

“Sếp xem lúc nào tiện thì gặp một chút ... ông chủ Dương, tôi còn có chút việc, nói chuyện sau ạ.” Chủ quản vô tình lại nhìn thấy Hạ Hàn Xuyên đang đứng ở cửa, sợ thót tim, vội vàng ngắt điện thoại.

Anh ta nuốt nước bọt, cẩn thận nói: “Chào Hạ tổng.”

Hạ Hàn Xuyên khẽ gật đầu, “đột nhiên xuất hiện, khiến anh giật mình rồi sao?”

“Không có không có!” Trái tim của chủ quản vẫn đập lên đập xuống, cười ranh mãnh: “Chỉ là không nghĩ rằng anh tới tìm tôi ạ, là ... là bất ngờ, đúng, bất ngờ ạ!”

“Hôm nay hình như tâm trạng của anh khá là tốt.” Hạ Hàn Xuyên nghiêm túc nói.

Chủ quản nở nụ cười, “Có thể vinh hạnh gặp được anh, vì thế nên rất vui ạ.”

“Ừ?” Hạ Hàn Xuyên khẽ chau mày lại, đầy ẩn ý.

“Thêm ... thêm vào đó, còn có chuyện vui nữa.” Chủ quản lau mồ hôi trên đầu, chân mềm nhũn ra, “Gần đây tôi có được một món bảo bối quý tìm được ở chợ đồ cổ.”

Hạ Hàn Xuyên đi mấy bước tới chỗ ghế sofa, ngồi xuống. “Thế thì đúng là may, không biết tôi có được vinh hạnh nhìn bảo bối của anh một chút không, để lấy chút vận may.”

Hạ tổng khách sáo quá, chiếc mặt dây chuyền ngọc bích có thể thu hút anh, đó là phúc phận của nó.” Trong lòng chủ quản vô vàn không đồng ý, nhưng vẫn phải lấy nó ra, hai tay dâng lên trước mặt anh.

Hạ Hàn Xuyên nhìn thấy chiếc mặt dây chuyền ngọc bích, ánh mắt đậm hơn, anh nghịch nghịch chiếc mặt dây chuyền ngọc bích trên tay, hỏi: “mặt dây chuyền ngọc bích này từ thời Minh, đáng giá cả chục triệu, mà lại được anh kiếm được ở chợ đồ cổ? Nhấn quang của anh thật giỏi, có cần tôi giới thiệu anh tới trung tâm thẩm định nghệ thuật thành phố hay không?”

“Tôi ... tôi ...” Mồ hôi hột chảy xuống từ đầu xuống người chủ quản.

Hạ Hàn Xuyên sờ sờ chiếc mặt dây chuyền ngọc bích sáng bóng mịn màng, giọng điệu chùng xuống một chút, “Không phải vậy, cứ suy nghĩ kĩ rồi trả lời.”

Chủ quản mềm nhũn ra, sợ tới mức quỳ sụp xuống sàn. Ánh mắt anh ta nhìn vô định tứ phía, sau cùng cắn răng, nói: “Chiếc mặt dây chuyền ngọc bích này là Hương Văn đưa cho tôi, cô ấy muốn tôi giúp cô ấy đổi vị trí công việc.”

Sợ rằng bị Hạ Hàn Xuyên hiểu nhầm, anh ta vội vàng giải thích nói: “Nhưng mà tôi ở hội sở mười năm nay, thận trọng tỉ mỉ, cần mẫn tuân thủ, sao mà có thể vì một chiếc mặt dây chuyền ngọc bích mà vi phạm nguyên tắc làm việc chứ? Tôi đã xin ý kiến giám đốc, sau khi có ý đồng ý, tôi mới cho Hương Văn chuyển đổi vị trí, tuyệt đối không dám tự ý hành động ạ!”

Lúc này, anh ta cảm thấy vô cùng may mắn khi lúc đầu đã xin ý kiến giám đốc.

“Hương Văn đưa mặt dây chuyền ngọc bích cho anh từ khi nào vậy?”

“Chiều nay ạ.” Chủ quán trả lời rất nhanh.

Khuyết tay phải của Hạ Hàn Xuyên gác lên đùi, tay nghịch nghịch chiếc mặt dây chuyền ngọc bích, nghiêm túc hỏi: “Có biết vì sao cô ta muốn đổi công việc không?”

“Công nhân vệ sinh mệt quá mà.” Chủ quán nghĩ đương nhiên như vậy, nói: “Suốt ngày bị người ta chê bai, lương lại thấp. nếu như làm công chúa, gặp được một chàng công tử hào hoa, một lúc có thể lấy được không ít tiền, lại không phải mệt như vậy. nói không chừng lại gặp được một công tử nhà giàu, có thể bay lên làm phượng hoàng, nói chung là tốt hơn làm công nhân vệ sinh!”

“Cô ta nói với anh như vậy sao?” Hạ Hàn Xuyên ngược cổ lên, nhìn xoáy vào người anh ta, dường như muốn thăm dò vào tận sâu trong lòng vậy.

Chủ quán thấy lo lắng, mặt đỏ bừng lên lắp bắp nói: “Không ... không phải, là tôi đoán vậy ạ.”

Tại sao Hạ tổng lại quan tâm tới việc của Hương Văn như thế, lẽ nào quen với cô ta sao?

Thế thì chuyện anh ta gần đây sắp xếp nhiều việc cho Hương Văn như thế, liệu có khiến cho Hạ tổng không vừa lòng không?

Nghĩ tới đây thôi, chủ quán cũng vội vã lau mồ hôi.

Chắc ... chắc là không phải chứ, nếu như Hạ tổng thật sự quen biết với Hương Văn, không thể nào lại để cho cô ta ở lại hội sở làm công nhân vệ sinh hay là công chúa được, chắc là anh đã nghĩ nhiều quá rồi.

Hạ Hàn Xuyên nhìn thẳng vào anh ta, bị anh nhìn thế khiến anh ta có cảm giác như tê tái đầu óc trống rỗng, vội vàng quay đi nhìn đi chỗ khác.

“Hạ tổng!” Thấy vậy, chủ quán vội vàng lê bước chân mềm nhũn ra đuổi theo, vội vàng gọi với theo.

Hạ Hàn Xuyên dừng bước lại, quay người nhìn hướng anh ta, “Còn có chuyện gì sao?”

“Hạ tổng, cái đó ...” chủ quán mất dần vào chiếc mặt dây chuyền ngọc bích trên tay anh, chỉ chỉ, muốn lấy lại nhưng lại không dám nói, mặt dần trở nên đỏ hơn.

Hạ Hàn Xuyên nghịch nghịch chiếc mặt dây chuyền ngọc bích trong tay, tự miễn nhìn anh ta, “Ừ?”

“Không ... không có gì ạ...” Chủ quán giống như bị người ta đào bới trong lòng ra vậy, không cam tâm, nhưng lại không có gan đòi lại đồ từ Hạ Hàn Xuyên, chỉ có thể khẩu phật tâm xà nói: “Đã không còn sớm nữa, anh quay về nhớ chú ý an toàn ạ.”

Hạ Hàn Xuyên hơi khẽ gật đầu, trong ánh mắt với nỗi đau vô tận của chủ quán, anh cảm niệm mặt dây chuyền ngọc bích, quay người bước đi.

“Cái cô Hương Văn này, đúng là biết gây rắc rối cho tôi mà!” Chủ quán nghiêng răng mắng một câu, đáy mắt lóe lên một hơi lạnh, xem tôi xử lý cô thế nào?

Sau khi Hạ Hàn Xuyên ra khỏi cửa, đi tới trước được vài bước, rẽ vào văn phòng giám đốc.

“Chào Hạ tổng.” Có người đang cùng với Mộng Lan báo cáo về tình hình thu mua gần đây của hội sở, nhìn thấy anh đi vào, vội cúi người chào hỏi.

Hạ Hàn Xuyên ừ một tiếng, nhìn hướng anh ta xua xua tay, để cho anh ta rời đi.

“Tôi vừa hay có chuyện muốn nói với anh, thì anh tới đây, đúng là trùng hợp quá.” Mộng Lan cười đứng dậy, đun nước nóng, chuẩn bị pha trà, “Công nhân vệ sinh ở hội sở nhiều quá, nhân viên đối ngoại bên đó lại không có nhiều, tôi đang định tự ý điều chuyển Hương Văn qua bên đối ngoại bên đó.”

“Hội sở thiếu nhân viên đối ngoại sao? Có cần tôi tuyển cho cô một đội không?” Hạ Hàn Xuyên nghịch nghịch chiếc mặt dây chuyền ngọc bích trong tay, từ tốn hỏi.

Nghĩ tới chuyện Hương Văn có thể mặc bộ sườn xám lộ cả đùi ra uống rượu chè cùng với những người đàn ông khác, tay cầm mặt dây chuyền ngọc bích của anh càng nắm chặt hơn, nói không ra được không thoải mái ở chỗ nào.

Mộng Lan chớp mắt nhìn chiếc mặt dây chuyền ngọc bích anh đang cầm trên tay có chút quen thuộc, khẽ ho một cái, “Chỉ là đùa với anh một chút thôi ạ, sao mà anh lại coi là thật được chứ?”

Thấy vậy, Mộng Lan chau mày lại, ánh mắt có chút tò mò.

Gỗ bàn?

Cô không nhớ rõ là đã bao lâu rồi không nhìn thấy Hạ tổng bộc lộ cảm xúc như thế này nữa.

Cô lại chớp mắt nhìn chiếc mặt dây chuyền ngọc bích trong tay anh, cười ẩn ý, “Chuyện này không phải là anh có chút khúc mắc gì với Hương Văn hay sao? Tôi nghĩ đánh người cũng không nên quá, người cao ngạo như Hương Văn, để cho cô ta làm việc thể lực thì không có ý nghĩa gì cả, vẫn là để cho cô ta tiếp khách, nghiền nát tính cách cô ta.”

Động tác gõ tay xuống bàn của Hạ Hàn Xuyên ngừng lại, biểu hiện cũng không có gì thay đổi lắm, nhưng mà Mộng Lan lại cảm thấy được rằng anh đang không vui.

Nước sôi rồi, cô vừa pha trà vừa cười nói: “Anh có phải là không nữ không? Nói ra thì, vị đại tiểu thư như hoa như ngọc nhà Hương gia này, còn lơ đãng theo sau lưng anh theo đuổi anh bao nhiêu năm vậy, hay là anh không nữ, cũng đúng thôi ...”

“Mộng Lan.” Hạ Hàn Xuyên cúi mặt, lạnh lùng hét cô một tiếng.

“Đây là trà ngon tôi mới có được gần đây. Anh thử xem sao.” Mộng Lan pha trà xong, đưa trà tới trước mặt anh.

Hạ Hàn Xuyên bung cốc trà lên nhấp một ngụm, nước nóng quá, anh chau mày lại, đặt cốc trà xuống bàn.

“Ai a, anh đúng là buồn cười quá! Bị ai hóp hồn mất rồi, uống trà mà lại để bị bóng chính mình, Mộng Lan cười tới mức ngã người về phía trước, ánh mắt lẩn tẩn, “Ước tính rằng chẳng có ai sẽ tin nếu tôi nói ra cả.”

Hạ Hàn Xuyên khuôn mặt u ám, nheo mắt nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Mộng Lan bỗng nghiêm túc, đường cong trên miệng cũng tắt, nhưng đuôi mắt đào hoa vẫn mang ý cười.

Đồng phục của các nhân viên đón tiếp đặt thêm đi.” Hạ Hàn Xuyên bung tách trà đưa lên miệng, trong ánh nhìn chăm chú của Mộng Lan, anh lại đặt tách trà xuống: “Sở Hội không phải là nơi bán thịt.”

“Hạ Tổng, anh nói oan cho tôi rồi.” gặp anh lần này lại không bị bóng, Mộng Lan thờ dài tiếc nuối, “Mặc sườn xám là thể hiện vẻ đẹp bên trong của người phụ nữ, sao lại thành ra khoe da thịt được chứ? Anh nhìn xem những sở hội khác, đồng phục nào mà chả để lộ bầu ngực trắng nõn và cặp chân dài cơ chứ?”

“Chưa đến những sở hội khác, không hề biết.”

Mộng Lan khề chau mày “thật ra sườn xám không hề có vấn đề, chỉ là Hường Văn không thích hợp với nó, những vết sẹo lộ ra quá xấu, sợ là sẽ dọa khách mất, chi bằng tôi cho người làm cho Hường Văn một bộ đồng phục khác, anh thấy sao?”

Hạ Hàn Xuyên “Ừm” một tiếng, coi như là đồng ý.

Mộng Lan nói: “những người không biết, để Hường Văn làm nhân viên đón tiếp, anh ghen rồi cơ đấy.”

“Đuổi việc chủ quán.” Hạ Hàn Xuyên không hề để ý đến cô ta, bung tách trà lên uống một ngụm.

“Anh ta ở sở hội mười năm, không có công thì cũng chịu khổ, không thể nói đuổi là đuổi, tránh việc người ta bàn tán.” Mộng Lan chớp chớp mắt, trong mắt nháy nháy động đều vô số kiểu “Hai là anh cứ gán cho anh một tội?”

“Trộm đồ quý giá trong sở hội, cố tình xuyên tạc, thay đổi sổ sách.” Hạ Hàn Xuyên ngã người ra sau dựa vào thành ghế, ánh mắt sắc lạnh.

“Tội danh này không hề nhỏ, nếu như truyền ra ngoài, chi e là không có ai cần đến anh ta nữa.” Mộng Lan liếc nhìn miếng ngọc quý báu, trong lòng biết rõ, nhưng vẫn khề cười nhìn anh hỏi: “Anh là là chọc giận anh chỗ nào rồi?”

Hạ Hàn Xuyên đan tay đặt trên đầu gối, ngẩn đầu nhìn cô ta, ánh nhìn lạnh lẽo.

“Ừm, coi như tôi chưa hỏi gì.” Mộng Lan cúi người nằm dài lên bàn, tay chống cằm, “Hạ Tổng, gần đây tôi phát hiện một chuyện rất thú vị.”

Nói đến đây, cô ta dừng lại, đợi anh hỏi.

Cảnh đẹp ở trước mặt, nhưng Hạ Hàn Xuyên giống như chẳng hề nhìn thấy, chỉ liếc nhìn cô một cái, rồi đứng dậy rời đi.

Mộng Lan nhìn bóng dáng anh biến mất trước cửa, thờ dài tiếc nuối “Mình không nên đợi ông chủ hỏi, trực tiếp nói ra thì tốt rồi, kế hoạch thất bại...”

Tám rưỡi sáng...

Hường Văn nhận được thông báo, nói là đồng phục xảy ra chút vấn đề, bảo cô nộp lại bộ sườn xám, nghỉ ngơi một ngày rồi trở lại làm việc.

“Cấp trên cuối cùng cũng có lương tâm, cho cô nghỉ phép rồi.” Chu Diệu xúc động nói.

“Mẹ kiếp, các cô.” Lâm Diễm Diễm đập mạnh lên giường, lớn giọng nói: “Sáng sớm không cho người khác ngủ, mẹ kiếp.”

“Tiếp tục mắng đi!” Hường Văn đi đến bên giường Lâm Diễm Diễm nói.

Lâm Diễm Diễm mặt mày đỏ lên, những gì muốn nói mắc nghẹn nơi cổ họng, lúc đối diện với Hường Văn không thốt lên được lời nào, cô ta “Hừ” một tiếng, lấy chăn trùm kín đầu, cố ý gây ra âm thanh rất lớn.

“Đồ thần kinh.” Chu Diệu giọng điệu giễu cợt, không thèm nhìn Lâm Diễm Diễm vẫn còn đang giả dựa trên giường, nói với Hường Văn: “Không dễ gì cô mới được nghỉ ngơi một ngày, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Hường Văn cúi đầu nhìn bộ quần áo đang mặc trên người, không nói gì cả.

Cô lúc trước còn có thể mặc bộ đồ lao công, hôm qua lúc nhận được sườn xám lại giao nộp lại, bây giờ chỉ còn lại bộ đồ lúc trước khi vào tù.

“gần đây tôi lại mập lên rồi, có vài bộ đồ tôi không cách nào mặc vừa, tôi cho cô này.” Chu Diệu chỉ mặc nội y bước xuống giường, lấy ra từ trong tủ một bộ đồ đưa cho Hường Văn.

Cô nhìn xuống đôi giày Hường Văn đang đi, lại lấy ra một hộp giày từ dưới đáy tủ, lấy ra một đôi giày cao gót lông cừu đưa cho Hường Văn.

Hai người thay đồ, trang điểm đơn giản rồi cùng nhau ra ngoài.

Cửa vừa đóng, Lâm Diễm Diễm kéo chân xuống chửi lớn: “đồ thói tha, tội phạm giết người, rồi sẽ có lúc cô phải hối hận.”

Chửi xong tâm trạng vẫn không thoải mái, cô ta xuống giường lấy bàn chải của Hường Văn, nặn ta ít kem đánh răng rồi nhúng vào bồn cầu, sau đó lại đặt lại chỗ cũ.

Hường Văn và Chu Diễm đi đến trung tâm thương mại gần đó, mua vài bộ quần áo và giày dép, không ngờ đã gần đến trưa.

Hai người đều đói, nên chọn một nhà hàng nhật được đánh giá rất tốt.

“Có thể đổi chỗ khác không?” Hường Văn sau khi vào trong, liền nhìn thấy Hạ Hàn Xuyên Và Giang Thanh Nhiên cũng đang ngồi trong nhà hàng này.

Hạ Hàn Xuyên ngồi quay lưng với cô, không nhìn thấy được vẻ mặt, chỉ nhìn thấy Giang Thanh Nhiên mím môi, ánh mắt cong lên, đang rất ngọt ngào vui vẻ.

“Sao thế?” Chu Diễm nhìn cái bàn bên kia sắp ăn xong “Tiệm này tôi đến rất nhiều lần rồi, đồ ăn rất tươi, giá cả lại không hề đắt, cô đừng vội chê ở đây đông người, đợi một lát ăn thức ăn rồi, cô sẽ cảm thấy rất đáng khi ngồi đợi như vậy.”

Thấy cô ấy có vẻ rất thích đồ ăn ở đây, Hường Văn cũng không muốn làm Chu Diễm mất hứng, “Ừm” một tiếng chuẩn bị cùng với Chu Diễm đi đến cửa đợi chỗ ngồi.

Nhiều người như vậy, Hạ Hàn Xuyên và Giang Thanh Nhiên chắc sẽ không nhìn thấy cô, đợi lúc cô đi vào, bọn họ chắc là đã ăn xong rồi, sẽ không chạm mặt được.

Chỉ là, người tính không bằng trời tính.

“Bàn của tôi vẫn còn trống, xin mời đi theo tôi.” Giang Thích Phong đi đến trước mặt Hường Văn, có chút hoảng hốt.

Cô coi bỏ bộ đồ lao công, mặc lên những bộ trang phục hằng ngày, quả thực vẫn giống cô tiểu thư nhà họ Hường hai năm trước, giống như mọi thứ xảy ra ở sở hội lúc trước đều là một giấc mơ.

Chu Diễm có chút bất ngờ, cô biết người đàn ông này, là công tử tập đoàn Giang Thị, anh ta lại quen biết với Hường Văn?

Giang Thích Phong cũng có mặt ở đây? Hường Văn chau mày, “Không cần đâu, những người như bọn tôi không ngồi chung bàn với công tử như anh được.”

“Nếu như không phải Thanh Nhiên có lòng tốt, cô nghĩ tôi sẽ mời cô sao?” Giang Thích Phong điềm đạm nói: “các cô ít nhất cũng phải đợi thêm tiếng đồng hồ nữa, qua đây đi.”

Hường Văn chau mày vừa muốn từ chối thì Chu Diễm đáp lại trước: “Vậy thì cảm ơn Giang thiếu gia rồi.”

Cô đứng dậy, vui vẻ kéo Hường Văn qua đó.

Thấy Hường Văn không hề cử động cô hỏi: “cô không dễ dàng gì mới được nghỉ, không thể để lãng phí 1 tiếng đồng hồ để đợi chỗ ngồi được.”

Hường Văn mím môi, ánh nắng rơi vào tóc mái không gọn gàng của cô, để lại một bóng đen trên sống mũi cô.

Cô đứng dậy “ừm” một tiếng.

“Trước đây có cơ hội gặp Giang thiếu gia vài lần, hôm nay lại được ăn cơm cùng Giang thiếu gia, thật là vinh hạnh.” Chu Diễm buông tay Hường Văn ra, thích thú chạy đến bên cạnh Giang Thích Phong yêu điệu nói.

Giang Thích phong tùy miệng “Ừm” một tiếng, rồi đi vào trong tiệm, đi được vài bước, anh lại nhìn về đằng sau, thấy Hường Văn vẫn ở đây, anh mới tiếp tục đi tiếp.

Đi vào bên trong tiệm

Hạ Hàn Xuyên nhìn Hường Văn đang đứng đằng sau Giang Thích Phong, liền thu lại ánh nhìn, dùng đũa gấp thức ăn cho Giang Thanh Nhiên.

Ở trong tù hai năm, Hường Văn vẫn luôn nhắc nhở bản thân, sau khi ra tù, không được phép nhớ đến Hạ Hàn Xuyên nữa.

Nhưng lúc này đây cô nhìn thấy anh ta ân cần với Giang Thanh Nhiên như vậy, trong lòng rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Cô theo sau anh nhiều năm như vậy, chỉ cần anh không đuổi cô đi, là cô đã vui lắm rồi.

Cô luôn nghĩ rằng một con người vô tình như anh, không hiểu thế nào là tốt với người khác, chỉ cần cô tốt với anh là đủ rồi.

Thật không ngờ, không phải là vô tình, mà là anh không hề để tâm đến cô mà thôi.

Giang Thanh Nhiên nhìn thức ăn trong đĩa, ánh mắt đầy vui mừng nói: “Cảm ơn anh.”

“Em thích ăn cái này sao?” Hạ Hàn Xuyên lại cầm đũa lên, “Lát nữa lại cho người bụng lên một ít nữa nhé.”

Giang Thanh Nhiên bỗng đỏ mặt, gật đầu.

Hương Văn âm thầm đứng trước bàn ăn, lòng chợt dâng lên nỗi chua xót, cảm giác giống như hàng ngàn con trùng đang đốt, đau đớn vô cùng.”

“Chào Hạ tổng, chào Giang tiểu thư.” Chu Diêu nhìn thấy hai người họ mắt sáng lên liền lại chào hỏi.

Hương Văn miễn cưỡng mím chặt môi, không hề có lấy một nụ cười, “Làm phiền các vị rồi.”

“Tôi còn lo cô xấu hổ không dám qua đây cơ.” Giang Thanh Nhiên khẽ thở dài, “đã qua đây rồi thì cũng tốt thôi, ngồi xuống đi.”

“Cảm ơn Giang tiểu thư.” Chu Diêu cười cảm ơn, kéo Hương Văn ngồi xuống chỗ trống, nhân lúc mọi người không chú ý, cô thầm thì hỏi: “Giang tiểu thư sao lại nói cô xấu hổ ngại không dám qua đây thế?”

Hương Văn toàn thân đơ cứng, không nói được một lời nào.

“Cũng không có gì, chỉ là cô ấy lái xe đâm trúng chân tôi.”Giang Thanh Nhiên dịu dàng nói, giọng điệu mang chút ân hận nói: “Do khoảng cách quá gần, rất xin lỗi vì nghe được lời nói thầm của các cô.”

“Không sao, không sao ạ.”Chu Diêu cười vẫy vẫy tay, vừa ngại vừa kinh ngạc.

Thì ra người mà Hương Văn mưu sát không thành lại là Giang tiểu thư.

“Cô không cần phải ngại, người đâm tôi bị thương không phải là cô.” Giang Thanh Nhiên cười nói: “Và lại, tôi cũng không trách Hương Văn, chỉ làm thấy tiếc nuối vì sau này không thể nhảy múa được nữa.”

“Cô trước đây là vũ công?” Chu Diêu ngạc nhiên

Giang Thích Phong nhìn Giang Thanh Nhiên rồi điềm đạm nói: “Quán quân múa ba lê toàn thế giới.”

Nếu như lúc đầu không phải Giang Thanh Nhiên vì anh mà tiếp cận Hương Văn, có lẽ đã không xảy ra chuyện như vậy.

“Không ngờ lại là quán quân thế giới?” Chu Diêu kinh ngạc dùng tay che miệng, “Vậy thì tiếc quá, nếu như tôi là Giang tiểu thư, người khác làm chân tôi bị thương như vậy, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho cô ta.”

Cô nói xong mới ý thức được bản thân đã nói gì, cô khẽ cười, quay đầu nhìn Hương Văn: “cô lúc đó chắc là không cố ý đâu nhỉ?”

“Bất luận có phải cố ý hay không thì Thanh Nhiên cũng không còn múa được nữa.” sắc mặt Giang Thích Phong trùng xuống.

Không ai nói thêm gì, không khí rất gượng gạo.

Chỉ có Hạ Hàn Xuyên vẫn đang ăn, cứ chỉ nho nhã thanh cao, không hề bị ảnh hưởng.

“Được rồi, chẳng phải tôi nói là không trách Hương Văn rồi sao, cho dù tôi không thể múa được nữa cũng không sao, đừng nói nặng lời như vậy nữa.”

Chu Diêu nhìn một Giang Thanh Nhiên ngũ quan thanh cao, xinh đẹp, thật sự cảm thấy vị Giang tiểu thư này lương thiện tốt bụng đến mức khiến người ta đau lòng.

“Chẳng lẽ không phải em cứ đề cập đến vấn đề này?” Hạ Hàn Xuyên bỏ đũa xuống, tựa vào ghế, liếc nhìn Giang Thanh Nhiên.

“Anh là đang giúp Hương Văn sao?”

Cô nhìn cái chân không cử động được của mình, vừa buồn vừa ảm ức.

Hương Văn ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hàn Xuyên, nhịp tim bỗng đập nhanh, nhưng rất nhanh cô lại cúi đầu, cố gắng kìm lại cảm xúc của trái tim.

“Em không cần xin lỗi.” Giang Thích Phong không nhận được khi Giang Thanh Nhiên chịu ảm ức, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hương Văn: “những gì em nói vốn dĩ là sự thật.”

“Nhưng như vậy sẽ khiến Hương Văn khó chịu.” tiếng của Giang Thanh Nhiên rất nhỏ, mắt đỏ cả lên, “em chỉ muốn mời cô ấy cùng ăn một bữa, bây giờ lại bị em phá hỏng như thế này.”

“Ban đầu lúc cô ta làm chuyện này, nên nghĩ đến hậu quả, đây là những gì cô ta phải gánh chịu, em mới là người bị hại, không cần phải tự trách mình như vậy.” Trong lòng Giang Thích Phong rất khó chịu, em gái anh ta lại nghĩ cho người khác, dễ dàng chịu thiệt.

Hạ Hàn Xuyên khước miệng khẽ nhếch lên: “Tự trách?”

Là Giang Thanh Nhiên diễn quá tốt, hay Giang Thích Phong bị mù?

“Đều là lỗi của em, không nên nói những chuyện này.” Giang Thanh Nhiên cắn môi nói: “Hương Văn, cả vị tiểu thư này nữa, xem xem muốn ăn gì?”

Ánh mắt cô dừng lại phía Chu Diêu và Hương Văn, ánh mắt bỗng ánh lên một chút ghê tởm và đố kỵ.

Chu Diêu từ lúc biết được Hương Văn là người đâm bị thương chân của Giang Thanh Nhiên, cảm thấy rất ngại, nhưng bây giờ lại không thể cứ như vậy rời đi, cô chỉ có thể cười gượng gọi hai món mà mình thích.

Hương Văn cần thực đơn, cũng gọi vài món.

Nhưng lúc đồ ăn được đem lên, cô mới phát hiện đây đều là những món Hạ Hàn Xuyên thích ăn.

Cô nghiêng đầu nhìn Hạ Hàn Xuyên, trong mắt anh chỉ có Giang Thanh Nhiên, không hề chú ý đến những thứ này.

“Hương Văn, bụng cô không tốt, những món này có ăn được không?” Chu Diêu nhìn những món cô vừa gọi nói.

“không phải tôi ăn.” Hương Văn nhỏ giọng: “ Là gọi cho Hạ Tổng.”

Cô gấp thức ăn đặt vào đĩa của Hạ Hàn Xuyên: “ Tôi nhớ anh thích ăn nhất món này.”

Hạ Hàn Xuyên trừng mắt nhìn cô.

Bắt đầu từ hôm qua, cô đang cố lấy lòng anh.

Giang Thích Phong nhìn cô, có chút nôn nóng.

“vừa nãy cô dùng thìa của mình?” Giang Thanh Nhiên ngạc nhiên: “anh ấy thích sạch sẽ, những thứ này dính nước bọt của cô, anh ấy không ăn đâu.”

Động tác của Hương Văn dừng lại, khẽ nói câu xin lỗi: “tôi đi lấy cái đĩa mới.”

“Không cần cô đi lấy, gọi phục vụ đem đến là được rồi.” Giang Thanh Nhiên nói: “có phải cô ở Mộng sở hội làm lao công làm lâu quá nên thành ra thói quen rồi không?”

“Tôi đi lấy đĩa.” Hương Văn đứng dậy, tìm phục vụ.

Lúc cô lấy đĩa trở lại, không kim được khẽ nhìn qua phía Hạ Hàn Xuyên, những thứ cô gấp trong đĩa, anh không hề đụng đến.

Cô đặt cái đĩa đến trước mặt anh.

Ăn được một nửa, cô thật sự không chịu được sự giả tạo của Giang Thanh Nhiên, mượn cớ đi vệ sinh.

Giang Thích Phong theo sau cô, lúc sắp đến cửa vệ sinh, nắm lấy cánh tay cô từ đằng sau, “Cô cố ý đi theo Hạ Hàn Xuyên đến đây đúng không?”

“Không có.” Hương Văn chau mày, cố gắng dùng lực thoát khỏi anh ta.

“Không có?” Ánh mắt Giang Thích Phong đầy sự chế giễu, “Vì vậy, là cô chỉ vô tình đến đây đi dạo? vừa đúng lúc vô tình đến quán này, vô tình đụng phải bọn tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Hương Văn nhìn thẳng vào mắt anh ta gắt đầu: “Bất luận anh có tin hay không, đây đều là sự thật.”

“Cô ngồi tù hai năm, vẫn giống như trước nhì, nói dối không biết ngượng.” Giang Thích Phong cười nhạt, không biết là đổ kỵ hay phần nộ.

Dò dẫm bước đường như ngày hôm nay, cô vẫn sống chết theo sau Hạ Hàn Xuyên, chưa từng để ý đến anh ta.

“Anh muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ vậy.” im lặng một lúc Hương Văn nói.

Người không tin tưởng cô, cô có nói gì đi nữa thì cũng vô ích.

Cô quay người đi vào nhà vệ sinh.

“Hương Văn.” Giang Thích Phong kéo cô lại, ấn mạnh cô vào tường, phần nộ nói: “Đám bị thương chân của Thanh Nhiên, hại cô ấy không thể múa được nữa, cô còn đi quyến rũ bạn trai của cô ấy sao? Lương tâm cô bị chó tha rồi hay sao?”

Khoảng cách của hai người rất gần, gần đến nỗi có thể nhìn thấy lỗ chân lông trên khuôn mặt đối phương.

Anh ta cúi đầu nhìn cô, ánh mắt khẽ dừng lại ở vết sẹo trên mặt cô, tìm bóng nhói đau, giống như đột nhiên bị kim đâm.

Cô vẫn không thèm để tâm, vốn dĩ sẽ giống như khuôn mặt của bao cô gái khác, bây giờ lại hiện rõ trên mặt một vết sẹo.

“Anh nói không sai, là tôi quyến rũ Hạ tổng.” Hương Văn đỡ hai tay trước ngực anh ta, thì thầm vào tai anh: “nhưng anh lại nói sai một điều, người mà lương tâm bị chó tha, trước giờ không phải là tôi.”

Giang Thích Phong sững người ra, ngay lập tức bị cô đẩy ra.

Hương Văn vuốt lại tóc mái, che đi vết sẹo trên mặt, lúc quay người đi, thì bỗng nhìn thấy Hạ Hàn Xuyên ở đằng xa.

Anh không mặc áo khoác vest, cúc áo sơ mi giải thẳng một hàng, nhìn rất nghiêm túc, nhưng lại có vẻ bất cần.

Hương Văn cũng không biết anh đứng đó đã bao lâu, đã nhìn thấy những gì, nghe thấy những gì, cô bỗng có chút bất an, ý thức được định giải thích: “Hạ...”

Trong giây lát, hai người lướt qua nhau, đến nhìn còn không thèm nhìn cô, trực tiếp đi vào nhà vệ sinh nam.

Không phải là vì giận mà không để ý đến cô, mà là muốn xem cô như người tàng hình.

Tay của Hường Văn dừng giữa không trung một lúc rồi thu lại.

Lúc này là não cô bị vô nước rồi sao, hai là cô bị thần kinh, sao lại nghĩ anh ấy đang ghen một cách buồn cười như vậy?

Người anh yêu là Giang Thanh Nhiên, mà cô là người hại người anh yêu, chỉ là một con kiến bị anh ấy ghét bỏ.

Cô lấy lòng anh, có thể thoát khỏi sự dằn vặt của anh cũng là đã hạnh phúc lắm rồi, làm sao có thể nghĩ đến những chuyện viễn vông như vậy?

“Cô thích Hạ Hàn Xuyên đến vậy sao?” Giang Thích Phong ánh mắt phức tạp nhìn cô. “cho dù anh ta có đánh gãy chân cô, ép cô vào tù, cô vẫn thích anh ta, muốn ở bên cạnh anh ta như vậy?”

“tôi thích ai, hình như không hề liên quan đến Giang tiên sinh, hay là, anh vẫn cứ thích tôi, ghen rồi ư?” Hường Văn điềm đạm nói.

Lời nói của cô đâm trúng tim đen của Giang Thích Phong, sắc mặt anh ta bỗng trở nên khó coi, “không cần nói tôi có bạn gái, đến ngay cả khi tôi không có bạn gái, tôi cũng không thể đi thích một người có ý muốn mưu sát em gái tôi được.”

“Vậy thì tốt.” Hường Văn quay người đi vào nhà vệ sinh.

Giang Thích Phong vẫn đứng đó thần sắc biến đổi.

“Lúc Hường Văn quay lại, Hạ Hàn Xuyên và Giang Thích Phong sớm đã quay lại chỗ ngồi rồi, cô liếc nhìn qua chỗ Hạ Hàn Xuyên, trở lại chỗ ngồi.

“Hường Văn cô, đi lâu như vậy, có phải bụng cô có vấn đề không?” Giang Thanh Nhiên vẻ mặt lo lắng.

Hường Văn sợ bụng sẽ khó chịu, không ăn thêm gì nữa, chỉ bụng một chén canh tăng vị, húp một ngụm nhỏ: “không có, khiến cô lo lắng rồi.”

“Không sao thì tốt, cô và Hàn Xuyên, cả anh tôi đều đi vệ sinh, tôi còn tưởng là thức ăn ở đây không hợp vệ sinh, ăn vào bụng lại khó chịu.” Giang Thanh Nhiên dịu dàng nói, có ý ám chỉ.

Ăn xong, Giang Thích Phong đi tính tiền.

Hạ Hàn Xuyên cầm chiếc áo khoác mặc vào, nói với Giang Thanh Nhiên: “tái khám lúc mấy giờ?”

“Chiều nay 3 giờ, bây giờ qua đó là vừa.” Giang Thanh Nhiên cười dịu dàng.

Hạ Hàn Xuyên “Ừ” một tiếng, vòng qua chiếc xe lăn, không thèm nhìn Hường Văn đến một cái, đẩy chiếc xe lăn về phía trước.

“Hạ tổng đối với Giang tiểu thư tốt thật.” Chu Diệu cảm thán, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ: “ước gì có một người tốt với tôi như vậy, lại ưu tú như vậy thì tốt biết mấy.”

Hường Văn nhìn theo không nói gì cả, tim giống như bị chặn bởi một cục bông hút nước, khó chịu không thể thờ được.

Ai cũng có thể nhìn ra Hạ Hàn Xuyên rất tốt với Giang Thanh Nhiên, cô lúc đầu giống như một kẻ ngốc, trong đầu tràn ngập hình bóng của anh, lạc mèm buộc chặt, không từ thủ đoạn để gần cho anh.

Nhưng bây giờ sự thật đã rõ, trong lòng sớm đã không còn bị khống chế nữa.

“Hàn Xuyên, dừng lại một lát.” Giang Thanh Nhiên đã đi được một quãng, lại đẩy xe lăn quay lại, nói với Hường Văn: “vốn dĩ muốn mua hai bộ đồ tặng cô, suốt ngày co rút mang bộ đồ lao công như vậy thì lạnh lắm đấy.”

Cô ta thò dài: “Nhưng Hàn Xuyên phải cùng tôi đi tái khám, cô cũng biết công việc anh ấy rất bận, thời gian rất gấp, dành một chút thời gian rảnh thật không dễ gì, tôi cũng không thể làm lỡ giờ giấc của anh ấy, lần này không tặng quần áo cho cô được, thật xin lỗi.”

“Giang tiểu thư không cần phải áy náy như vậy, Hạ tổng không có thời gian, nhưng tôi lại có thời gian, chỉ bằng tôi cùng cô đi tái khám, đợi cô kiểm tra xong, Hạ tổng đi rồi, cô đưa tôi đi mua quần áo, thế nào?” Hường Văn nói.

Lần này chia tay Hạ Hàn Xuyên như vậy, không biết khi nào mới gặp được anh.

Cô phải thể hiện tốt trước mặt anh, để anh sớm buông tha cho cô.

Đương nhiên, cô nói như vậy cũng thấy ghê tởm ý của Giang Thanh Nhiên.

“Hường Văn, như vậy có phải không tốt cho lắm?” Chu Diệu có chút gượng gạo, nhưng ở trước mặt Hạ Hàn Xuyên và Giang Thanh Nhiên, muốn bảo Hường Văn mau rời đi nhưng không dám nói thẳng, chỉ có thể đưa mắt nhìn cô.

“Như vậy có lẽ không được cho lắm.” Hường Văn nhìn Giang Thanh Nhiên điềm đạm nói: “nhưng nếu phụ lòng tốt của Giang tiểu thư đây, khiến cô áy áy náy thì càng không phải, chân của cô ấy đã không khỏe, nếu như vì áy náy mà lại mắc phải tâm bệnh gì nữa, vậy thì đều là lỗi của tôi rồi.”

Chẳng trách Giang Thanh Nhiên vẫn luôn thích ghê tởm cô, thì ra ghê tởm người bản thân mình ghét, nhìn đối phương bị ghê tởm không nói lên lời lại thoải mái như vậy.

Chu Diệu khẽ cười, muốn đi nhưng lại không thể đi, chỉ có thể ngai ngùng đứng một chỗ.

Giang Thanh Nhiên tức giận kim lại ở cổ họng, lên không được, xuống cũng không xong, đến nụ cười cũng trở nên gượng gạo.

“Trong tù hai năm, cô lại càng mặt dày vô liêm sỉ rồi nhỉ.” Giang Thích Phong tính tiền xong quay lại, vừa lúc nghe được những lời của Hường Văn.

“Anh đừng nói như vậy, sẽ khiến Hường Văn khó xử.” Giang Thanh Nhiên không đồng ý chỉ trách anh ta, sau đó quay qua nhìn Hường Văn: “Để tôi hỏi Hàn Xuyên, nếu anh ấy không phải đối, sẽ để cô đi cùng, được chứ?”

“Nếu như Hạ tổng không đồng ý, Tôi và Hường Văn sẽ đi về, tuyệt đối không làm khó cô.” Chu Điều lại sợ Hường Văn rước họa vào thân, liền cướp lời nói.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

“Hường Văn có người bạn như cô, thật là có phúc.” Giang Thanh Nhiên cười rồi nói một câu, quay lại sau xe lần nhìn Hạ Hàn Xuyên, “Hàn Xuyên, em biết Hường Văn đam bị thương cho anh khiến anh vẫn cứ canh cánh trong lòng, nhưng em không trách cô ấy, cứ để cô ấy cùng đến bệnh viện, có được không?”

Hạ Hàn Xuyên vẫn cứ đứng đó, không nhìn được biểu cảm của anh.

“Hàn Xuyên, anh đồng ý đi mà, anh vẫn luôn bên cạnh em, cô ấy không dám làm hại em đâu.” Giang Thanh Nhiên nói chuyện có vài phần nũng nịu.

Hường Văn trong lòng cười nhạt, Giang Thanh Nhiên vẫn luôn tìm cách ly gián cô và Hạ Hàn Xuyên, cho dù ban đầu anh có đồng ý để cô đi cùng, nghe đến những lời này của Giang Thanh Nhiên cũng sẽ không đồng ý.

Cô đã chuẩn bị tâm lý bị từ chối, nhưng Hạ Hàn Xuyên lại nói: “Cô đẩy Thanh Nhiên ra đây.”

Ánh mắt đặc ý của Giang Thanh Nhiên bỗng vụt tắt, cô bỗng sững người, lần này đúng thật là nên cười sung sướng? “cô cẩn thận một chút, đừng giống như lần trước, xem chút nữa thì làm tôi ngã, khiến anh tôi hiểu lầm cô.”

Giọng cô ta không nhỏ, tuy rằng là nói cho Hường Văn nghe, nhưng thực chất lại muốn Hạ Hàn Xuyên và Giang Thích Phong nghe.

Nhưng Hạ Hàn Xuyên chỉ để lại trước mặt cô một bóng lưng, không nhu những gì cô ta mong muốn.

“Nếu như cô biết điều, thì đừng có ý định động vào người Thanh Nhiên.” Giang Thích Phong đi đến bên cạnh Hường Văn, cúi người cảnh cáo.

Chu Điều muốn nói gì đó, nhưng cô nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Giang Thích Phong, lại liếc qua nhìn về mặt đầy đáng thương của Giang Thanh Nhiên, cuối cùng không nói gì cả, chỉ là tâm trạng thấp thỏm.

Hường Văn bĩu môi: “Tôi thật sự muốn khiến tội danh của tôi thành sự thật đấy.”

Bọn họ nói cô mưu sát không thành, cô liền đi giết Giang Thanh Nhiên một lần, bọn họ lại nói cô tâm địa rắn độc, cô lại tính kế giày vò Giang Thanh Nhiên, ít nhất như thế này, lúc cô bị chửi mắng, cũng không còn ảm ức, oan uổng nữa.

“Cô lại muốn làm gì?” Giang Thích Phong gặng giọng.

“Giang tiên sinh yên tâm đi.” Hường Văn lùi lại vài bước, kéo xa khoảng cách giữa cô và anh ta, “Có anh và Hạ tổng ở đây, anh nghĩ tôi sẽ làm gì Giang tiểu thư sao?”

“Cô biết điều thì tốt.” thấy cô giữ khoảng cách với bản thân như vậy, Giang Thích Phong trong lòng rất khó chịu, nhưng rất nhanh anh ta khẽ chau mày, kìm nén cảm xúc đang xục sôi trong lòng ngực.

Anh không thể yêu một người phụ nữ có ý muốn mưu sát em gái mình được.

Hường Văn tiếp tục nói: “Nếu như anh thật sự không yên tâm, thì cứ theo bảo vệ em gái 24/24, tránh cho tôi cơ hội làm hại cô ta là được.”

Giang Thích Phong lạnh lùng liếc cô một cái, đi đến bên cạnh Giang Thanh Nhiên, cúi người nói gì đó rồi vội rời đi.

“Hường Văn, tôi...” Chu Điều khẽ liếc về phía Hường Văn, mặt đỏ ửng nói.

Hường Văn trực tiếp ngắt lời cô “Nếu như cô có chuyện thì về trước đi, tôi cùng Giang tiểu thư đến tái khám.”

Chu Điều không muốn vì cô mà đắc tội với Giang Thanh Nhiên và bọn họ, có thể hiểu được, ngay đến người thân của cô cũng vì chuyện này mà đoạn tuyệt với cô.

“Thật xin lỗi.” Chu Điều khẽ cười, đưa tay qua lấy đồ đạc: “cô đang đẩy xe, cầm những thứ này không tiện, tôi giúp cô đem về trước nhé.”

“Cảm ơn.” Hường Văn đưa hết đồ đạc cho Chu Điều.

Ở bên cạnh, Giang Thanh Nhiên thở dài, ngậm ngùi nói: “Quan hệ của hai người tốt thật, Hường Văn, vị tiểu thư này rất tốt với cô, cô đừng để cô ấy đi lên vết xe đổ của tôi đấy.”

Chu Điều đón lấy túi đồ từ tay Hường Văn, lúng túng nhìn cô.

“Cũng không có gì, chỉ là trước đây tôi và Hường Văn cũng là bạn bè, sau đó kết quả... Thôi không nói đến những chuyện làm mất hứng thú này nữa.” Giang Thanh Nhiên nhìn đôi chân của mình, nụ cười chua chát.

Chu Điều ngượng ngùng cười, liếc qua nhìn Hường Văn, lại nhìn qua Giang Thanh Nhiên, về mặt ngượng ngùng, cảm xúc khó diễn tả.

“Đừng để Hạ tổng đợi lâu, Chu Diêu chúng tôi đi trước đây.” Sắc mặt Hường Văn bất biến, cánh tay dùng lực đẩy chiếc xe lăn rời đi.

Cô đẩy Giang Thanh Nhiên đến bãi đỗ xe, tìm đến chỗ Hạ Hàn Xuyên, anh mở cửa bước xuống xe, không thèm nhìn cô, ánh mắt chỉ dừng lại trên người Giang Thanh Nhiên.

Ánh mắt Hường Văn trùng xuống, tim cũng đã tê dại đi.

Trong mắt anh chỉ có Giang Thanh Nhiên, điều này cô sớm đã nhận ra rồi.

“Phiền anh quá rồi.” Giang Thanh Nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt đầy sự trù mến.

Hạ Hàn Xuyên đi đến phía trước chiếc xe lăn, cúi người, những ngón tay thon dài cực đẹp luồn qua eo và đầu gối cô ta, bế cô ta lên.

Hường Văn đứng phía sau xe lăn, nhìn khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của anh, giống như năm đó lần đầu gặp nhau, chỉ là thiếu đi vài phần thanh nhã, trong lòng đã có người phụ nữ anh yêu.

Cô nhìn Giang Thanh Nhiên ngại ngùng hai tay ôm lấy cổ anh, còn anh thì cúi xuống nhìn cô ta, cảm thấy trái tim như bị dao đâm, đau nhói.

“Hường Văn, đằng sau hết chỗ ngồi rồi, cô ngồi phía trước đi.” Giang Thanh Nhiên hạ cửa xe nói: “À, đúng rồi, phiền cô đem xe lăn xếp vào cốp xe.”

Hường Văn bỏ qua cô ta, nhìn qua Hạ Hàn Xuyên sắc mặt điềm đạm, liền gạt đầu, đem xe lăn xếp vào cốp xe.

“Khăn giấy tôi đã bỏ ở chỗ ngồi đây, cô tự làm nhé.” Tài xế nói.

Hường Văn ừm một tiếng, mở cửa xe, tay lấy khăn giấy đặt vào chỗ ngồi sau đó mới ngồi xuống.

“Sai cô giống như người ở, thật ngại quá.” Giang Thanh Nhiên cắn môi, tội nghiệp nói.

Hường Văn vuốt lại khăn giấy bị nhăn chỗ cô ngồi, điềm đạm nói: “Không có gì.”

Cô hít một hơi t hật sâu, không nhịn được liền đáp: “Tôi làm chân cô bị thương, làm những việc này coi như bù đắp.”

Đối với Giang Thanh Nhiên mềm dẻo, có thể sẽ khiến Hạ Hàn Xuyên bớt ác cảm với cô hơn.

Chỉ cần có thể trút bỏ oán hận của anh đối với cô, nhẹ nhàng mềm dẻo một chút thì có làm sao?

Hạ Hàn Xuyên đột nhiên liếc nhìn cô, ánh mắt khó hiểu nhưng rất nhanh ánh mắt anh liền tản ra.

“Tuy cô làm những việc này để bù đắp cho đôi chân của tôi không là gì cả, nhưng thật sự tôi rất cảm động.” Giang Thanh Nhiên nói, nhìn xuống tấm khăn giấy trải ở chỗ ngồi của cô “Sao lại phải trải khăn giấy?”

Hường Văn khẽ liếm đôi môi khô của cô, có chút mùi của những món đồ trang điểm, cô nhìn Hạ Hàn Xuyên qua gương chiếu hậu, vừa đúng lúc đối diện với anh mắt sâu thẳm của anh.

“Sợ làm bẩn xe của Hạ tổng.”

“Ra là vậy.” Giang Thanh Nhiên chớp chớp mắt, khuôn mặt bỗng có chút lúng túng, “có một lần tôi mất mưa, toàn thân ướt sũng nước liền ngồi vào xe, nhưng Hàn Xuyên cũng không nói gì cả.”

Cô ta nghiêng đầu qua nhìn Hạ Hàn Xuyên: “Đúng không, anh Hàn Xuyên.”

Cổ họng hường Văn căng lên, tay phải vò tấm khăn giấy thành một cục, lồng ngực tức thở.

Cô cố gắng tỏ ra bình thường, không muốn bản thân nhìn có vẻ lúng túng.

“Ừm” Hạ Hàn Xuyên ngồi bên cạnh Giang Thanh Nhiên, khuôn miệng khẽ nhếch lên: “Không có giấy.”

Nụ cười Giang Thanh Nhiên bỗng cứng đờ.

“Lúc trước trên xe không có khăn giấy, bây giờ có rồi, lần sau em cũng nhớ nên trải ra.” Hạ Hàn Xuyên rút ra một bao khăn giấy đặt giữa hai người. “Hoặc là bây giờ dùng xe, để em trải lên.”

Giang Thanh Nhiên cắn chặt môi, nũng nịu nói: “Sao anh lại đùa như vậy?”.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

“Đùa sao?” Hạ Hàn Xuyên khẽ cười, “Mỗi lần lột khăn giặt thật sự rất lãng phí, lần sau em ngồi xe anh, nhớ chuẩn bị đệm ngồi.”

Giang Thanh Nhiên bỗng sùng người: “trời cũng lạnh rồi, lột miếng đệm cho ấm một chút, cảm ơn anh đã quan tâm.”

Hạ Hàn Xuyên không rõ là ý gì, chỉ khẽ cười, vừa lúc này điện thoại vang lên, anh bắt máy, không nói đến chuyện đậm lót nữa.

Xe dừng trước bệnh viện.

Hương Văn xuống xe, thu lại số khăn giấy lót lúc nãy, bỏ vào trong túi áo, sau đó dùng lực kéo chiếc xe lăn xuống.

“Vốn dĩ nói tặng cô hai bộ quần áo, kết quả lại để cô làm những việc này, thật ngại quá.” Giang Thanh Nhiên ngồi trên xe lăn, ngẩng lên nhìn Hương Văn: “Chỉ bằng như thế này, nhà tôi có thuê một đi giúp việc một tháng hai vạn, mỗi này khoảng bảy trăm tệ, hôm nay của cô tính một ngày, lát nữa tôi trả cô bảy trăm tệ.”

“Vừa đúng lúc tôi thiếu tiền, cảm ơn Giang tiểu thư nhiều.” Hương Văn miễn cưỡng cắn chặt môi, Giang Thanh Nhiên cũng là có cả ngàn cách để ghê tởm cô.

Cô đẩy xe lăn vào trong bệnh viện, trên đường đi Giang Thanh Nhiên và Hạ Hàn Xuyên cười cười nói nói, còn cô thì đứng phía sau hai người, giống như cách Giang Thanh Nhiên chế giễu cô, giống như người ở.

Bệnh viện rất đông người, ba người phải xếp hàng đợi thang máy.

Có vài cô học sinh quay đầu lại ngắm bọn họ, thì thầm to nhỏ.

“woaaaa, người này thật đẹp trai quá đi, nhìn xem thân hình này, nhan sắc này đầy khí chất, vốn dĩ là nam chính trong phim thần tượng mà.”

“Bạn gái anh ta cũng rất đẹp, rất xứng đôi, chỉ tiếc là một người tàn phế.”

“Nam thanh nữ tú như vậy cũng được đi, người đẩy xe lăn đằng sau chắc là giúp việc đây mà, nhưng sao cũng lại xinh đẹp như vậy? chỉ là ăn mặc hơi quê mùa.”

Giang Thanh Nhiên nghe ba chữ “người tàn phế” nụ cười trên mặt bỗng vụt tắt, cô nhìn đôi chân không thể cử động của mình, ánh mắt ánh lên nỗi hận thù, có điều rất nhanh lại trở lại bình thường.

Hạ Hàn Xuyên liếc nhìn vài nữ sinh đó, khẽ chau mày.

Ding!

Thang máy mở ra.

Hương Văn nhìn người bước ra từ thang máy, con người co lại.

Anh trai và chị dâu sao lại đến bệnh viện?

Bọn họ bị bệnh sao?

Hay là vết thương của anh trai trong vụ tai nạn lần trước chuyển biến xấu?

Trên đầu Hương Vũ vẫn quấn băng trắng, vừa cúi đầu nói gì đó với người phụ nữ bên cạnh.

Người phụ nữ không để tâm lắng nghe, vô tình nhìn qua phía Hương Văn, ánh mắt dịu dàng bỗng sáng lên, khẽ nắm chặt lấy bộ quần áo, kích động nói gì đó.

“Văn...” Hương Vũ quay đầu, ánh mắt cứng đờ pha lẫn với sự vui mừng.

Hương Văn nhìn hai người lắc đầu, ánh mắt ám chỉ đến vị trí của Hạ Hàn Xuyên và Giang Thanh Nhiên.

Thấy vậy, Hương Vũ liền làm một động tác không cam tâm, rồi vội kéo người phụ nữ đang vui mừng định chào hỏi Hương Văn rồi đi.

Hạ Hàn Xuyên đã nhìn thấy tất cả hành động của ba người bọn họ, cười lạnh, tưởng anh mù hay sao?

Hương Văn không chú ý tới ánh mắt của anh, ánh mắt vẫn luôn dõi theo anh trai và chị dâu.

Không ngờ lúc này, xe lăn bỗng trượt một cái, đồng thời tiếng một cô gái kêu đau vang lên.

“Ây da, đau, đau chết tôi rồi.”

Hương Văn bỗng cảm thấy bất an, cô thuận theo nhìn về phía phát ra âm thanh, vừa lúc bánh xe lăn đang giẫm lên chân nữ sinh lúc nãy nói Giang Thanh Nhiên bị tàn phế.

Cô quen biết với Giang Thanh Nhiên nhiều năm như vậy, chỉ suy nghĩ một lát, là có thể đoán được nguyên nhân.

“Xin lỗi, thật sự xin lỗi!” Giang Thanh Nhiên hoảng hốt vội vã xin lỗi, lo lắng hỏi: “Em gái, em có sao không?”

“Chị, chị có thể bỏ cái bánh xe ra khỏi chân tôi trước được không... đau, đau chết đi được.” cô gái đau đến mức mắt đỏ hết cả lên, không ngừng thờ gập.

“Oh, Được, được...” Giang Thanh Nhiên liền đáp, gấp gáp nói với Hương Văn: “Hương Văn, cô mau lùi lại một chút.”

Hương Văn lùi xe lăn lại đằng sau, cô cố gắng dùng sức đẩy, nhưng cả buổi vẫn không xô dịch được xe lăn, cô gái bị giẫm lên chân lúc này rất muốn mắng chửi người rồi.

Hạ Hàn Xuyên nhìn Giang Thanh Nhiên vì đang dùng lực mà bàn tay bỗng tím tái, dừng lại một lúc, ánh mắt sâu thẳm của anh khẽ sáng lên về chàm biếm, chế giễu.

“Giang tiểu thư, làm phiền cô buông tay ra một chút, sức của cô lớn quá, tôi không xô dịch được.” Hương Văn nhỏ giọng nói.

“Hả?” Giang Thanh Nhiên nhanh chóng buông xe lăn ra, vẻ mặt đầy vẻ áy náy: “xin lỗi, thật xin lỗi, là tôi quá nôn nóng rồi.”

Cuối cùng xe lăn cũng xê dịch ra, cô gái ngồi bệch xuống đất, cời giày ra, chân đã sưng đỏ, có vẻ vết thương không nhẹ.

“thật xin lỗi, tôi thay mặt bạn tôi xin lỗi, cô ấy vừa nãy nhìn thấy người quen, không nhìn đường, nên giẫm phải lên chân của bạn đây.” Giang Thanh Nhiên khuôn mặt đầy vẻ áy náy và tự trách, “xem ra vết thương không nhẹ, như vậy đi, em đi khám bác sĩ, tiền thuốc men tôi lo.”

Cô ta lấy ví tiền ra, rút ra một xấp tiền, đưa cho cô gái trước mặt.

Hương Văn khẽ cắn chặt môi, sắc mặt rất khó coi.

Cô vừa nãy không hề đẩy xe lăn, là Giang Thanh Nhiên tự đẩy, có điều cho dù cô có giải thích, cũng không có ai tin cô.

Cho dù check camera cũng không ích gì, tay của cô vẫn cứ đặt trên xe lăn, căn bản là không giải thích rõ ràng được.

“Tôi không cần tiền.” cô gái đau đến mức toát mồ hôi, thấy Hương Văn vẫn đang ngần ra, cô ta tức giận.: “Chị gái, chị làm tôi bị thương, còn không có ý định xin lỗi sao?”

“... Xin lỗi.” Hương Văn nắm chặt bàn tay, hạ giọng xin lỗi.

Thấy vậy cô gái vẫn không vừa ý, “Chị gái, chị không nhìn đường làm tôi bị thương, xin lỗi tôi cũng là chuyện đương nhiên phải không? sao chị lại làm ra vẻ uất ức, giống như người bị hại vậy hả?”

“Đúng đấy, thái độ của chị thật không chân thành tí nào cả.”

“Chị nhìn chị gái ngồi trên chiếc xe lăn này xem, không phải người gây ra lỗi, người ta cũng chân thành xin lỗi, thái độ của chị như vậy là như thế nào?”

Mấy nữ sinh cùng nhau hòa theo, còn vài người chứng kiến kiến kiến chỉ chò Hương Văn.

Hương Văn hít một hơi sâu, kìm nén sự không cam tâm, áy náy của bản thân, cúi người nói: “làm cô bị thương thật sự xin lỗi, tiền thuốc men tôi sẽ chịu.”

Cô gái nói Giang Thanh Nhiên bị tàn tật khiến cô ta bất mãn trả đũa, cuối cùng đều đổ lên đầu Hương Văn, một mũi tên trúng hai đích, Giang Thanh Nhiên thật là biết tính kế.

“Đừng nói tôi hại cô, tôi cũng không cần nhiều, đưa tôi 300 tệ là được.” cô gái đau đến mức mặt trắng bệch, được hai người bạn đỡ đứng dậy.

Giang Thanh Nhiên liền rút tiền ra, 300 e là không đủ, đây, 700 tệ, cô cầm lấy, không cần phải ngại, không thì tôi sẽ áy náy lắm.”

Cô ta vui tiền vào tay của cô gái, dặn dò Hương Văn: “chúng ta đi thôi.”

Hương Văn đẩy xe lăn đi phía sau Hạ Hàn Xuyên, vào trong thang máy, cảm thấy ghê tởm như nuốt phải một con ruồi vậy.

Cô đã phòng trước phòng sau, vẫn không thoát khỏi quỷ kế của Giang Thanh Nhiên.

Cho dù cô không chấp nhận, cũng không thể không thừa nhận, cô đầu không lại Giang Thanh Nhiên.

“tiền cũng không cần trả lại tôi, coi như là tiền lương tôi trả cô.” Sau khi thang máy đóng lại, Giang Thanh Nhiên hạ giọng nói.

Hương Văn “Ừm” một tiếng, cô nói cô thiếu tiền, vì vậy Giang Thanh Nhiên một cái cũng không cho cô.

“thật là vở kịch hay, diễn cũng không tệ.” ra khỏi thang máy Hạ Hàn Xuyên nói: “có hứng thú làm diễn viên sao? Vừa hay anh có quen với vài người bên công ty giải trí có thể giúp em giới thiệu đây.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Nghe đến đây, Hương Văn bỗng chau mày, không thể tin được nhìn anh.

Nếu như anh đã biết sự thật, tại sao lúc nãy cứ để cô bị hiểu lầm như vậy.?

Ánh mắt Hạ Hàn Xuyên hướng về phía trước, không thèm nhìn cô, hình như không hề biết cô đang nhìn anh.

Hương Văn thu lại ánh nhìn, thần sắc đã trở lại bình thường.

Có thể hiểu được, Giang Thanh Nhiên là người con gái anh yêu, còn cô thì thì là gì đâu chứ.

“Diễn viên” Giang Thanh Nhiên chớp chớp mắt, ánh mắt vô tội: “Hàn Xuyên, anh đang hỏi Hương Văn sao? Nếu cô ta muốn trở thành diễn viên, thì trước tiên phải sửa lại vết sẹo trên mặt, và lại việc đã từng ngồi tù không thể để người ta biết được, nếu không sẽ bị người ta chửi mắng.”

“Diễn xuất tốt như vậy, không vào ngành giải trí thì tiếc quá, giải Oscar đang thiếu một ảnh hậu thực lực đấy.” Hạ Hàn Xuyên dừng bước, cúi xuống nhìn Giang Thanh Nhiên khẽ cười rồi tiếp tục bước đi.

“Hàn Xuyên coi trọng cô như vậy, cô có muốn suy nghĩ lại không?” Giang Thanh Nhiên chớp chớp mắt: “Tuy đã từng ngồi tù không thích hợp cho lắm, nhưng cô cũng có thể đi thử xem, dù sao thì cũng tốt hơn làm lao công hay là nhân viên đón tiếp mà.”

“Già ngốc thú vị lắm sao?” Hường Văn hỏi.

Giang Thanh Nhiên nhìn bóng lưng của Hạ Hàn Xuyên, ánh nhìn phức tạp: “không thú vị cũng phải thú vị, không thì những thứ mình yêu quý cũng mất đi đấy.”

Đợi cô ta kiểm tra xong, lúc ba người đi ra ngoài, bác sĩ bỗng gọi Hường Văn lại.

“Có chuyện gì sao? “ Hường Văn dừng bước.

Bác sĩ nhìn cái chân giả của cô nói: “Mạo mui xin hỏi, cái chân của cô có phải không được tốt không?”

Tiếng hét của những người què trong tù dường như đang văng vẳng bên tai, sắc mặt cô trắng bệch, cổ ý giấu cái chân ra đằng sau.

Cô đã cố gắng học cách đi như người bình thường, nhưng khiếm khuyết của cơ thể không phải giấu là giấu được.

“tôi không có ý gì khác, chỉ là mạo mui hỏi thăm” Bác sĩ thấy không khí quá ngại ngùng bằng giải thích: “nếu như là vậy, thì có thể làm một cuộc kiểm tra, có thể vẫn còn chữa được.”

Nghe tới đây, mắt cô bỗng ánh lên một tia sáng, không có ai là cam tâm tình nguyện làm một kẻ tàn phế cả.

Giang Thanh Nhiên nhìn cô, ánh mắt bỗng có chút u ám lướt qua, cô đã khám nhiều chuyện gia như vậy, ai ai cũng nói chân của cô không cách nào chữa được nữa, thế mà chân của Hường Văn vẫn có thể chữa trị được?

“Không cần đâu, cô ta sinh ra đã tàn tật, không chữa khỏi đâu.” Không đợi Hường Văn lên tiếng, Hạ Hàn Xuyên đã mở lời, nói rồi trực tiếp quay người đi.

Ánh mắt thất vọng của Hường Văn.

Cô không có thể lực để chống lại Hạ Hàn Xuyên, điều duy nhất có thể làm là lấy lòng anh, rồi xa anh.

Anh không cho cô chữa, thì đành không chữa nữa vậy, để tránh lại bị đánh gãy lần nữa.

Lúc lên xe, Hường Văn lại rút khăn giấy ra, Hạ Hàn Xuyên ngồi đằng sau lên tiếng: “không cần lãng phí như vậy nữa.”

Cô quay đầu nhìn anh, hàng lông mi cong vút của cô khẽ rung lên.

Cô “Ừm” một tiếng, để khăn giấy ra phía trước rồi ngồi xuống.

“Hàn Xuyên.” Thấy vậy, Giang Thanh Nhiên khẽ chau mày, nhưng rất nhanh lại giãn ra, “Em suy nghĩ nghiêm túc, nếu chân của Hường Văn có thể chữa được thì cứ để cô ấy chữa trị, hủy hoại em là đủ rồi, đừng hủy hoại cô ấy.”

“Cô ta làm chân em bị thương, đây là cái giá phải trả.” Ánh sáng rọi vào từ cửa sổ, rọi vào khuôn mặt anh.

Một khung cảnh rất đẹp, nhưng Hường Văn không có tâm tư nào để thưởng thức, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Anh thật sự nhẫn tâm hủy hoại cô như vậy.

Giang Thanh Nhiên thờ dài, ánh mắt đầy vẻ tội nghiệp nhìn Hường Văn.

Ánh mắt đó khiến cho Hường Văn cảm thấy phẫn nộ, con người giả tạo như Giang Thanh Nhiên, cô không học được.

“À, đúng rồi, lúc nãy ở bệnh viện tôi nhìn thấy anh trai và chị dâu cô.” Giang Thanh Nhiên hiếu kỳ hỏi: “bộ họ sao không chào cô nhi, vì cô ngồi tù quá mất mặt sao?”

Hường Văn mím chặt môi, bàn tay đặt trên đùi bất giác nắm chặt lấy gấu áo.

“dù sao cũng là người thân, làm như vậy thì quá không có tình nghĩa rồi.” Giang Thanh Nhiên khẽ thương cảm: “cô ngồi tù hai năm, chắc là chưa gặp hai đứa cháu sinh đôi nhi, tôi có gặp qua vài lần, rất dễ thương, đều là thừa kế nét đẹp từ anh trai và chị dâu cô.”

Tay Hường Văn bám chặt gấu áo đến mức tím tái, cô ra tù thì bị ép buộc bị đưa đến Mộng sở hội, làm gì có cơ hội gặp hai đứa con của anh trai cô cơ chứ?

Giang Thanh Nhiên nói như vậy, cũng là cố ý đâm cô một dao.

“Cô không nói chuyện, ... không phải là đau lòng đấy chứ?” Giang Thanh Nhiên nhòm người về phía trước, kéo gần khoảng cách của hai người, “đừng như vậy mà, tôi sẽ đi tìm chú Hường và anh Hường nói chuyện...”

Nhẫn nại đã đạt đến đỉnh điểm, Hường Văn ngắt lời cô ta: “cô suốt ngày giả bộ như vậy không mệt sao? Không ghê tởm sao? Có phải chân gãy rồi không múa được nữa, rảnh rồi không chuyện gì làm nên mới ra ngoài chế giễu, ghê tởm người ta thấy cảm giác tồn tại?”

Vừa nói xong, cô đã hối hận.

Hạ Hàn Xuyên ngồi đằng sau nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, như muốn nuốt chửng cô.

Sự tức giận trong lòng Hường Văn cũng dần dần tan biến, quay lại nhìn anh trong sự e dè và sợ hãi, bàn tay bám chặt lấy gấu áo dần dần giãn ra, ngón tay bắt đầu run rẩy.

Có lẽ bây giờ xin lỗi sẽ tốt hơn, nhưng cô không hề muốn, cũng không chấp nhận.

“Sao cô lại nghĩ tôi như vậy?” Giang Thanh Nhiên giống bị cô làm cho sợ hãi, ầm ức nói: “từng là bạn bè của nhau, tôi chỉ không muốn thấy cô và người thân giằng co như vậy, chỉ muốn giúp đỡ cô thôi mà.”

Lông mi của Hương Văn bỗng rung lên, cố gắng phớt lờ đi ánh nhìn lạnh lẽo: “cảm ơn lòng tốt của Giang tiểu thư, không cần cô phải hao tâm như vậy.”

“Cũng không phải chuyện gì tốn thời gian tốn công sức, cô cũng không cần phải khách sáo như vậy.” Giang Thanh Nhiên khoan hồng rộng lượng, không hề so đo tính toán với những lời cô vừa nói lúc này, “tôi nói với chú Hương một tiếng, nhất định họ sẽ để cô gặp hai đứa nhỏ.”

“Em không cần phải lãng phí sự thương cảm như vậy.” Hạ Hàn Xuyên đột nhiên lên tiếng, ba chữ “Sự thương cảm” nhấn mạnh, nhìn vào ánh mắt anh, nhưng không hề phát hiện một biểu cảm nào.

Ánh mắt Giang Thanh Nhiên bỗng sáng lên: “Là em quản nhiều chuyện quá rồi.”

Không hề nói thêm gì.

Hương Văn bất động nhìn Hạ Hàn Xuyên qua gương chiếu hậu, anh ngồi đằng sau nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt lạnh lẽo, không biết những lời lúc này của cô có chọc giận anh không.

Cho đến hơn 10 phút trôi qua, nhìn thấy anh không có ý làm khó cô, cô mới lau đi những giọt mồ hôi trên trán.

Chiếc xe dừng trước Mộng sở hội, Hương Văn xuống xe, nhìn chiếc xe mất hút trong tầm mắt, không biết từ lúc nào toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Văn Văn.” Đột nhiên có người vỗ nhẹ vai cô.

Hương Văn quay lại, lúc nhìn thấy người vỗ vai cô, ánh mắt ánh lên vẻ vui mừng: “Anh hai...”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

7146.

Cô quay hướng sang người phụ nữ dịu dàng bên cạnh anh, hơi cúi người xuống, “Chị dâu, đã lâu không gặp.”

“Đã hai năm không gặp rồi, em sao mà ... sao mà gầy tới mức như thế này chứ?” Lâm Na Lộ nhìn cô gầy nhô cảm ra bất thường, vừa mới mở miệng ra nói, vành mắt đã đỏ lên rồi.

Hương Vũ mặt đầy thương xót, nhanh chóng lại lau nước mắt cho cô, “Em vừa còn nói khi gặp Văn Văn sẽ rất vui mà, sao lại khóc rồi?”

“Anh là anh trai ruột sao?” Lâm Na Lộ lườm anh một cái, nước mắt cứ thế rơi xuống, “Văn Văn gầy tới mức như thế này, ai biết được hai năm qua đã phải chịu biết bao nhiêu khổ cực chứ?”

“Anh, Chị dâu à, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện đi.” Hương Văn nhìn bốn xung quanh, chỗ này nhiều người phức tạp, không phải là một nơi thích hợp để nói chuyện.

Nếu như là ai lắng chuyện lại nói với Hạ Hàn Xuyên mấy lời, cô và Hương gia vẫn còn liên lạc, thì những gì cô làm lâu nay còn ý nghĩa gì nữa.

Vợ chồng anh chị có lòng, biết cô thích ăn cá nướng, bèn lái xe đưa cô đi tới một nhà hàng cá nướng.

Lâm Na Lộ bình thường cũng khá là thích ăn cá nướng, nhưng lúc này ngồi đối diện với Hương Văn, nhìn khuôn mặt cô đầy những vết sẹo chẳng chịt cùng khuôn mặt gầy xanh xao, một chút cũng nuốt không trôi.

Cô cầm đĩa lên, rồi lại đặt đĩa xuống, “Văn Văn, hai năm nay em ... có phải sống rất vất vả không?”

“Chị dâu suy nghĩ nhiều rồi, phạm nhân cũng là người, có thể xấu ở đâu chứ?” Hương Văn mặt hơi cúi xuống, sau đó khẽ cười, gấp cho cô một miếng thịt chỗ bụng cá, “Em ở trong tù cũng nghe được khá nhiều chuyện thú vị.”

“Nói đi xem nào?” Nhìn cô không muốn nhắc tới những chuyện không vui, trong lòng Lâm Na Lộ cũng không dễ chịu gì, nhưng mà cũng không muốn ép cô tự cửa vào vết sẹo của mình.

Hương Vũ không che giấu nổi cảm xúc của mình, khuôn mặt u ám ngồi nhặt xương cá ra, bỏ vào đĩa cho cô và cho vợ.

“Có một tên lừa đảo lừa được gần hai mươi triệu rất thích chơi game, sau cùng khi bị cảnh sát bắt được ở quán internet, chỉ có một yêu cầu duy nhất, hỏi là có thể để cho anh ta chơi nốt ván game đó hay không, bởi vì treo máy sẽ bị mất.”

“Còn có một tên tội phạm giết người, xử lý mọi chuyện khá là cẩn thận tỉ mỉ, chạy trốn đã tám năm, kết quả là vì xem hòa nhạc, khi vào sân khấu bị máy nhận diện khuôn mặt phát hiện ra.”

Hương Văn cười kể lại bảy tám câu chuyện của các kẻ phạm nhân khác, Lâm Na Lộ tùy lúc thêm vào một hai câu, nhưng mà trong lòng mọi người đều rõ, ai cũng không thể cười nổi, chỉ là cười để cho đối phương xem mà thôi.

“Đừng nói những chuyện này nữa” Hương Vũ buông đĩa xuống, sắc mặt khó coi hỏi: “Anh nghe nói em ở hội sở mộng bị phạt quỳ, bị người ta trêu chọc, đối phó, có phải thật không?”

Lâm Na Lộ huyếch khuỷu tay vào anh, nháy mắt với anh, anh vẫn nhìn chăm chăm vào Hương Văn, khẳng khái hỏi.

“Nói bịa chuyện thôi. Người khác chẳng phải đều nói em là một kẻ giết người hay sao?” Hường Văn ngưng một lúc, cúi mặt xuống nói.

Hường Vũ nhìn thẳng vào cô một lúc, cảm cốc bia trên bàn lên, nhấp một ngụm, đập mạnh lên bàn một cái, giọng nói chùng xuống, “Văn Văn, em đang nói dối sao.”

Hường Văn không lên tiếng, chỉ là gấp một miếng cá, bỏ vào miệng, nhưng lại không cảm thấy hương vị.

Điều này có nghĩa là mặc nhận rồi.

“Những chuyện này sao em lại không ... không nói với bọn chị chứ?” Lâm Na Lộ sắc mặt khó coi.

Cô hiểu rất rõ tính cách tiểu thư của mình, ngày này qua ngày khác, kiêu căng ngạo nghễ, nhưng đến ngày hôm nay lại bị người ta biến thành thế này sao.

“Nói rồi thì có thể thế nào chứ?” Hường Văn lại gấp vào miệng mình một miếng cá nữa, tự cười, “Để cho chị và anh lo lắng hay sao?”

Bình!

Hường Vũ đặt mạnh chiếc cốc bia xuống bàn, âm thanh lớn quá, khách ngồi ở mấy bàn bên cạnh đều nhìn qua, mặt thăm dò.

“Anh nhỏ tiếng chút!” Lâm Na Lộ huych vào khuỷu tay anh một cái.

“Thành phố A không có ai dám đối đầu với Hạ Hàn Xuyên, anh sẽ đi tìm bí thư mới của ủy ban thành phố!” Hường Vũ nắm lấy mặt bàn đứng dậy, đỏ mặt thấp giọng xuống nói, “Anh vẫn không tin, thành phố A lớn như vậy, họ Hạ nhà hắn ta có thể một tay che cả bầu trời hay sao?!”

“Anh đừng xúc động, bình tĩnh một chút.” Lâm Na Lộ không giống như anh làm việc gì không cần suy nghĩ, chị nghĩ nhiều hơn chút, kéo vạt áo anh biểu ý bảo anh ngồi xuống.

Hường Vũ gạt tay chị ra, gân xanh nổi trên cổ, “Bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh, ông mà còn bình tĩnh nữa, Văn Văn cũng bị người khác bức chết mất!”

Bị anh kêu la như vậy, Lâm Na Lộ cũng ngờ người ra một lúc, mím môi lại không lên tiếng nữa, chỉ là vành mắt đỏ hết cả lên.

“Chị dâu đâu có làm gì có lỗi với anh, anh hét lên với chị dâu gì chứ, bị bệnh sao?” Hường Văn buông đĩa xuống, bắt lực thờ dài một cái, trừng mắt với Hường Vũ.

Hường Vũ vừa hét xong lại thấy hối hận, ho khan hai tiếng, mau mau chạy lại đỡ vợ. nói hết trong lòng ra nào là bảo bối à, nào là anh yêu em à đều nói hết ra, Lâm Na Lộ lúc này sắc mặt mới tốt lên được một chút.

“Tìm bí thư mới của ủy ban thành phố cũng vô dụng.” Hường Văn kể lại đơn giản chuyện mà Nhâm Tiểu Nhã giúp cô.

Cả bàn ăn chìm vào im lặng.

Một lúc lâu sau đó, Hường Vũ buồn bực vuốt tóc mình, “Nếu như thực sự hết cách rồi, cùng lắm thì anh lái xe đâm chết thẳng khôn nạn đó, sau đó anh đi ngồi tù!”

“Anh hiện giờ không phải là kẻ cô đơn không nơi nương tựa nữa, nói gì làm gì cũng phải suy nghĩ cho chị dâu và hai đứa cháu trước.” Hường Văn nhìn miếng băng gạc vẫn chưa được gỡ ra trên đầu anh, trái tim lạnh băng cũng thấy ấm áp hơn một chút.

Vẫn còn có người để tâm đến cảm nhận của cô, thật tốt quá.

Hường Vũ dương cổ lên xanh mặt nói: “Thế này không được, thế kia cũng không được, chẳng lẽ để anh nhìn thấy em bị thẳng đó hành hạ tới chết sao? Dù sao anh cũng không thể làm được gì mà!”

“Em cũng không nói là em sẽ chờ chết mà.” Hường Văn dưới ánh mắt nhìn của hai người, nhẹ nhàng nói: “Em đã nghĩ được cách rồi khỏi nơi đó rồi, hai người đừng lo lắng cho em.”

Hai người họ hỏi đó là cách gì, cô không nói.

Hường Văn ăn cơm xong bèn trở về kí túc xá.

Chu Điều cũng ở kí túc xá, nhìn thấy cô trở về có chút ngại ngùng, đại khái là sau khoảng nửa giờ, mới nhỏ nhẹ nói: “Chuyện ngày hôm nay, xin lỗi nhé.”

Cũng không biết là vì muốn lợi dụng Hường Văn để xin lỗi lấy lòng Hạ Hàn Xuyên, hay là vì bỏ rơi cô quay về mà xin lỗi.

Nghe vậy, Hường Văn khẽ “ừ” một tiếng, cũng không nói gì chuyện này nữa.

“Hường Văn, “ Trong lòng Chu Điều nhút nhát như mèo vậy, do dự mấy lần, mới từ từ cẩn thận mở miệng nói, “Chân của Giang tiểu thư, đúng là ... cô đâm gãy sao?”

Cờ thể Hường Văn cứng ngắc lại một lúc, rồi giống như khi nãy, khẽ “ừ” một tiếng.

“Con người Giang tiểu thư vừa xinh đẹp lại dịu dàng, cảm thấy khá là tốt, tại sao cô lại đâm gãy chân của cô ấy chứ?” Chu Điều lại quay lại vấn đề khi nãy.

“Nhìn cô ta không thuận mắt.” Hường Văn tiếp tục sắp xếp lại quần áo mà hôm nay vừa mới mua, đầu cũng không thèm ngẩng lên, “Còn nữa, không phải là tôi muốn đâm vào chân của cô ta, mà muốn đâm chết cô ta, nhưng mà cô ta mệnh lớn, chưa chết được.”

Một lúc sau Chu Điều vẫn không thể lên tiếng được.

Hường Văn lại tiếp tục sắp xếp quần áo, sắp xếp một lúc lâu, cô lấy ra hai bộ quần áo, đặt lên trên giường của Chu Điều.

Cô không thích nợ tình cảm của người khác.

“Nhưng mà tôi cảm thấy, cô không phải loại người như thế.” Chu Điều đột nhiên lại nói.

Hương Văn ngừng tay đang đặt trên quần áo lại, ngẩng đầu lên nhìn cô, đáy mắt có chút u ám.

Lúc này, có người gõ cửa, Chu Điều bước ra mở cửa. Cô nhận lấy quần áo mà đồng nghiệp đưa cho cô, mở ra xem xem, con người mắt như sắp rơi ra, “Cô chắc chắn đây là đưa cho Hương Văn mặc sao, không phải đưa cho mấy cô vệ sinh mặc sao?”

“Đương nhiên chắc chắn rồi. Tôi cũng thắc mắc chứ, dường như tất cả mọi người đều không được đổi quần áo, chỉ có mỗi Hương Văn được. Mặc bộ đồ này rồi tôi thấy là ngày mai chắc chắn có người sẽ kiện cho xem!” Đồng nghiệp nói trắng trợn một câu như vậy, rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

7147.

Hương Văn cầm lấy bộ quần áo từ tay Chu Điều, nhìn một lượt, đáy mắt lóe lên một mớ hỗn độn, nhưng cũng không nói gì cả. Cô để bộ quần áo chỗ chiếc gối, đi ra ngoài gọi điện thoại, rồi lười nhác đi ngủ.

Mỗi buổi sáng sớm, Hương Văn còn đang ngủ, liền bị đánh thức bởi một giọng nói nghe tới mức chói tai ---

“Đến giờ mà vẫn còn ngủ, lộn hay sao? Mau mở cửa ra!”

“Bảo mấy người mở cửa có nghe thấy không hả, ++, hai con chó cái kia!”

Hương Văn chau mày lại, Chu Điều cũng bị đánh thức dậy, khuôn mặt chán nản nói: “Cô cứ nằm đó đi, để tôi đi mở cửa.”

“Thật là phiền quá đi!” Chu Điều lẩm bẩm một câu, quay người lại, cầm chiếc cốc che lấy mặt.

Hương Văn đi mở cửa ra, nhìn thấy Lâm Diễm Diễm mặc một chiếc váy liền thân đang đứng ở cửa, bên ngoài còn khoác chiếc áo khoác màu đỏ đô lông lèo, trên cổ vẫn còn vết son môi xanh xanh tím tím.

“Nhìn gì mà nhìn, còn nhìn nữa tôi móc mắt cô ra đó ...” Lâm Diễm Diễm lớn giọng mắng, nhưng dưới ánh mắt của Hương Văn đang nhìn, lại nuốt ngay câu định nói tiếp vào trong bụng.

Hương Văn nhẹ nhàng mở miệng nói, “Đừng trách tôi không nhắc nhở cô trước, sau này còn nói thêm một câu bậy bạ nào trước mặt tôi nữa, một từ bậy bạ nào nữa thôi, tôi sẽ khiến cho cô sau này không còn mở miệng ra được nữa.”

“Cô dám sao!” Lâm Diễm Diễm dương mặt lên, mũi héch lên.

Hương Văn mím môi lại, đáy mắt lại không có chút tươi cười nào, “Cô có thể thử coi sao.”

Nói xong, bèn đi về chỗ giường của mình.

Sắc mặt Lâm Diễm Diễm từ trắng biến thành xanh, từ xanh lại chuyển sang đỏ, sau cùng trút tức giận lên cánh cửa dùng lực đóng sầm cửa lại, miệng lẩm bẩm chửi đồ thần kinh.

Hương Văn coi như không nghe thấy gì, lấy quần áo chuẩn bị đi thay, nhưng lại nghĩ lại, lại đặt quần áo xuống.

Bộ quần áo này, chắc hôm nay cô không dùng tới. Tính tính thời gian, lúc này chắc sẽ có người gọi điện thoại cho cô, hoặc là tới tận cửa tìm cô rồi.

Ý nghĩ này vừa lóe lên, cửa liền bị đẩy ra.

“Vừa mới sáng sớm ra, ai mà tức giận ghê vậy? Cách tận xa cũng nghe thấy tiếng sập cửa.” Mộng Lan tươi cười bước vào, ngay cả chiếc váy đơn giản nhất cũng bị cô mặc thành những đường cong trước sau rõ ràng, đầy đam mê và quyến rũ.

“Em cũng không muốn lớn tiếng như vậy đâu ạ.” Lâm Diễm Diễm bĩu môi, nói thì nói với Mộng Lan, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm về phía Hương Văn, “Chỉ là có người làm việc quá đáng quá, mới sáng sớm đã hành em ở ngoài cửa đứng cả nửa tiếng đồng hồ, ai mà không tức giận được chứ?”

Hương Văn mặc kệ cô ta bịa chuyện, cũng không phản bác lại gì cả.

“Tiểu Lâm à, đừng có coi ai cũng là kẻ ngốc.” Mộng Lan kéo tay Lâm Diễm Diễm, đôi mày khẽ chau lại, dường như hiểu biết hơn một chút, “Nếu không thì, sớm muộn cũng chịu thiệt đó.”

Lâm Diễm Diễm lại bĩu môi, không lên tiếng nữa, chỉ là lườm Hương Văn, tức giận trở về giường của mình.

“Hôm nay cô không phải đi làm, Hạ tổng khoảng nửa giờ nữa sẽ tới, cô mau mau đi chuẩn bị một chút, đến lúc đó thì nghe theo sự sắp xếp của Hạ tổng.” Mộng Lan dùng ngón trỏ đập nhẹ nhẹ lên vai Hương Văn, cười hiền từ, sau đó mở cửa bước ra.

Chu Điều trùm kín chăn thò mỗi cái đầu ra, mắt thăm dò, “Hương Văn, Hạ tổng quen với cô sao?”

Hương Văn ừ một tiếng, dưới ánh mắt sáng choang thăm dò của cô nhẹ nhàng nói: “Tôi đâm gậy chân người con gái cậu ấy yêu thương, cậu ấy làm sao mà có thể không quen tôi được chứ?”

“Thế thì cô ... cô hôm nay cẩn thận một chút, đừng đắc tội với ai.” Đáy mắt Chu Diễm không còn sáng lên nữa, cô mỉm cười, lại lấy chân trùm kín lên hết cả qua đầu.

Hương Văn không có bộ quần áo nào khác, thay bộ hôm qua lên, hóa trang đơn giản một chút rồi ra ngoài.

Xe hơn một giờ sau mới tới, cô mở cửa xe ra đang định ngồi vào vị trí chỗ ghế lái phụ, Hạ Hàn Xuyên lại hằm hằm nhìn cô một cái, “Ngồi phía sau.”

“Được.” Hương Văn mỉm cười, căng thẳng quay người đi ra phía sau, ngồi xuống bên cạnh anh.

Ngồi gần với anh như vậy khiến cho cô rất không thoải mái, mùi thuốc lá trên người anh dường như vô hình quấn lấy cô, khiến cô đến thờ cũng cảm thấy áp lực.

Tay phải cô bám chặt lấy chỗ ngồi, từ từ dịch sang bên phải, ý định tạo khoảng cách xa hơn giữa hai người.

Đột ngột, một cánh tay nhỏ bé mạnh mẽ móc vào eo cô, cơ thể cô cứng đờ, còn chưa kịp phản ứng gì, thì đã ngã vào vòng tay của người đàn ông ngồi bên cạnh.

“Sợ tôi như vậy, tại sao còn cố dùng hết mọi cách để được tới tham gia buổi tiệc sinh nhật mẹ tôi chứ hả?” Hạ Hàn Xuyên giữ chặt lấy cổ của cô, trong con ngươi mắt đen lấp lánh chiếu lại khuôn mặt tái nhợt của cô vì sợ hãi.

Trong lòng Hương Văn thấy căng thẳng, cúi mặt xuống không dám nhìn vào mắt anh, “Hai năm rồi không gặp bác gái, muốn gặp bác một chút.”

Mẹ cũng sẽ tới tham gia tiệc sinh nhật của bác gái, cô muốn gặp mẹ một chút, vì thế tới qua mới mặt dày gọi điện thoại cho bác gái.

Nhịp tim mạnh mẽ của anh đập vào bên tai, toàn thân cô cảm thấy khó chịu, tay trái cô nắm chặt lấy chỗ ngồi, muốn ngồi hằn hoi lại.

Nhưng mà Hạ Hàn Xuyên đột nhiên lại đưa tay ấn lên vai cô, tay trái cô mềm ra, ngã thẳng xuống đùi anh.

“Hương Văn,” Hạ Hàn Xuyên khẽ quay người đề lên, ngón tay đề lên trên chiếc đùi chân phải bị tàn tật của cô, khẽ sờ, “Có phải bài học hai năm trước quá nhẹ không?” Vì thế cô mới to gan dám nói dối trước mặt anh như vậy?

Chỗ bị anh chạm vào dường như là bị con dao sắc bén soạt qua, toàn thân Hương Văn nổi hết cả da gà lên, lông mi không ngừng run rẩy.

Trong lúc lơ đãng, chân phải cô lại bắt đầu đau trở lại.

“Cho cô thêm một cơ hội nữa.” Tay của Hạ Hàn Xuyên dừng lại trên đầu gối cô, vô tư đập xuống.

Lực không mạnh lắm, nhưng mỗi lần đập xuống đều khiến cho trái tim Hương Văn run rẩy. Ngón tay cô vô thức siết chặt lấy chỗ ngồi của mình, hoảng sợ và khó chịu, “Tôi muốn gặp mẹ tôi.”

Chỉ là muốn gặp mẹ thôi mà, sao lại phải thông qua tiệc sinh nhật của người khác chứ, cô chưa từng nghĩ, chuyện nực cười như thế lại rơi vào trúng người cô.

“À!” Hạ Hàn Xuyên khẽ cười một cái, giọng nói có chút khiêu khích, “Nên nói người nhà Hương gia các người tuyệt tình à? Hay là nói các người nặng tình đây?”

Ánh mắt của Hương Văn tràn đầy sự xấu hổ, cô muốn ngồi dậy, lại không tìm được điểm tựa, chỉ có thể bám víu vào đùi của anh. Nhưng mà cô lại không ngờ rằng, thật ra lại đè lên chỗ riêng tư của anh!

“Xin lỗi...” Mặt cô đột nhiên như cắt không còn giọt máu, toàn thân không ngừng run rẩy.

Tài xế nhìn từ gương chiếu hậu đúng lúc lại nhìn thấy cảnh này, hai chân vô thức lại khép chặt lại, toát mồ hôi lưng.

Hạ Hàn Xuyên sắc mặt vẫn luôn điềm tĩnh, có một lớp mồ hôi lạnh chảy trên trán anh, anh lạnh lùng nói: “Còn không mau buông tay ra?”

Hương Văn vội vàng buông tay ra, nắm chặt lấy đùi anh ngồi dậy, ngồi sát ra phía cửa.

Khi ở trong tù đã gặp không ít người, nhưng mà có lẽ bởi vì duyên cớ mà Hạ Hàn Xuyên dùng gậy đánh gôn đánh gãy chân cô, cho nên người mà cô sợ nhất vẫn là anh.

“Dừng xe.” Sắc mặt Hạ Hàn Xuyên có chút gì đó không tự nhiên bùng đỏ lên, đáy mắt dờn lại.

Sau khi xe dừng lại, anh quay đầu nhìn phía Hương Văn, giọng nói lạnh tới thấu xương, “Xuống!”

“Bữa tiệc sinh nhật, tôi vẫn có thể đi chứ?” Hương Văn biết hiện giờ cô tốt nhất là biến đi, nhưng mà cô thật sự không muốn bỏ lỡ cơ hội được gặp mẹ này.

Mồ hôi trên trán Hạ Hàn Xuyên theo tự nhiên cứ thế chảy xuống, “Còn không xuống, thì cô không cần đi nữa!”

Chờ cô xuống xe xong, hai chân anh khép chặt lại, gang tay che hết chỗ bị thương lại, mỗi từ nói ra đều nói có vẻ vô cùng khó khăn, “Đi đến bệnh viện!”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Hương Văn trong lòng bất an bắt xe đi tới nhà Hạ gia, tới tham gia tiệc sinh nhật của Triệu Du có rất nhiều người, nhìn thấy cô bước vào, hai ba người thành một cụm bàn ra tán vào---

“Hương Văn chẳng phải là giết người không thành bị ngồi tù rồi sao? Mới đó mà đã ra tù rồi sao?”

“Loại người như cô ta sao lại vào đây chứ? Chỉ nghĩ tới chuyện ở đây có kẻ giết người, trong lòng tôi đã sồn lòng rồi.”

“Nói thế nào đi nữa thì cô ta cũng là con gái nhà Hương gia, sao lại ăn mặc như thế tới đây chứ? Thật chẳng ra làm sao cả!”

Dưới sự dị nghị của họ và những ánh mắt dị thường nhìn cô, Hương Văn coi như không có chuyện gì cả đi tới một góc của buổi tiệc, ngồi xuống.

Vốn dĩ có một người đàn ông mặc đồ tây cũng ngồi ở chỗ này, nhưng thấy cô ngồi xuống, anh ta bèn chau mày, mặt đầy khinh bỉ đứng lên rồi đi chỗ khác.

Hương Văn chẳng buồn để ý, ánh mắt để vào chỗ ra vào, trong lòng dường như có một hòn đá lớn đang đè vậy.

Hạ Hàn Xuyên vẫn chưa tới, có thể là chỗ đó bị thương khá nghiêm trọng.

Anh xưa nay làm việc luôn rất tàn nhẫn, lần này cô lại khiến cho anh bị thương, cũng không biết anh sẽ trả thù cô như thế nào nữa.

“Hương tiểu thư, phu nhân mời cô qua đó một chuyện.” Người hầu bước tới bên cạnh cô nói.

Hương Văn gật đầu, những ánh mắt bên cạnh hoặc là tò mò, đi theo sau người hầu lên phòng của Triệu Du ở trên tầng hai.

“Hương Văn tới rồi.” Triệu Du mặc bộ đồ liền thân màu tím, cao quý nho nhã, khỏe mắt có những nếp nhăn do cười mà có.

Ánh nhìn của bà đổ vào mái tóc ngắn và những vết sẹo trên trán của Hương Văn, ngưng một lúc, rất nhanh liền chuyển hướng đi chỗ khác, không có chút thô lỗ thất lễ nào cả.

Vị tiền bối tốt bụng ngày trước thái độ vẫn giống như hai năm về trước, chân tay Hương Văn lại có chút ngưng ngừng.

Cô cúi mặt xuống, lễ phép nói: “Chào bác gái ạ.”

“Sao lần này không chúc bác mãi mãi trẻ đẹp, càng ngày càng trẻ ra nữa chứ?” Triệu Du trêu chọc nói.

Hương Văn mím mím môi, không lên tiếng.

Sự khác biệt về thân phận cùng sự trải nghiệm hai năm vừa qua khiến cho cô không thể dám giống như trước đây nói nói cười cười không có trật tự gì với bác gái.

“Ài, Văn Văn của chúng ta đã biến trở nên bình tĩnh hơn rồi.” Triệu Du sờ sờ lên tóc cô, than thở một tiếng, rồi liền chuyển chủ đề, “Bác chuẩn bị đồ cho cháu theo số đo của hai năm trước, cũng không biết có vừa không, cháu đi thử coi sao.”

Người hầu lấy ra bộ đồ màu hồng phấn, hai tay đưa ra tới trước mặt Hương Văn.

“Không cần đâu bác gái à, cháu nhìn thấy mẹ cháu cái cháu sẽ đi ngay, cảm ơn bác.”

Hương Văn không nhận lấy, bác gái đồng ý cho cô tới đây, cô đã thấy nể nguyện lắm rồi.

Chuyện hai năm trước cô phải ngồi tù, mọi người ai ai cũng biết, cô tới bữa tiệc này cũng chỉ làm cho bác gái mất mặt mà thôi.

Triệu Du nắm lấy tay cô, trách cứ nói: “Hôm nay là ngày sinh nhật của bác đó, cháu gặp mẹ cháu rồi đi, có phải không nghe được không?”

“Nhưng mà thân phận của cháu...” Hương Văn liếm liếm chiếc môi khô khan của mình, xấu hổ không thể nói tiếp được.

“Cháu thân phận gì chứ?” Triệu Du cười ngắt ngang lời cô, “Cháu chính là một người thuộc thế hệ sau mà bác thích.”

Bà không cho cô có cơ hội từ chối, chuyển sang dặn dò người hầu ngay, “Chờ Văn Văn thử đồ xong, người đi báo đám người A Vĩ tới đây, làm tóc cho Văn Văn, trang điểm thêm một chút. Trang điểm thế này đơn giản quá, tới buổi tối khi bật đèn lên thì không nhìn thấy gì nữa.”

Hương Văn không muốn vì mình mà làm hỏng bữa tiệc sinh nhật, cũng không biết nên đối mặt với bố mẹ như thế nào nữa, cô còn muốn nói gì đó, nhưng Triệu Du lại nói trước, “Văn Văn, hôm nay khách tới khá là đông, bác gái ra ngoài trước nhé. Nếu như cháu cần gì, cứ nói thẳng với Di Trương bọn họ nhé.”

Nói xong, bà bèn đi thẳng ra ngoài.

Hương Văn nhìn cánh cửa bị đóng lại, sắc mặt phức tạp.

Cô thay xong đồ làm trang điểm xong cũng đã mất hơn hai giờ đồng hồ, người tới dự tiệc càng đông hơn nữa, đi tới đâu cũng người người lóng lẫy, đám người nâng ly, cười nói vui vẻ.

“Bà nói xem, Hạ phu nhân gọi Hương Văn tới thay đồ trang điểm, có phải là không hề chế bỏ cô ta từng ngồi tù, còn muốn để cô ta trở thành con dâu hay không?”

“Không thể nào chứ? Hạ gia như thế này, sao mà có thể cần một cô con dâu từng ngồi tù chứ, có lẽ là chê Hương Văn mặc đồ như thế mất mặt quá đấy mà.”

Hương Văn từ đám đông đi ra, nghe thấy có người đang bàn luận chuyện của cô. Bước chân cô dừng lại một lúc, nhắm theo hướng chỗ đó bước tới.

Bên cạnh đã có một đôi nam nữ, nhìn thấy cô bước tới, hai người kia ngăm hiểu nhau liền đứng dậy, nhú mày nhau rồi đi.

Hương Văn ngồi xuống, nhìn đám đông vài lượt, nhưng vẫn không nhìn thấy Hạ Hàn Xuyên, trong lòng cũng thấy xáo trộn hơn vài phần.

Lâu như vậy rồi mà anh ta vẫn chưa trở về, chẳng lẽ bị thương nghiêm trọng quá hay sao?

“Hương Văn?” Lúc này, Giang Thanh Nhiên đẩy xe lăn đi tới, thăm dò cô mấy lượt, cười nói: “Tôi còn tưởng cô lại mặc đồ đồng phục tới đây, kết quả tìm cả nửa ngày không thấy, hóa ra cô đã chuẩn bị đồ rồi.”

Giang Thích Phong đứng ở phía sau cô ta, ánh nhìn dừng lại trên người Hương Văn một lúc, rồi mới ép buộc mình nhìn đi chỗ khác.

Hương Văn chau mày lại, không lên tiếng, lấy một miếng bánh bỏ vào miệng ăn.

“Bộ đồ này của cô chắc là đặt làm riêng ấy chứ?” Giang Thanh Nhiên mím môi, khuyên: “Hương Văn, chi phí tiêu dùng cũng nên phù hợp theo thu nhập của bản thân, đừng vì một chút phù phiếm mà làm những chuyện không nên làm.”

“Cái gì mà chuyện không nên làm? Dùng tiền nhiều à?” Hương Văn chỉ ăn một miếng điểm tâm nhỏ đã nuốt không nổi rồi, chau mày kèm theo chút mỉa mai.

“Tôi chỉ là muốn tốt cho cô thôi, khuyên cô một vài câu mà thôi, không có ý gì khác.” Giang Thanh Nhiên mặt bất lực, “Cô đừng cứ mãi thù địch với tôi như vậy.”

Hương Văn lấy một tờ giấy ăn ra, lau lau miệng có dính chút điểm tâm, đứng dậy đi về hướng một chiếc bàn khác.

Chỗ nào có Giang Thanh Nhiên ở đó, cô cảm thấy không khí cũng bị ô nhiễm.

“Thanh Nhiên có lòng khuyên cô, cô như vậy là thái độ gì thế?” Giang Thích Phong đi tới trước mặt Hương Văn, ngáng đường cô đi, “Hay là nói Thanh Nhiên nói đúng sự thật, cô tức giận quá thành phần nộ rồi.”

Chỉ nghĩ tới chuyện Hương Văn vì tiền mà trở thành người tình, mỗi đêm uốn éo dưới thân hình những người đàn ông khác, trong lòng anh nói không lên lời nổi khó chịu không thoải mái.

“Tôi có phải là giận quá hóa phần nộ hay không, không nhất thiết phải nói với Giang tiên sinh chứ? Với lại, “Hương Văn cười nhạt một cái, “Cho dù tôi có vì tiền mà ngủ cùng đi nữa, thì có liên quan gì tới Giang tiểu thư Giang tiên sinh chứ?”

Tay của anh em nhà này cũng thật là dài, cũng rất là kinh tởm.

Giang Thích Phong cứng họng, đúng là không liên quan gì tới anh cả, anh cũng không hề có bất cứ lập trường nào để trách cứ cô cả.

“Đương nhiên có liên quan rồi. Dù sao trước đây cô cũng là bạn của tôi, cô thiếu tiền có thể nói với tôi, không cần thiết phải vì tiền mà bán đứng bản thân mình.” Giang Thanh Nhiên nói với giọng cao hơn một chút, nói như có vẻ rất chân thành.

Cho dù đây chỉ là một góc nhỏ trong bữa tiệc, nhưng người cũng không ít.

Nghe vậy, rất nhiều người nhìn qua, hoặc là không thể tin nổi hoặc là ngạc nhiên hoặc là ghét bỏ hoặc là đơn giản là xem náo nhiệt.

“Nói thế nào đi nữa thì cũng vẫn là con gái nhà Hương gia, sao lại vì tiền mà bán đứng bản thân chứ? Đùa ấy chứ?”

“Hai năm trước Hương gia đã cắt đứt quan hệ với Hương Văn rồi, vẫn là có thể có chuyện đó.”

“Cô ta có chân có tay, thiếu tiền không biết làm việc sao?”

“Bà đùa ấy chứ? Hương Văn còn không thi nổi đại học, vẫn là nhà bỏ tiền ra mới vào được một trường tư. Người không biết cầu tiến như cô ta, trừ việc đưa tay moi tiền người nhà ra còn biết làm gì chứ?”

Hương Văn nắm chặt tay lại, sự giận dữ nổi lên tới sôi máu, trên chiếc bàn ở bên cạnh có những ly rượu và chiếc bình hoa, cô hoàn toàn có thể lấy những thứ này để đập vỡ đầu của Giang Thanh Nhiên ra, cùng lắm thì ngồi tù.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

7149.

Nhưng mà ... không thể.

Nếu như cô làm như vậy, Hạ Hàn Xuyên sẽ không tha cho Hương gia!

“Hương Văn, có phải là cô ngại hỏi tiền tôi không?” Giang Thanh Nhiên thận trọng hơn một chút, đề nghị nói: “Thế này đi, Chú Hương chắc cũng sắp tới rồi, chi bằng tôi giúp cô khuyên họ, để họ đồng ý cho cô trở về Hương gia nhé.”

Bên cạnh có người cười nói: “Ồ, Hương tổng bọn họ tới rồi.”

“Không cần đâu, cảm ơn Giang tiểu thư.” Hương Văn nén cơn giận lại vào tận sâu trong đáy lòng, cố gắng mím chặt môi, nhưng mà ánh mắt thì không có nét cười nào cả.

“Có phải cô lo lắng chú Hương họ sẽ không đồng ý cho cô trở về phải không?” Giang Thanh Nhiên kéo lấy tay cô, dịu dàng khuyên: “Cô đừng suy nghĩ quá nhiều, không thử thì làm sao mà biết được có thành công hay không chứ? Dù sao cô cũng là người nhà Hương gia, chú Hương họ sẽ không tuyệt tình như vậy đâu.”

Cô ta nói xong, căn bản không để cho Hường Văn có cơ hội từ chối, quay lại chỗ Hường Kiến Quốc vẫy vẫy tay, “Chú Hường, chú có thể cùng với đi tới đây một chút được không ạ?”

“Tôi nói không cần, cô nghe không hiểu tiếng người hay sao?!” Hường Văn dùng lực rút tay của mình ra, từng chữ nói ra đều như hần cở hòng để nói ra vậy.

Cha vốn dĩ không muốn gặp cô, nếu như họ gặp rồi, chắc chắn sẽ lại xảy ra xích mích.

Còn về thái độ của mẹ, cô vẫn chưa biết thế nào.

Giang Thanh Nhiên ngờ ngạc một lúc nhìn tay bị đẩy ra, khuôn mặt nhỏ xinh có chút thất vọng.

Vành mắt cô đỏ hoe hết cả lên, nhưng mà khi nước mắt chuẩn bị rơi xuống, phải bắt buộc để nó rơi xuống.

“Hường Văn, cô nổi giận cái gì thế?” Giang Thích Phong bước vài bước tới trước mặt Hường Văn, ánh mắt đầy những sự căm phẫn và tức giận, “Thanh Nhiên có lòng tốt giúp cô, cô như vậy là thái độ gì thế?!”

Nghe vậy, những người xung quanh tùm tùm ba lại bàn luận ---

“Người ta Giang tiểu thư bị cô đâm gậy chân không những không khỏi kiện cô, còn có lòng tốt giúp cô, ngược lại cô còn điếu võ giương oai, pây!”

“Cái đạo lý thời bây giờ ấy à, chính là người tốt không được báo đáp, kẻ nợ tiền nợ tình đều là lão gia hết!”

“Cái cô Hường Văn này, đúng là không biết tốt xấu gì cả!”

Hường Văn thờ dài một cái, dưới những lời bàn tán của mọi người, cố gắng kìm nén nổi tức giận trong lòng lại, “Nếu như để khiến cho Giang tiểu thư và Giang tiên sinh không thấy buồn bực trong lòng, thì tôi xin lỗi.”

Cô cúi đầu chín mươi độ, “Xin lỗi, nhưng mà chuyện của tôi không cần hai vị nhọc lòng, cũng hy vọng anh đây và em gái của mình có thể tôn trọng ý kiến của tôi, cảm ơn.”

Nói xong, cô quay người định bước đi, nhưng đúng lúc lại chạm mặt vợ chồng Hường Kiến Quốc đang đi tới.

Hường Kiến Quốc mặc bộ đồ tây lịch lãm sang trọng, còn người bên cạnh ông Vu Tịnh Vận mặc một chiếc váy màu xám nhạt, thanh lịch với chút vẻ yếu đuối và mê hoặc.

Hai người nhìn thấy Hường Văn, mặt biến sắc.

Đôi mắt của Vu Tịnh Vận ánh lên những giọt nước mắt, ý thức muốn tiến lên phía trước, nhưng mới bước được một bước, liền bị Hường Kiến Quốc kéo lại.

Bà cúi mặt xuống lau nước mắt, không nhìn con gái nữa.

Hường Văn ứ hòng, một câu gọi cha mẹ nghẹn ứ trong cổ, không nói ra được, cũng không nén vào được, như chèn bóp lấy cổ hòng, kẹt tới mức khiến cô khó chịu.

Cho dù hai năm đã qua đi, cô vẫn khó mà có thể tin được rằng, cha mẹ đã từng luôn hết mực yêu thương cô rồi cuộc lại lựa chọn từ bỏ cô, để giữ vững lợi ích của Hường gia.

"Chú Hường, đi Vu, hai người đừng trách cứ Hường Văn, cô ấy vẫn chưa nói gì cả." Giang Thanh Nhiên ngẩng mặt lên, cười giả tạo.

"Nó lại ức hiếp cháu sao?" Hường Kiến Quốc cao giọng hỏi.

Giang Thanh Nhiên vội nhìn trốn đi chỗ khác, không dám nhìn ông, "Chú Hường, chú hiểu nhầm rồi, Hường Văn không có ức hiếp cháu."

“Hường Văn!” Nghe vậy, Hường Kiến Quốc khẳng định cho rằng Hường Văn đã ức hiếp Giang Thanh Nhiên, tức giận nói: “Thanh Nhiên đã không so đo tính toán với cô, cô mới trong tù ra, giờ lại lấy oán báo ân sao?!”

Giang Thích Phong chùng mặt lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hường Văn.

Trước đây anh cũng chỉ coi cô như trò chơi, không có ý đồ gì cả, cho đến khi hai năm trước cô đâm Thanh Nhiên, anh mới ý thức được rằng, cô vốn dĩ là một người đàn bà tâm địa độc ác!

“Con đã làm gì mà cha nói con lấy oán báo ân chứ?” Hường Văn nhìn thẳng vào mắt của Hường Kiến Quốc, sắc mặt lạnh nhạt, chỉ là tay nắm chặt lấy vạt áo, dùng lực tới mức đầu ngón tay trắng ra. Hường Kiến Quốc bị hỏi vặn lại, trước ánh mắt của bao nhiêu người xem náo nhiệt, mặt ông đỏ lên, “Vừa nãy cô ức hiếp Thanh Nhiên, tất cả đều nhìn thấy rõ ràng.”

Hường Văn cho rằng mình có thể nhẫn nhịn được, nhưng mà cô đã đánh giá bản thân cao quá, “tất cả đều nhìn thấy rõ ràng sao, thế cha có nhìn thấy không?”

Cô cười nhạt một cái, không giả tạo gì nói châm biếm lại, “Trước đây cha dạy cho con nhìn sự việc không thể nhìn mỗi bề mặt bên ngoài, còn phải xem bản chất, nguyên nhân hậu quả và chứng cứ hay sao? Cha nhìn thấy không? Hay là muốn đương nhiên mặc định rằng con ức hiếp Giang tiểu thư?”

“Nếu không phải cô ức hiếp Thanh Nhiên, sao con bé lại ầm ứ như thế chứ?” Hường Kiến Quốc từ trước tới giờ chưa bao giờ tranh cãi với ai đó ở chỗ đông người như vậy, lúc này, tai cô và mặt của ông cùng một màu, đỏ như đang chảy máu ra vậy.

Hường Văn cảm thấy nực cười, “Giang tiểu thư ầm ứ thì là con ức hiếp cô ta, đây là lý luận gì thế? Chẳng lẽ không thể nào là Tiểu Trương, Tiểu Lý, Tiểu Vương ức hiếp cô ta hay sao? Chẳng lẽ không thể nào là cô ta tự ý đóng kịch cố ý diễn cho mọi người xem hay sao?”

Bốp!

Một cái tát văng lên trên mặt cô, nóng bừng bừng, giống như cái tát bị cha tát hôm ở Hội sở mộng vậy.

Hường Kiến Quốc chỉ thẳng ngón tay vào Hường Văn, một tay giữ chặt lấy lồng ngực, mặt đỏ lên, dường như rất là khó chịu.

“Nào, uống thuốc đi!” Vu Tịnh Vân nhanh chóng lấy thuốc cấp cứu từ trong cặp ra, liền bỏ vào miệng Hường Kiến Quốc ngay rồi nói: “Văn Văn, con nể mặt mẹ ở đây, con đừng tức với cha con nữa.”

“Con ... con không phải cô ta ... cha!” cho dù khó chịu tới như thế này rồi, Hường Kiến Quốc vẫn không quên chuyện nhấn mạnh rằng Hường Văn không có mối quan hệ nào với Hường gia cả.

Giang Thanh Nhiên lo tới mức gần như bật khóc, đôi mắt đỏ ngầu trên khuôn mặt trắng trẻo hiện lên rõ ràng, “chú Hường, di Vu, con thật sự không trách cứ gì Hường Văn cả. Thời gian này cô ấy ở hội sở mộng làm việc, thật sự cũng khá là đáng thương rồi, hai người vẫn nên cho cô ấy trở về Hường gia đi.”

Nghe tới mấy chữ làm việc ở hội sở mộng, mọi người nhìn nhìn nhau.

“Loại con gái độc ác như vậy, Hường gia nhà chúng ta muốn không nổi!” Hường Kiến Quốc uống thuốc xong đỡ hơn rất nhiều, nhưng mà tình huống như thế này chưa bao giờ khiến ông xấu hổ như thế, mặt ông vẫn đỏ hết cả lên.

Hường Văn khẽ ngẩng đầu lên, nén nổi cay đắng trong khóe mắt xuống. Chỗ này ồn ào động tĩnh lớn quá, vợ chồng nhà Giang gia vội vàng đi tới.

Bà Giang chạy tới trước mặt Giang Thanh Nhiên, trên dưới kiểm tra hết một lượt, thấy không có chuyện gì, mới đứng thẳng lưng lên đi tới trước mặt Hường Văn, “Hường Văn, sao lại là cô chứ?!”

Từng chữ đều kèm theo sự căm phẫn và ruồng bỏ.

“Cáo tử.” Hường Văn neho mắt nhìn cha mẹ Giang Thanh Nhiên đang an ủi cô ta, trong lòng chỗ nào cũng thấy rất là đau.

Cô buông cánh tay đang nắm lấy chỗ chiếc váy đã bị cô làm nhăn lại, quay người định rời đi.

“Chờ đã!” Bà Giang kéo cô lại từ phía sau, hung hăng nói: “Ai cho cô tới đây chứ? Có giấy mời không? Nếu như không có giấy mời, hiện giờ cô rút ngay khỏi chỗ này ngay trước mặt tôi, nếu không tôi sợ rằng kẻ giết người như cô mà ở lại đây đầu độc, hoặc là làm những chuyện nguy hiểm tới sự an toàn của những người ở đây!”

Hường Văn mím chặt môi, nhìn một lượt xung quanh, nhìn tất cả mọi người trong đó có bao gồm cha mẹ cô, không phải chuyện của mình thì tránh xa ra, chỉ đứng ngay đối diện với cô, không có một ai nữ nói giúp cô lấy một câu. Cô như vậy khiến cho Giang Thích Phong không khỏi cảm thấy thương xót, anh mở miệng ra, định nói gì đó, nhưng liền bị ông Giang đá cho một cái.

Cô hòng anh lại im ắng lại, rồi bỏ ánh mắt của mình rời khỏi người Hường Văn.

“Tôi bảo cô ấy tới đó, bà có ý kiến gì sao?” Lúc này, nghe thấy giọng của Hạ Hàn Xuyên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Hường Văn thân mình cứng đờ, tùy theo ánh nhìn của mọi người.

Hạ Hàn Xuyên sắc mặt thản nhiên từ trong đám người đi ra, ánh mặt trời chiếu vào trên người hắn, cổ áo sơ mi làm nên một cái bóng ẩn hiện trên xương đòn của hắn mang theo vài phần gợi cảm

Cô theo bản năng nhìn về phía hắn trong bộ tây trang, nhìn không ra vết thương có nghiêm trọng hay không, nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy tư thế đi của hắn có phần không tự nhiên.

“Nhìn đủ chưa? Hà” Hạ Hàn Xuyên lập tức đi đến trước mặt Hường Văn, xoay người đứng kế bên tai cô thấp giọng hỏi.

Hường Văn giả vờ tự nhiên thu hồi lại ánh mắt, dùng âm thanh chỉ hai người bọn họ có thể nghe được nói: “xin lỗi...”

Người bên ngoài không biết hai người họ đã nói những gì, chỉ nhìn hai người họ không coi ai ra gì, cử chỉ vô cùng thân thiết thì thầm với nhau.

Trong lúc nhất thời, trong lòng bọn họ đều nghĩ thầm không phải nói mối quan hệ giữa Hạ tổng và Hường Văn rất ác liệt sao? Như vậy xem ra không giống a!

Giang Thanh Niên cắn môi,ngồi trên xe lăn mà tay bất giác nắm thành quyền.

“Hàn Xuyên,ngươi đây là ý gì?”

Mẹ Giang sùng sốt một hồi lâu mới phản ứng lại, khiếp sợ nhưng lại phẫn nộ nói: “Hường Văn thiếu chút nữa đã đâm chết Nhiên Nhiên,ngươi cư nhiên mời nó tới tham gia tiệc sinh nhật.”

Hường Kiến Quốc nhìn chăm chăm vào Hạ Hàn Xuyên,nhìn có vẻ đâm chiêu.

Khóe miệng của Hạ Hàn Xuyên hơi cong lên, cười như không cười mà nói: “Sinh nhật của mẹ tôi mời những ai, Di lâm cũng muốn quản sao? Tay của Giang gia các người cũng thiệt là dài.”

“Ngươi đừng hiểm hám, di không có ý tứ này. “ Mặc dù hắn là văn bối, Giang mẩu cũng không dám lấy dạng vè của trường bối lại nói chuyện với hắn “Ta chỉ là cảm thấy...”

“Di không có ý tứ đó là tốt rồi” Hạ Hàn Xuyên đậm mạc đánh gãy câu nói của bà, xoay người bước đi, nhưng chưa đi được hai bước liền dừng lại.

Hắn nhìn Hường Văn con đứng bất động ở đó, lòng mày hơi nhả lại “ còn không mau đi theo”

“Cáo từ” Hường văn cúi đầu nói một tiếng,nhấc chân lên muốn đi nhưng vừa mới nâng chân lên thì cô lại dừng lại.

Cô túm lấy bộ lễ phục trên người,quét mắt nhìn mọi người, chầm chọc nói: “a đúng rồi, bộ lễ phục này của ta là đích thân Hạ phu nhân chuẩn bị,không phải ngủ chung với ai đó mới có được. Lâm phiên Giang tiểu thư, Giang phu nhân sau này nói chuyện cần phải có chứng cứ, nếu là người khác e là đã kiện hai người tội phi báng rồi”

Mọi người nhìn nhau, thần sắc ngượng ngùng.

Khuôn mặt của Giang phụ, Giang mẫu lúc đỏ lúc trắng giống y như là cái bản đồ màu.

“ Xin lỗi,hiểu lầm cô rồi. “ Giang Thanh Nhiên hai tay nắm thành quyền đặt ở trên thành ghế,thành khăn giải thích “Ta cũng chỉ lo lắng cô đi nhầm đường,mong cô đừng để ý”

“ Nếu như ta nói để ý, sợ là lại bị một số người nói ta lấy oán báo ơn” Hường Văn liếc sắc mặt lúc trắng lúc xanh của Hường Kiến Quốc,lo lắng Hạ Hàn Xuyên không kiên nhẫn đứng chờ,vội vàng đuổi theo.

Trong mắt Giang Thanh Nhiên hiện lên ánh chiếu của hai người song vai đi bên cạnh nhau,màu quang lóe sáng.

“ Sau này gặp Hường Văn thì nhớ rẽ đường khác đi, nếu như ba mẹ không ở bên cạnh, không biết chừng nó sẽ làm ra chuyện thương thiên hại lý “ Giang phụ sắc mặt nghiêm túc dặn dò.

Giang Thanh Nhiên thờ dài, bắt đầu đi nói:” Ba, lời này ba nói bao nhiêu lần rồi, con cũng đã thuộc lòng luôn rồi”

“Đều thuộc trong lòng rồi còn không nghe?”

Giang mẫu đẩy đẩy cái đầu của cô,xoay người đi theo Hường Kiến Quốc, Vu Tịnh Vân nói:”Tôi nói nỳ lão Hường, Tịnh Vân, các người làm cha mẹ có phải nên quản tới con của chính mình không?”

Không đợi hai người mở miệng, bà tiếp tục nói:” Ta vài câu không dễ nghe trước, nếu như cái kẻ giết người đó còn làm hại con gái tôi,tôi nhất định sẽ khởi kiện,để cho nó ở trong tù cả một đời! Chuyện hợp tác của hai gia đình cũng không cần phải tiếp tục nữa”

“Chúng tôi không dạy dỗ nó tốt, khiến nó gây ra phiền phức cho gia đình bà,đây là lỗi của chúng tôi, tôi xin lỗi.”

Hường Kiến Quốc tự thấy đuối lý,sống lưng đều thẳng cũng không đứng dậy “Được rồi,chuyện này không thể trách lão Hường bọn họ được. Lão Hường, lão tổng của công ty Vật Liệu cũng tới cùng đi gặp đi”

Hường Kiến Quốc liên thanh đáp ứng

“ A Phong, con cũng đi theo đi. ’ Giang Phụ nói.

Sau khi ba người rời đi, Vu Tịnh Vân cũng tìm một cái cớ rời đi.

“ Thanh Nhiên, Hàn Xuyên nó làm sao vậy?” xung quanh không còn ai khuôn mặt Giang mẫu liền thay đổi “ Hường Văn thiếu chút nữa hại chết con, nó làm sao có thể mời cô ta tới tham gia bữa tiệc chứ?”

“ Con cùn không rõ lắm, nhưng bác gái luôn yêu thích Hường Văn,không thích con, chắc có lẽ là bà mời cô ấy đến” Giang Thanh Nhiên cười, nhẹ giọng nói.

“ Mặc kệ là ai mời, bộ dạng của Hàn Xuyên lúc này không phải đang cho cô ta chỗ dựa sao?” Giang mẫu chau mày “ Hàn Xuyên không phải đang có ý với cô ta chứ?”

“Mẹ nghĩ nhiều rồi” Giang Thanh Nhiên ôn nhu nói, nhưng trong lòng cũng có vài phân không chắc chắn.

Giang mẫu cúi người xuống,nhìn thẳng vào mắt của cô “ Thật không nhất định là ta nghĩ nhiều. Nếu đúng Hàn Xuyên không có ý với cô ta, tại sao hai năm qua nó vẫn không chịu định hôn với con?”

Giang Thanh Nhiên cắn môi,ánh mắt âm trầm

“ Thanh Nhiên,con đừng chê mẹ nói nhiều. Nam nhân đều là loại ăn trong bát mà nhìn ngoài nồi, con nhất định phải canh Hàn Xuyên cho kỹ, đừng để hắn bị hồ ly tinh bắt đi khi nào không hay mà con còn ở đây xưng tỷ muội với con hồ ly tinh đó!” Giang mẫu lầm bầm

“Anh Hàn Xuyên không phải loại người như vậy,anh ấy và ba không giống nhau.” Giang Thanh Nhiên vừa nói xong liền hối hận, cẩn thận hô nhẹ một tiếng “ Mẹ...”

“Mấy người bạn của con cũng đến rồi, đi chơi với họ đi, mẹ đi tìm mấy người bạn” trên mặt Giang mẫu chợt lóe lên sự bắt đầu đi,đứng dậy rồi đi.

Giang Thanh Nhiên xoa xoa thái dương, lại thờ dài vài tiếng không ai nghe thấy.

Một bên ở khúc luân chuyển trên cầu thang

Hường Văn đi theo sau Hạ Hàn Xuyên có mấy lần muốn nói rồi lại thôi.

Muốn nói cảm ơn, chỉ sợ hắn ta nói cô tự mình đa tình, muốn hỏi vết thương của hắn như thế nào, lại không dám mở lời.

“Còn đi theo tôi làm gì?” Hạ Hàn Xuyên đột ngột dừng bước,không chút để tâm mà hỏi.

Hường Văn hiềm hiềm dừng lại bước chân mới không đụng vào người của hắn. Cùng hắn ở khoảng cách gần làm cho cô cảm thấy áp lực,cô lùi lại một bước, kéo khoảng cách giữa hai người ra mới nói” vừa này....cảm ơn”

“ Cô nghĩ rằng tôi đang giúp cô?” Hạ Hàn Xuyên cười nhẹ,nâng cằm cô lên,buộc cô phải nhìn thẳng vào hắn” Tôi chỉ là không muốn tiệc sinh nhật của mẹ tôi bị cô hủy mất”

Khoảng cách của hai người rất gần,trong mắt của hắn chỉ có hình ảnh phản chiếu cô

Hương Văn cup mắt,áp chế cảm xúc đang dâng lên “Mặc kệ nguyên nhân ngài vừa nói mấy lời đó là gì, sự thật là ngài đã giúp tôi giải vây,tôi nên nói tiếng cảm ơn với ngài.”

“Nếu như biết đó là giúp cô giải vây, tôi sẽ không nói” Hai năm trước trong mắt cô chỉ có sự cuồng nhiệt và ái mộ,nhưng hiện tại chỉ còn lại tang thương và mệt mỏi.

Hạ Hàn Xuyên cảm thấy không thoải mái,lông mày chau lại nhưng không ai nhận thấy, buông lỏng cằm của cô.

Cơ hồ vừa lúc đó, âm thanh trêu chọc của Triệu Du vang lên “ Có phải ta tới không đúng lúc?”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

“ Bác gái hiểu lầm rồi” đôi lại là hai năm trước,loại hiểu lầm này đều khiến cho Hương Văn cảm thấy ngọt ngào

Nhưng hiện tại, cô sẽ không dám si tư vọng tưởng nữa, thăm nghĩ phải sạch mối quan hệ,để tránh Hạ Hàn Xuyên bởi vậy mà nghĩ cô bụng dạ khó lường

Hạ Hàn Xuyên làm như không chú ý đến sự cẩn thận này của cô, chỉ là hơi hơi cong khóe môi “ Hôm nay là đại thọ của mẹ, người làm gì đều đúng cả”

“Người đưa nhỏ này.” Triệu Du cười,đem những lời mật ngọt này ném sau tai, hỏi Hương Văn “Lễ phục còn vừa người không?”

Hương Văn mím môi,ngiêng đầu liếc nhìn Hạ Hàn Xuyên.

“Ta hỏi con, con nhìn nó làm gì?” Triệu Du vui vẻ.

Hạ Hàn Xuyên tuy ý dựa vào lan can,thanh âm thán nhiên “ Có lẽ là bởi vì con tương đối đẹp”

“Như thế nào có thể tự luyến như vậy chứ” Triệu Du bắt đắc dĩ cười một tiếng, nhìn Hương Văn từ trên xuống dưới mấy lần, nói:”Lễ phục này như thế nào so với trước không giống lắm?”

Hương Văn có chút thiếu tự nhiên di chuyển thân thể, trên mặt ân ân có chút nóng lên “Ngực con nhỏ đi rồi,lễ phục bị tuột,bọn họ giúp con sửa một chút”

Tầm mắt của Hạ Hàn Xuyên dừng ở người cô vài giây,này hơi nhú xuống,quay mặt đi ánh mắt hắn tối lại như thường lệ.

“ Như vậy a” Triệu Du có chút dăm chiêu “ Thật ra thì cũng không cần sửa,ngực nhỏ đi thì mặt cái áo ngực dày một xú là được rồi.”

Hương Văn cắn môi một cách cứng ngắc,không biết nên nói gì.

“Được rồi, đừng thương tâm nữa,Hàn Xuyên không phải là người nông cạn như vậy.” Triệu Du kéo tay cô vỗ lên vai cái,cười hỏi lại Hạ Hàn Xuyên “ Đúng không?”

Hạ Hàn Xuyên cười như không cười, vẫn chưa lên tiếng, chỉ là con ngươi hướng về phía Hương Văn đang đứng thấp hơn hắn hai cái bậc thang.

“Bác gái,bác thật hiểu lầm rồi, trong lòng Hạ tổng đã có Giang tiểu thư, con cũng sẽ không giống như lúc trước suy tâm vọng tưởng” nghe đến đây,trên mặt Hương Văn hoàn toàn không có một chút huyết sắc nào, cô vội vàng nói.

Con ngươi của Hạ Hàn Xuyên tối xam lại, độ âm trong giọng nói cũng giảm xuống “ Coi như cô là người sáng suốt”

Hắn đứng lên và đi thẳng,đầu cũng không quay lại mà nói “ con lên thay đồ”

Yết hầu của Hương Văn thắt chặt lại,quả nhiên hắn nghĩ cô vẫn còn vọng tưởng với hắn, tức giận rồi.

“Hàn Xuyên thích ai,có lẽ là trong lòng nó vẫn chưa rõ” Triệu Du liếc mắt nhìn bóng lưng của Hạ Hàn Xuyên, “Được rồi, không nói những chuyện phiến lòng nữa. Mọi người cũng tới gần đủ rồi,con theo ta đi chào mọi người”

Hương Văn trong lòng hiểu rõ,không muốn tạo thêm phiền phức cho bà “ bác gái, con...”

“Con thế nào,trong lòng ta có dự tính, miệng mọc trên thân thể người ta, ai cũng không quản được,đừng nghĩ nhiều” Triệu Du mỉm cười kéo tay Hương Văn đi xuống dưới “ Đi thôi”

Hương Văn đi theo bên cạnh bà, trong lòng có cảm giác như làm vỡ một cái bình, nói không ra đó là tư vị gì.

Hai người vừa đi xuống lầu,liền gặp Vu Tịnh Vân.

“Hạ phu nhân, tôi muốn nói vài câu với Văn Văn, được không?” nhìn thấy hai người khoác tay nhau cùng đi xuống, Vu Tịnh Vân có chút kinh ngạc.

Triệu Du cười nói “Cũng không phải là không được, nhưng mà ta hỏi trước một câu là bà dùng thân phận của một người mẹ hay là thân phận Hương phu nhân?”

Vu Tịnh Vân nhủ đôi mày lá liễu rất xấu hổ.

“Bác gái, người trước đi tiếp khách, một lát con sẽ qua đó” cô biết mẹ là một người nhu nhược, Hường Văn rốt cuộc vẫn không nhẫn tâm làm khó bà.

“Cũng được” Triệu Du gạt đầu với Vu Tịnh Vân rồi rời đi.

Vu Tịnh Vân nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Văn Văn, chúng ta đổi nơi nói chuyện đi” nơi này quá đông người.

Đây là đang ngại cô làm mất mặt bà sao? Vậy tại sao lại tới tìm cô chứ? Hường Văn cảm thấy đau lòng, nhưng vẫn đồng ý với bà.

Hai người đổi qua một nơi tương đối yên tĩnh, Vu Tịnh Vân lo lắng hỏi han. “Văn Văn, bọn họ nói con vì tiền. ...” bà dừng một lúc “bản đứng thân thể, những việc này có phải là thật không?”

“Không phải” khoe mắt cô sụp xuống, che dấu sự khổ sở trong ánh mắt.

Vu Tịnh Vân do dự một lúc, mới chậm chạp hỏi: “Vậy tại sao con lại làm việc ở mấy loại địa điểm như Mộng hội sở?”

Khoe mắt Hường Văn có chút chua xót, cô ngẩng đầu, đáy mắt mang theo một tầng sương mù “Vì vậy vẫn không tin tưởng con, đúng không?”

Tại sao? Bởi vì bị Hạ Hàn Xuyên lấy Hường gia ra uy hiếp a.

“không phải ta không tin con” Vu Tịnh Vân tránh né ánh mắt của cô, chỉ là sau này con đừng làm việc ở nơi đó nữa, đổi một công việc đứng đắn mà làm”

Bà mở ví tiền lấy ra một cái thẻ, nhét vào trong tay của cô “mặt mã là sinh nhật của con, trong này có hơn năm mươi vạn, đủ để con tiêu cả đời. Nếu như không đủ tiêu có thể nói với ta, ta sẽ chuyển thêm cho con”

“không cần đâu” Hường Văn nhìn cái thẻ ngân hàng, không nhận “con sẽ không đòi công việc”

Hạ Hàn Xuyên sẽ không đồng ý.

“Văn Văn, con... “ trên tay Vu Tịnh Vân cảm thấy thẻ ngân hàng, về mặt không thể tin.

Hường Văn mím môi, áp chế nỗi chua xót trong lòng “Mẹ còn có việc gì không? Nếu không có thì con đi tìm bác gái đây”

“Con nói thật với mẹ, đến làm việc ở Mộng hội sở là bởi vì... con vẫn muốn có một cuộc sống như trước?” Vu Tịnh Vân thật sự không nói được từ sống bám đại gia, câu trả lời vàng những loại từ ngữ này, lòng đau như cắt mà hỏi.

Hường Văn tròn mắt, một giọt lệ theo khoe mắt phải rơi xuống. Cô lấy tay lau khoe mắt, cũng không quay đầu lại mà nói “con đi tìm bác gái”

“Văn Văn, Văn Văn” Vu Tịnh Vân ở đằng sau vội vàng gọi cô.

Chân cô không dừng lại, chậm chạp đi về hướng ngược lại.

Người ta nghĩ cô như thế nào cũng được, nhưng tại sao mẹ cũng nghĩ như vậy?

“Dì Vu đoán đúng rồi, cô cảm thấy không có lời nào để nói phải không?” Giang Thích Phong từ phía sau giữ lấy cổ tay của cô, dẫn đến tìm em gái, kết quả là không tìm được, ngược lại được xem một màn kịch hay.

Hường Văn dùng sức gỡ tay của hắn, cười nhạt “Giang tiên sinh từ khi nào học được cách nghe lén rồi?”

“Trả lời ta” Giang Thích Phong phóng đại âm thanh, đáy mắt để lại một mảnh tức giận.

“Hình như tôi không có nghĩa vụ phải trả lời vấn đề của ngài” tâm trạng của Hường Văn cực tệ, liền xoay người đi. Trước đây quan hệ của cô và anh em Giang gia tốt bao nhiêu thì bây giờ càng ghét gặp họ bấy nhiêu.

Giang Thích Phong bước vài bước tới trước mặt cô, hai tay ôm bả vai của cô, nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi “Cho dù là bản đứng thân thể mình cũng muốn sống cái loại cuộc sống ngập trong vàng son phải không?”

Trong bữa tiệc ở đâu cũng là người, đã có người qua đây để xem

“phải hay không, liên quan gì đến anh” Hường Văn cảm thấy phiền đối với loại người như hắn cái gì cũng muốn quản. Cô muốn thoát khỏi sự giam cầm của hắn, nhưng làm như thế nào cũng không thoát được, “Anh đừng quên Tống Kiều là bạn gái của anh, cô ấy cũng có mặt ở bữa tiệc này, anh không sợ cô ấy sẽ hiểu lầm?”

“Tôi đang hỏi cô!” Giang Thích Phong ôm chặt cô không buông tay, hắn biết hắn không nên quan tâm bất cứ chuyện gì của cô, nhưng hắn căn bản là không thể khống chế được trái tim của chính mình.

Hường Văn nghiêng đầu, cắn mạnh vào cánh tay của hắn, sau đó thừa lúc dịp hắn đau nói lỏng tay mà chạy thoát.

Giang Thích Phong nhũn mảy liền muốn chạy theo, nhưng bị Tống Kiều nghe được tin tức chạy tới cản “Anh đừng quên, tôi mới là bạn gái của anh”

“Quan hệ giữa chúng ta rốt cuộc là như thế nào, trong lòng hai ta đều biết rõ, tránh ra!” Giang Thích Phong đang tay muốn đẩy cô ra

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52

Nhưng Tống Kiều đã quyết tâm không nhường đường, cô biết hẳn không thể nào đánh cô ở nơi đông người như thế này nên cô quyết cãi lại “Tôi thừa nhận, hai gia đình chúng ta chỉ là muốn liên hôn, hai chúng ta vốn không có tình cảm.”

Cô liếc nhìn khuôn mặt đang ửng giận của hắn, liền nổi lên một bụng khí “Nhưng anh đừng quên ở đây đều là những người như thế nào, anh ở trước mặt mọi người đây đưa không rõ với Hường Văn, rõ ràng chính là không để mặt mũi cho Tống gia và Giang gia.”

Khuôn mặt của Giang Thích Phong thất chặt lại, tro mắt nhìn Hường Văn dần biến mất trong tầm mắt, con người màu hổ phách xoẹt qua một nét thống khổ.

Nhìn thoáng qua Tống Kiều hẳn đi lướt qua cô.

“Chờ một chút “Tống Kiều chạy lên chặn trước mặt hắn.

Giang Thích Phong đưa đôi mắt nhìn cô, giọng dè xuống quát:” Cô còn muốn làm cái gì?”

“Còn tầm một tháng nữa là sinh nhật của tôi, ba mẹ tôi và ba mẹ anh muốn tại tiệc sinh nhật của tôi công bố chuyện đính hôn của hai ta.” Tống Kiều nghiêm mặt nói.

Giang Thích Phong dần mất đi sự kiên nhẫn:” Vậy nên.”

“Vậy nên ở trước mặt nhiều người như vậy, anh đừng có làm chuyện không phù hợp với danh phận vị hôn phu tương lai của tôi, nếu không hai nhà chúng ta đợi mà bị người khác chê cười đi!” nhìn hắn mất kiên nhẫn càng làm Tống Kiều phần nộ.

Giang Thích Phong nhàu mày nhìn cô:”Tôi nên làm như thế nào không đến lượt cô nhắc nhở, cô quản tốt chính mình là được rồi.”

“Chỉ mong anh nói được làm được, đừng làm tôi mất mặt như lần trước.” Nhìn thấy ngày càng nhiều người đi về hướng này, sắc mặt Tống Kiều trở nên khó coi, vòng tay qua ôm lấy khuỷu tay của hắn “Đi thôi, ba mẹ tôi nói muốn giới thiệu vài người cho anh.”

Giang Thích Phong thấy tay cô đã ôm lấy tay hắn, thân thủ giữ lấy.

“Anh muốn mọi người biết tôi và anh cãi nhau vì Hường Văn ư!” Sắc mặt Tống Kiều khó coi cực điểm, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Giang Thích Phong ngẩng đầu nhìn cô, gạt cô ra sai bước tới đám đông.

Tống Kiều dậm chân, tức đến đỏ cả mặt.

Lan can lầu hai, Hạ Hàn Xuyên đem hết thân thu ở trong mắt, khoe miệng lộ ra nụ cười châm biếm. Không hiểu sao trong lòng có chút khó chịu, ngón tay thon dài của hắn di chuyển đến trước áo sơ mi, khó chịu cời ra hai cúc áo.

“Anh Hàn Xuyên, anh cũng thấy rồi “Giang Thanh Nhiên đi tới trên chiếc xe lẳng, ôn nhu nói.

Hạ Hàn Xuyên lùi về sau hai bước, duy trì khoảng cách nhất định với cô “Nhìn thấy gì?”

“Anh đều nhìn thấy rồi, còn hỏi em làm gì?” Giang Thanh Nhiên thờ dãi, nói với bộ dạng bất đắc dĩ “Chính là giống với những gì anh nhìn thấy, cho dù là Hường Văn đụng gãy chân em, cho dù anh trai em đã có bạn gái, anh ấy vẫn không buông được cô ấy”

“Vậy Giang Thích Phong đúng là một người đàn ông đa tình “Hạ Hàn Xuyên nhìn xuống đám người ở dưới lầu, không rõ ý tứ trong lời nói.

“Em coi như là anh đang khích lệ vậy, nhưng việc này đối với em không tính là một chuyện tốt đẹp gì” Giang Thanh Nhiên xoa xoa mi tâm có chút đau đầu nói “Anh trai của em sắp phải đính hôn với Tống Kiều, nếu như lúc này bởi vì Hường Văn mà xảy ra tranh cãi gì, cả hai nhà Tống Giang sẽ không ngẩng đầu lên được.”

Hai tay Hạ Hàn Xuyên đặt trên thành lan can, bộ lễ phục được đo lường kĩ lưỡng vì động tác của hắn mà trở nên bó sát làm lộ cơ ngực săn chắc “Có phải tôi nên tặng cho cô một ít quả hạch đào không?”

“um?” chuyển chủ đề quá nhanh Giang Thanh Nhiên sệt xuống.

Hạ Hàn Xuyên phun ra một câu nhọt nhọt “Mỗi câu nói đều có hàm ý trong đó, đầu óc hẳn là rất mệt.”

“Anh Hàn Xuyên đừng có giỡn, em chỉ là muốn tìm người giải bày nỗi khổ mà thôi.” Giang Thanh Nhiên mặt khổ sở “Hường Văn rất muốn quay trở lại cuộc sống như trước đây, em sợ cô ấy đề xuất kết hôn với anh trai em, anh trai gốc của em chắc sẽ cười haha mà chấp nhận.”

“Giang gia các người có phải có một sở thích đặc biệt, luôn nói người nhà của mình là những người gốc?” nghe đến hai từ “kết hôn” Hạ Hàn Xuyên cau mày nhưng rất nhanh đã hồi phục lại tinh thần.

Giang Thanh Nhiên cười khổ “Chỉ là nói sự thật thôi. Ví dụ như em nếu như em không gốc thì năm đó làm sao lại kết bạn với một người bụng dạ khó lường như Hường Văn chứ?”

“Người người khen Giang tiểu thư là người lương thiện, đây là đang nói xấu sau lưng người ta?” Lòng này của hắn lộ rõ ý trào phúng.

Giang Thanh Nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt tràn ngập sự ngượng mợ “Đúng vậy, em là người không phải là thần, cũng có những cảm xúc tiêu cực, cùng người thân cận nói xấu một chút không phải rất bình thường sao?”

Hạ Hàn Xuyên quay đầu liếc nhìn cô một cái, cười không rõ ý vị, đi về phía cầu thang.

“Anh Hàn Xuyên, hôm nay anh đang nói giúp Hường Văn sao?” Giang Thanh Nhiên di chuyển xe lăn đi theo sau hắn nhẹ giọng hỏi. Hạ Hàn Xuyên dừng bước, xoay người nhìn cô “phải thì sao mà không phải thì sao?” đôi mắt hắn tối sầm lại, cuối xuống nhìn thẳng vào mắt cô “cô là đang muốn quên sao?”

“Anh Hàn Xuyên nói nặng rồi, em chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi” Loại câu hỏi ngược này giống như đang ngầm thừa nhận, Giang Thanh Nhiên trong lòng có vài phần chua xót.

“Không phải thì tốt” Hạ Hàn Xuyên đứng dậy thản nhiên nói “Tôi cho người tới ôm cô xuống, không tiện thì đừng đi lung tung, ngã thêm lần nữa chân sẽ không lành được.”

“Cảm ơn anh quan tâm” môi cô cong lên nhưng đáy mắt lại chỉ có chua xót.

Khi Hường Văn mơ mơ hồ hồ đi tới thì Triệu Du đang nói cười cùng với những phu nhân khuê cát. Thấy cô đến họ đều im lặng mặt đối mặt nhìn nhau.

An Như Nhã và Dương Lâm là bạn cũ của Hường Văn cũng ở đây. Sắc mặt ngưng ngừng không giấu được có chút ghen tị và không cam.

“Đây là Hường Văn, mọi người đều quen biết cả không cần giới thiệu làm gì” Triệu Du làm như không nhìn thấy sự thay đổi của mấy người họ, tươi cười kéo Hường Văn đến trước mặt.

Nhìn thấy thái độ của bà mọi người nháy mắt trở nên thân thiện giống như chưa có khoảng thời gian ngưng ngừng lúc này.

“Hai năm không gặp, Hường tiểu thư vẫn xinh đẹp như trước”

“Hường tiểu thư thoát nhìn có vẻ gầy đi không ít, có phải có phương pháp giảm cân gì không? Hay là chia sẻ với chúng tôi một chút đi”

Liền ngay cả An Như Nhã và Dương Lâm hai người cũng tức thời thể hiện tình bạn của họ.

Hường Văn trong lòng cười lạnh, trên mặt và người cô đều hiện rõ những vết sẹo, nói dối không chớp mắt như vậy thật làm khó bọn họ. Nhưng cô cũng không đánh lòng làm phật ý tốt của bác gái, sắc mặt liền không đối hân huyền với bọn họ.

“Chị Triệu” Vu Tịnh Vân và Giang mẩu cũng nhau đi tới, liền nhìn thấy Hường Văn đang đứng kế bên bà, ngay cả người.

Nụ cười trên mặt Giang mẩu lúc này dần biến mất, sắc mặt khó coi đến cùng cực.

Thu lại phản ứng của hai người họ, Hường Văn nói không rõ tư vị ở trong lòng.

Ba mẹ đoạn tuyệt quan hệ với cô nhưng lại duy trì quan hệ với Giang gia, rốt cuộc là tin vào những lời của Giang Thanh Nhiên, hay là vì lợi nhuận của Hường gia lựa chọn không nhìn vào sự thật?”

“Tiểu Lâm, tiểu Vu hai người đến rồi” Triệu Du cười tủm tỉm chào hỏi hai người.

Vu Tịnh Vân ngưng ngừng gật đầu, bà nhìn Hường Văn trong chốc lát liền rời mắt còn Giang mẩu liền cau mày mà hỏi: “Tại sao Hường Văn lại ở chỗ bà?”

“Ta hai năm không gặp Văn Văn rồi, để nó ở cạnh ta một lúc, sao vậy?” Triệu Du không nhanh không chậm nói.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Giang mẩu nhìn thẳng vào cô không hề che dấu sự chán ghét “Nó hại Thanh Nhiên ra nông nỗi này, để nó đến tham gia bữa yến hội này đã giờ cao đánh khê rồi, tại sao bà lại cho nó đứng bên cạnh chứ? Bà không sợ kẻ giết người này thừa lúc mọi người không đề ý bỏ thuốc gì đó vô sampanh à?”

Những lời chanh chua mà hà khắc này mọi người ở đây đều cảm thấy không quá đáng.

Đôi lại là họ, nếu Hường Văn đụng tàn phế đứa con gái hoàn hảo của họ thì họ cũng không dùng thái độ hòa nhã đối với cô.

Vu Tịnh Vân cuối đầu, càng cảm thấy xấu hổ, khó coi. Bà muốn mở miệng biện giải mấy câu nhưng lại không thể nào mở miệng được.

Triệu Du mỉm cười, lời nói cũng không nhẹ “Trùng hợp là hai ngày này tôi bị cảm, nhưng lại không muốn uống thuốc, sợ thuốc đắng. Văn Văn đứa trẻ này là một người chu đáo, chắc là đã bỏ thuốc vào nước uống của tôi”

Nói xong, bà nghiêng đầu nhìn Hường Văn “Sampanh không thể uống chung với thuốc cảm, con phải chú ý một chút, nếu không xảy ra chuyện gì lại bị người ta nói là có ý giết người”

“Bác gái không thích uống thuốc, vậy thì hãm một ít nước gừng với đường đỏ uống đi, con nhớ là bác gái rất thích đồ ngọt.” Hường Văn thuận theo bậc thang của bà đã cho.

Triệu Du cười, hiện rõ nếp nhăn ở khóe mắt: “Hiếm khi con còn nhớ rõ khẩu vị của ta.”

Hai người một người tung một người hứng, làm Giang mẩu tức muốn nôn ra máu, sắc mặt đỏ lên.

Vu Tịnh Vân đứng bên cạnh, càng cảm thấy áy náy và xấu hổ, bà ngẩng đầu nhìn Hường Văn “Văn Văn mau xin lỗi dì Lâm, sau này không được nói chuyện với trường bối như vậy.”

“Lời này của Hường phu nhân làm tôi khó hiểu, vừa nãy tôi nói sao gì rồi sao?” Hường Văn thản nhiên nói.

Vu Tịnh Vân trừng to mắt, đôi mắt đỏ lên, bà hoàn toàn bị ba từ Hường phu nhân làm kinh sợ.

“Không nói gì sai cả, chắc tiểu Vu lớn tuổi rồi tai có chút không tốt lắm nghe nhầm rồi” Triệu Du kéo tay Hường Văn, vỗ vai cái trấn an.

Hương Văn cup mắt xuống không lên tiếng, chỉ là trong lòng giống như bị chặn bởi một miếng bông gòn đầy nước,nghe lại, đến thờ cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Loại cảm giác mẹ ruột của mình đi bệnh vực người khác còn một vị trường bối không có quan hệ huyết thống gì lại đang bệnh vực mình, quả thực rất là khó chịu.

Thấy Triệu Du bảo vệ cô như vậy trên mặt Giang mầu như có bày quạ đi qua.

Không khí có chút ngột ngạt, không ai lên tiếng, và một bên là sự huyền ảo của một đám đông không hợp.

“haiz, tiểu Lâm đã không vui như vậy, nếu ta còn để con ở bên cạnh, e là trong lòng bà ấy càng khó chịu hơn.” cuối cùng vẫn là Triệu Du mở miệng

Nghe vậy, sắc mặt của Giang mầu mới tốt lên một chút “ Chuyện này làm khó bà rồi, tôi xin lỗi bà. Nhưng Hương Văn thiếu chút nữa hại chết con gái tôi,tôi thật sự là không muốn gặp nó,cũng mong bà hiểu cho.”

Vu Tịnh Vân đã hoàn hồn lại sai cú sốc đó, mặt bà ửng đỏ nhìn Hương Văn,có quờ trách cũng có sự khó hiểu.

Hương Văn cup mắt xuống vốn không nhìn bà.

“ Chị em bao lâu nay rồi đừng nói những lời khách sáo.” Triệu Du cong cong khóe môi, vẫy tay với Hạ Hàn Xuyên đứng cách đó không xa “ Hàn Xuyên, con qua đây một chút!”

Hạ Hàn Xuyên nghiêng đầu nhìn qua đuôi lông mày hơi nhếch lên, nói gì đó với người kế bên sau đó đi qua “ Sao vậy mẹ?”

“ Di Lâm của con không thích Hương Văn, đề nó ở bên cạnh ta cũng không thích hợp lắm, con dẫn theo nó đi” Triệu Du mang theo vẻ tiếc nuối mà nói.

Nghe đến đây trong lòng Hương Văn bất an, ngẩng đầu vừa muốn nói không cần làm phiền hẳn liền nghe hẳn nói “ Đi thôi “

“ Cáo từ” Hương Vă nói với mọi người một câu, trong lòng bất an đi theo sau Hạ Hàn Xuyên.

Giang mầu nhìn bóng lưng của hai người, một ngụm khí chặn lại ở họng, họ không được mà nuốt cũng không xong, nói không được sự khó chịu trong lòng.

“ Thật không biết cô cho mẹ tôi uống bùa mê gì” Hạ Hàn Xuyên quay đầu nhìn cô một cái liền quay đầu lại phía trước, trong lúc này có người chào hỏi với hẳn, hẳn liền hướng về phía họ gật đầu, hoặc là lên tiếng chào hỏi.

Những người kia thấy cô đi bên cạnh hẳn có chút kinh ngạc.

Hai năm trước những nơi mà hẳn xuất hiện đều có bóng dáng của cô,nhưng từ khi sự việc cô lái xe đụng người liền không gặp qua, mà nghe nói quan hệ giữa hai người họ vốn không tốt.

Bất quá kinh ngạc thì kinh ngạc cũng không ai ngu tới mức chạy tới hỏi.

Cô không biết trả lời như thế nào, đắn đo nửa ngày mới nhẹ giọng nói “ không làm phiền ngài, tôi đi tìm vài người bạn.”

Làm gì có bạn bè gì, cho dù trước đây là bạn bè nhưng hiện tại đã không còn là bạn bè nữa rồi. Cô nói như vậy chẳng qua là sợ cô đứng bên cạnh hẳn làm hẳn không vừa ý mà thôi.

“ Đi tìm vài người bạn hay là muốn đi tìm Giang Thích Phong?” hẳn dừng bước, cup mắt xuống nhìn cô, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, ần ần mang theo vài phần trào phúng.

Cô đang đi theo thì dừng lại, mở miệng nhưng lại không nói nên lời.

Hẳn không vui, cô có thể nhìn ra được, nhưng hiện tại cô vốn không biết chọc tức hẳn chỗ nào,mà cô có giải thích có lẽ càng làm hẳn không vừa ý.

Hẳn cũng không đợi cô trả lời, xoay người tiếp tục đi lên phía trước.

Cô đứng bất động,không biết nên theo hay là rời khỏi,suy nghĩ của hẳn cô vĩnh viễn nhìn không thấu.

“Đi theo tôi, tiếp rượu thay tôi.” Hẳn không dừng, cũng không quay đầu,giống như là đằng sau mọc thêm mắt.

Cô thấp giọng đáp lại một tiếng, nhìn vào dạ dày cười khổ,đi theo sau lưng hẳn.

Tối nay có lẽ lại phải đi bệnh viện rồi, cũng không biết cứ như vậy có thể phát triển thành ung thư dạ dày không,nếu mắc phải ung thư tự nhiên chết đi,có lẽ hẳn sẽ không gây khó dễ cho anh trai và mọi người.

Rất nhiều người tới bắt chuyện với hẳn,người cung ly rượu cũng rất nhiều,nhưng căn bản không có ai mời rượu hẳn.

Lúc không ai mời rượu cô đứng bên cạnh tay cầm ly sampanh giả ngốc, cũng không chủ động uống. Cô không có triệu chứng tự ngược bản thân, nếu như có thể, cô sẽ tận lực chăm sóc tốt cho bản thân mình.

Nhưng cũng có người tới mời rượu, những lúc như thế này cô chỉ có thể nâng ly sampanh lên một ngụm uống hết.

Bản thân cô không phát hiện ra có một người luôn luôn nhìn cô nhưng Hạ Hàn Xuyên đã phát hiện ra.

Đó chính là Giang Thích Phong, ánh mắt hẳn ta lướt qua đám đông dừng ở trên người của Hương Văn, nâng ly sampanh lên uống một ngụm, vị không ngon lắm.

Một ngày trôi đi, Hương Văn uống không nhiều lắm nhưng dù vậy khi màn đêm vừa buông xuống, dạ dày của cô vẫn nổi lên từng đợt nóng ran đau thất lại.

“ Hạ tổng tôi có thể đi toilet được không?” sắc mặt của cô trắng bệch, trên trán đã xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh.

Hạ Hàn Xuyên quét mắt liếc cô một cái, nếp nhăn không thấy xuất hiện ở giữa hai hàng lông mày, sau đó gật đầu.

Cô nói tiếng cảm ơn, ôm lấy bụng, khó khăn nhấc lên từng bước đi vào phòng vệ sinh.

“Thất lễ” Hạ Hàn Xuyên nhìn bóng lưng của cô, con người xẹt qua một tia u ám, xoay người nói với người kế bên mấy câu sau đó đi về hướng phòng vệ sinh.

Chỉ là khi gần tới phòng vệ sinh đã thấy Giang Thích Phong đi trước hẳn một bước vội vàng cầm lấy một ly nước lọc chạy vào.

Hắn dừng bước, đi theo vào hướng phòng vệ sinh, nhưng không bước vào mà là đứng bên ngoài cầm điều thuốc hít vào.

“Nôn”

Cô ăn không có nhiều, nôn một lúc sau chỉ đư lại ít dịch chua trong dạ dày.

Dạ dày cô không tốt, căn bản là không uống được rượu, tư lương tự nhiên cũng không cao. Cô uống không nhiều nhưng lại muốn nôn, dạ dày lại đau, khó chịu muốn chết.

Có tiếng bước chân đến gần, cô cũng không để ý, muốn đến cũng không ai nguyện ý lo lắng cho một kẻ phạm tội giết người như cô.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

“Không uống được còn thay Hạ Hàn Xuyên uống rượu” Giang Thích Phong từ đằng sau đi tới, tay vỗ nhẹ lên lưng cô, vừa đau lòng vừa phẫn nộ “cô thật sự rất muốn quay lại cái vòng luẩn quẩn này sao?”

“ọe”

Dạ dày của cô không ngừng trào ngược, cái gì cũng nôn không ra nhưng luôn có cảm giác muốn nôn. Cô đang khó chịu không có tâm tình để quan tâm đến những lời chế nhạo của hắn.

“Xúc miệng đi.” Giang Thích Phong thấy cô nôn đến mắt cũng phỉếm đỏ, cau mày đem ly nước cho cô.

Cô cầm lấy ly nước xúc miệng, cảm giác muốn nôn giảm đi không ít, nhưng mà dạ dày càng đau lợi hại hơn. Cô lau đi mồ hôi trên trán, nói: “Cảm ơn Giang tiên sinh.”

“Cô nhất định phải dùng ngữ khí này nói chuyện với tôi?” Giang Thích Phong mặt âm trầm lấy khăn tay đưa cho cô.

Cô liếc qua không nhận “Vẫn là không cần, làm dơ khăn tay của ngài, tôi đền không nổi.”

Nói xong cô liền đi.

Giang Thích Phong đi vài bước đã theo kịp, từ phía sau ôm lấy cô, đôi mắt hổ phách tràn ngập đau khổ và phẫn nộ “Cô rõ ràng biết tôi thích cô, vì sao còn nhất định phải dùng cách này nói chuyện với ta? Hường Văn cô thật độc ác!”

“Giang tiên sinh xin tự trọng!” mồ hôi lạnh trên trán cô dọc theo hai má chảy xuống dưới, cô dùng sức muốn tách cách tay của hắn ra nhưng làm như thế nào cũng không tách được.

Giang Thích Phong ôm chặt bờ vai của cô, mạnh mẽ xoay cô lại, hai người mặt đối mặt “Cô làm việc ở Mộng hội sở, cô liều mạng để lấy lòng Hạ Hàn Xuyên, không phải là muốn quay lại cái vòng luẩn quẩn này sao?”

“Anh buông tay!” ở đây đâu đâu cũng là người quen, cô không muốn dây dưa với hắn, càng không muốn bị Giang Thanh Nhiên và mẹ của hắn bắt gặp, lại nó cô quyết rũ hắn.”

Giang Thích Phong không nói lỏng tay mà ngược lại càng dùng thêm sức “Ta cưới cô, như vậy được chưa? Cô vừa lòng chưa?”

“Cưới tôi?” Hường Văn chịu đựng cơn đau, cười lạnh “Anh cưới tôi, Tống Kiều thì sao? Hợp tác của Tống Giang các người không cần nữa? cho dù các người không hợp tác nữa, Giang Thanh Nhiên và ba mẹ anh sẽ đồng ý cho anh cưới một người phụ nữ có ý đồ giết em gái anh còn khiến cô ấy bị tàn phế không?”

Giang Thích Phong ngấn người, lực trên tay cũng nói lỏng, đáy mắt tràn ngập sự đấu tranh và đau khổ.

Mỗi câu nói của cô như một con dao đâm thẳng vào tim của hắn, hai năm này mỗi ngày hắn đều đấu tranh giữa tình yêu đối với cô và sự áy náy với em gái, thống khổ mà dày vò.

Hường Văn xùy một tiếng, ôm lấy bụng bước từng bước yếu ớt đi ra ngoài.

“Cô trước rời khỏi Mộng hội sở, những vấn đề còn lại tôi sẽ nghĩ cách giải quyết!” Giang Thích Phong nhìn bóng lưng của cô, tay nắm chặt thành quyền mà nói.

Cô không dừng bước, vừa đi vừa nói “vẫn là giải quyết mấy vấn đề kia trước, anh, anh mới đến nói với tôi chuyện rời Mộng hội sở.”

Hai vấn đề, một vấn đề hắn cũng giải quyết không được, Giang Thanh Nhiên và ba mẹ sẽ không cho phép hắn làm như vậy, hắn cũng không thể vì cô mà chống đối với người nhà.

Cô quá hiểu hắn.

Trước phòng vệ sinh có nhàn nhạt mùi của thuốc lá, không biết ai ở đây hút thuốc. Cô cảm thấy trong lòng bất an, ôm lấy bụng tìm bóng dáng Hạ Hàn Xuyên trong đám đông, sau khi thấy anh cô bước chậm chậm qua đó.

Hạ Hàn Xuyên đang ở trong đám đông nói cười gì đó, nhưng không biết tại sao đứng bên cạnh hắn cô chỉ cảm rét lạnh.

Từ khi cô bước qua đây hắn chưa từng liếc nhìn một cái, cô căn bản không tìm được lí do rồi đi, chỉ có thể một lần một lần nâng lên cái cổ chân dài.

Người mời rượu cơ bản vẫn là không có, nhưng lần này hắn rất nể mặt mấy người này, không sai biệt lắm ba người thì hắn sẽ bắn cô kính rượu hai người.

Thật vất vả mới đợi đến yên tiệc kết thúc, dạ dày của cô đã đau đến không thể chịu đựng được “Hạ tổng, vậy tôi đi trước”

“Đợi đã” hắn gọi cô lại, thần sắc đậm nhạt “Cô đã tốn công tốn sức qua đến đây, đi như vậy thật đáng tiếc, mẹ tôi trên lầu, ở lại với bà một lát”

“Hôm nay tôi không được khỏe lắm, có thể phiền anh nói với bác gái một tiếng xin... xin lỗi được không?” cô đau đến tê tâm liệt phế, thiệt sự là chịu không nổi nữa.

Khỏe mới của hắn gọi lên một cách mỉa mai, đi một bước lên tới bậc thang “đi theo”

Cô nắm chặt tay rồi buông lỏng rồi lại nắm chặt tay, mím môi, trầm mặt không lên tiếng đi theo phía sau hắn vào phòng của Triệu Du.

“Vân Vân tại sao sắc mặt lại khó coi đến như vậy? có chỗ nào không khỏe sao?” Triệu Du đang căn dặn người làm, thấy sắc mặt cô trắng bệch lo lắng hỏi.

Cô cố gắng mở miệng “không có chuyện gì, chỉ là bệnh dạ dày tái phát”

“Vậy con còn ở đây làm gì? Mau đi đến bệnh viện” Triệu Du cau mày nói với Hạ Hàn Xuyên “Hàn Xuyên, vừa đúng lúc con không bận, đưa Vân Vân đi bệnh viện đi.”

Hắn thần nhiên liếc cô một cái “Thanh Nhiên vẫn chưa về con đưa cô ấy về nhà.”

“Con đưa Vân Vân đi bệnh viện trước rồi mới đưa cô ấy về.” Đấy mắt ba xẹt qua tia không vui, rất nhanh không chú ý sẽ không thấy được.

Hướng Vân không muốn làm hắn không vui, cô vẫn muốn sớm lấy được sự tha thứ của hắn để thoát khỏi sự ràng buộc của hắn “Bác gái, không cần làm phiền Hạ tổng đâu, con tự bắt xe cũng vậy”

“Cái gì Hạ với chả Hạ tổng, trước đây con không phải cùng Thanh Nhiên gọi nó là anh Hàn Xuyên sao?” bà bắt đầu đi than nhẹ.

Cô mím chặt môi, đáy lòng nổi lên một trận chua xót.

“Được rồi, con không muốn Hàn Xuyên đưa con đi vậy đợi người đưa con đi cũng như vậy.” Bà quay đầu căn dặn người làm chuẩn bị xe sau đó tùy tiện nói một câu “Hiện giờ con ở đâu?”

Hắn đã đi tới cửa phòng nghe vậy lại quay người lại “con đưa Thanh Nhiên về nhà rồi đưa cô ấy đến bệnh viện.”

“Thanh Nhiên lương thiện như vậy, chắc chắn sẽ không đồng ý, làm lỡ thời gian đưa Vân Vân đến bệnh viện, với lại người của Giang gia hôm nay cũng tới, nó về chung với người nhà cũng là được. con cảm thấy sao, Hàn Xuyên?” bà hỏi

“Hôm nay đại thọ của mẹ, nghe người” hắn lạnh lùng liếc nhìn cô “Đi thôi”

Nói xong hắn cũng không đợi cô mà đi thẳng ra cửa

Cô mím chặt môi, còn muốn nói gì nữa, bà đành nói trước “đi mau lên, đừng để Hàn Xuyên đợi nóng ruột, có chuyện gì cứ như lúc trước nói thẳng ra, đừng đè nén trong lòng, tạo thành bệnh thì không tốt.”

Cô sùng sốt một hồi, mới nhìn được cảm giác đau thắt cổ gắng mở miệng “cảm ơn bác gái. Chúc bác sinh nhật tuổi mười tám vui vẻ, ngày càng trẻ đẹp”

“Lúc con đến ta đều đợi câu nói này, cuối cùng cũng đợi được.” bà mỉm cười

Cô đi ra khỏi biệt thự, liếc mắt liền nhìn thấy chiếc xe đang đậu ở bên trái hồ phun nước Bentley. Cô nắm chặt góc áo hít sâu một ngụm khí, đi về hướng Bentley.

Hôm nay lái xe không ở đây, ngồi ở ghế lái chính là Hạ Hàn Xuyên. Đền bên ngoài có chút tối, hơn phân nửa thân hắn ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ thần sắc, chỉ có thể nhìn thấy bên dưới thuốc lúc sáng lúc tối trên miệng hắn.

Lông mi cô run lên, tay chân mềm nhũn mở cửa ghế dãy ghế sau.

“Cô muốn tôi làm tài xế của cô?” cửa kính xe hạ xuống, thuốc còn chưa hút hết rơi vào chân của cô.

Cô nhìn thuốc đang cháy, sợ hãi đến tứ chi run rẩy

Cô nuốt nước bọt, muốn nói nhưng không dám nói, yếu hèn như bị chặn lại không nói được gì cả.

Cô sợ Hạ Hàn Xuyên, khi hắn hút thuốc càng sợ hơn, hắn không nghiện thuốc lắm, nhưng mỗi lần hút cơ hồ đều là tâm tình không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

“Ngồi ghế phụ.” giọng nói mang theo lạnh ý truyền ra từ cửa sổ xe.

Cô trả lời một cách khó khăn, đóng cửa ghế phía sau, sau đó mở cửa đằng trước và ngồi ở ghế lái phụ.

Cửa kính xe đã mở nhưng trong xe vẫn còn vị nhàn nhạt của mùi thuốc lá, không khó ngửi, nhưng mùi này gây vò cô hơn so với cơn đau dạ dày bây giờ.

Hai năm trước, khi đánh gãy chân cô anh cũng hút thuốc mang mùi vị này, loại cảm giác này cô nói không nên lời, quả thực là quá quen thuộc, quen thuộc đến nỗi hàng đêm gây vò cô trong giấc mơ.

Chiếc Bentley khởi động, rất nhanh liền biến mất trong màn đêm.

Trong xe Rolls-Royce đậu trước biệt thự, Giang Thanh Nhiên cùng Giang Thích Phong nhìn về hướng chiếc xe chạy, trong âm thanh cơ hồ mang theo sự thống khổ “anh vẫn là chưa quên được Hường Văn sao?”

“Cái gì?” mẹ Giang và ba Giang vốn dĩ đang nghe chuyện làm ăn, nghe được như vậy liền la lên “A Phong, con còn thích kẻ giết người đó?”

Ba Giang không nói gì, nhưng cũng không tán thành nhìn Giang Thích Phong.

“Đúng, con không quên được cô ấy” ghen trong cổ họng của anh nhưng khi đến cửa miệng lại trả lời ngược lại “không có”

“không có thì tốt!” mẹ Giang thở nhẹ một hơi, sắc mặt không tốt mà nói “Quan hệ Hường Văn với em con tốt như vậy mà nó cứ nhiên vì em con thích Hạ Hàn Xuyên liền lái xe muốn đâm chết em con! Loại người phụ nữ hai mặt tâm địa độc ác cho dù người cô ấy tôn trọng không phải Thanh Nhiên, thì mẹ cũng không thể nào chửi cô ấy bước chân vào Giang gia của chúng ta.”

“Mẹ con nói không sai.” Ba Giang trầm giọng nói.

Cổ họng Giang Thích Phong thắt lại, con người màu hổ phách nhiễm một lớp âm trầm, thanh âm thấp hơn bình thường “Ba mẹ, hai người yên tâm, điều cơ bản này con biết”

“ừ, Hường Văn đưa giết người này, con không biết bộ mặt thật của nó trước đây theo đuổi nó có thể hiểu, nếu như biết rõ tâm địa rắn rết của nó còn đối với nó nhớ mãi không quên thì không nên.” Gmej Giang nhăn mày.

Đáy mắt anh che dấu một tâm thần sắc “sẽ không”

“Nhưng anh...” Giang Thanh Nhiên trầm ngâm do dự lên tiếng “Tống Kiều ở trong bữa tiệc có tới tìm em nói nhìn thấy anh ôm ấp áp áp Hường Văn, bảo em sau này quan sát anh nhiều một chút.”

“Ôm Ôm áp áp? A phong, Tống Kiều nói có phải sự thật không?” mẹ Giang kích động nhất thời quên đi vẫn còn trong xe muốn đứng dậy kết quả là đụng phải đỉnh xe, đau đến mặt trắng bệch.

Đôi môi mỏng của anh mím chặt lại thành một đường dây, sắc mặt biến hóa, có sự phiền não, áy náy lại có sự tức giận đối với Tống Kiều.

“Mẹ, mẹ đừng căng thẳng quá, có lẽ chỉ là hiểu lầm, mẹ cũng biết nhiều lúc Tống Kiều cũng không lý trí lắm.” Giang Thanh Nhiên thoáng quét qua anh ta nhẹ giọng an ủi mẹ Giang.

Mẹ Giang xoa nơi bị đụng, tức giận nhìn con trai “con tự nói, rốt cuộc là hiểu lầm hay là sự thật?”

“Là thật” Giang Thích Phong chọc cho bà biến sắc. Dưới cái nhìn thất vọng của Giang Thanh Nhiên và Ba Giang, đôi mắt anh động đi động lại vài lần, cổ họng phát run “Nhưng... Là cô ấy tìm con.”

Ba Giang nhìn anh có chút đắm chiêu mơ hồ mang theo vài phần bất mãn.

Nghe như vậy, sự tức giận của mẹ Giang cũng có chút tan đi “Nó tìm con làm gì?”

“Không biết, cô ấy còn chưa kịp nói thì Tống Kiều đã chạy đến rồi.” anh nghiêng đầu nhìn ra ngoài, âm thanh mang theo vài phần mệt mỏi.

Ánh mắt của Giang Thanh Nhiên đặt trên người anh, khỏe miệng cong lên rất rõ ràng.

“Hường Văn làm nhiều việc điên rồ với Thanh Nhiên như vậy, cứ nhiên còn dám dây dưa với con, không được, ngày mai ta phải đi tìm Vu Tịnh Vân và Hường Kiến Quốc, hỏi xem rốt cuộc họ quản giáo con gái của mình như thế nào?” mẹ Giang tức đến thở hộc.

Giang Thích Phong như cũ nhìn ra cửa sổ, chỉ là độ nghiêng của cổ hơn lớn, nhìn thân thể rất cứng ngắc.

“Bà tìm hai vợ chồng đó làm gì? Hai năm trước bọn họ đã cắt đứt quan hệ với Hường Văn rồi, tìm cũng vô dụng.” Không ai hiểu con trai hơn ông, ông có thể nhìn ra anh đang nói dối.

Một đường không ai nói một lời.

Hường Văn ngồi ở ghế lái phụ, móng chỉ đặt ở một bên, toàn thân đều căng thẳng, không dám thả lỏng dù chỉ một chút.

Xe cuối cùng dừng ở trước bệnh viện, Hạ Hàn Xuyên không thèm nhìn cô một cái liền nói “xuống xe.”

“Cảm ơn ngài” mặt cô trắng bệch, vừa mở cửa xuống xe chiếc Bentley liền phóng đi như tên lửa, không muốn ở lại dù chỉ một giây.

Cô nhìn theo hướng chiếc xe, cười khổ, ôm chặt bụng đau đến cực độ bước vào bệnh viện.

Vẫn là bác sĩ lần trước khám cho cô “ Cô còn làm hại thân thể của cô như thế sớm muộn cũng xảy ra chuyện.”

Bác sĩ các ông ghét nhất loại bệnh nhân không nghe lời.

“ Cảm ơn nhắc nhở” cô nằm trên giường bệnh, ánh mắt tựa cái động không có ánh sáng.Khoảng thời gian này cô luôn cố gắng lấy lòng Hạ Hàn Xuyên, nhưng hình như không có tác dụng gì cả.Bác sĩ nhìn liến biết cô nghe không lọt tai, nhưng có nói cũng vô dụng ông lười phải lải nhải “ ở lại bệnh viện hai ngày”

“ Đêm nay truyền xong nước biển tôi phải đi, làm phiền ông ghi đơn thuốc cho tôi.” Cô ngoan cố, ngày mai cô còn phải làm việc

Bác sĩ liếc nhìn cô,cũng không nói gì “hậu quả như thế nào lần trước tôi đã nói rõ với cô rồi, cô không nghe tôi cũng không còn cách nào, một lát tôi sẽ đưa đơn thuốc cho cô.”

“ Làm phiền ông rồi.” cô nói.

Truyền dịch xong cũng là mười hai giờ rưỡi đêm, cô bắt một chiếc xe về Mộng hội sở, tài xế thấy cô xinh đẹp lại làm việc ở những nơi như thế này còn hỏi cô một đêm bao nhiêu.

“Tôi không phải kỹ nữ.” cô trả tiền xe nhàn nhạt nói.

Tài xế đóng xe một cái rầm, âm thanh khinh bỉ từ trong xe phát ra “tôi không tin ở nơi này làm việc còn có người không bán thân, không phải thấy tôi là tài xế nên sợ tôi trả ít tiền.”

Cô dừng lại một lúc, xoay người lại thì chiếc xe đã chạy đi mất. Tay cô nắm chặt điện thoại tìm kiếm phần mềm đặt xe đánh sao cho tài xế đó.

Về tới ký túc xá Lâm Điền Điền không có ở trong phòng, Châu Diễm đang khóc lóc gọi nói điện thoại với ai đó.

“ Anh yêu,lần này em sai rồi,anh tha thứ cho em được không?”

“ Em với người đàn ông hôm nay không có quan hệ gì cả, ông ta chỉ là khách hàng của em, muốn mua đồ cho em thì dĩ nhiên em phải hòa nhã với người ta a.”

“ ừ, em thề với trời cả đời này tuyệt đối chỉ yêu mình anh thôi. Cảm ơn anh yêu đã tha thứ cho em. Muo”

Thấy cô bước vào, Châu Diễm vẫy tay với cô tiếp tục nghe điện thoại.

Cô gạt đầu, đặt thuốc dạ dày xuống, yên tĩnh ngồi trên giường,suy nghĩ đắm chiều.

“ Có phải hay không gọi điện thoại quá ồn làm ảnh hưởng giấc ngủ của cô?” Châu Diễm tắt điện thoại “ Xin lỗi, bạn trai tôi giận,đòi chia tay,vừa rồi đang xin lỗi anh ấy”

“ Cô có bạn trai?” Hường Văn nói

“Đúng. .Đúng vậy” mắt Châu Diễm sáng lên nói chuyện có chút lấp bắp “ Tuy tôi đối với mấy vị khách có quan hệ mập mờ nhưng không làm việc gì có lỗi với bạn trai tôi cả, tôi không có ngoại tình.”

Cô đối với cô ấy có ngoại tình hay không không có hứng thú, máy móc nói “ nếu như cô luôn theo đuổi một người đàn ông, nhưng mà sau này cô mới phát hiện anh ấy đã thích một người khác, mà cô còn không cẩn thận làm tổn thương người mà hần yêu, cô cảm thấy làm như thế nào mới nhận được sự tha thứ của anh ta?”

Có lẽ là tối nay uống quá nhiều rượu làm cho tinh thần bị tê liệt, cô nhất thời kích động, không có suy nghĩ đến hậu quả liên tùy ý hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Trong văn phòng im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng lá rơi.

“ Xin hỏi Hạ tổng còn có việc gì không? Nếu như không thì tôi xin phép đi làm “ trong phòng rất rộng, nhưng có anh ta ở đây cô cảm thấy mỗi phần không khí đều như đã bị dồn nén lại, chỉ dư lại vài phần dưỡng khí.

Anh ta cười nhẹ, đôi mắt tối đen không rõ,mở hồ mang theo vài phần chế nhạo “ Nhân viên siêng năng,chăm chỉ như vậy có phải hay không tôi nên tăng lương.”

“ Hạ tổng nói đùa rồi, đây vốn là bổn phận của một người nhân viên.” Toàn thân cô căng thẳng, không biết lại nói gì sai lầm anh không vừa ý.

Hay là chỉ cần là Hường Văn cô thì dù có làm gì anh cũng không vừa ý.

“ Có tình để quần áo ở nhà tôi, cũng là bổn phận của nhân viên phải làm?” anh hừ một tiếng,đặt ly trà lên bàn,từ dưới chân lấy lên một cái túi ném lên bàn.

Cô nhìn cái túi, mới giật mình nhớ ra hôm qua quên lấy quần áo của mình.

“ không có gì để nói? Há?” anh đứng dậy đi đến trước mặt cô nhìn xuống.

Cô cúi đầu cao vừa tới vai của anh, bộ dáng khúm núm của cô không hiểu tại sao lại làm cho anh cảm thấy không thoải mái.

Nhưng tại sao lại không thoải mái, anh không muốn nghĩ cũng không nguyện ý suy nghĩ.

Chiều cao của anh càng làm cho cô cảm thấy sự cường bách càng nặng, cô ngừng hô hấp lui về sau mấy bước, thấp giọng giải thích “Tôi không cố ý.”

Lúc đó dạ dày quá đau, cô chỉ muốn đi bệnh viện nhất thời quên đi chuyện quần áo.

“Lời giải thích này cũng thật vụng về.” hần nâng cằm cô lên, ép cô nhìn thẳng vào anh “Hương Văn, trước đây có phải tôi đã nói với cô, trước khi nói dối phải trước tiên phải tìm cái có sao?”

“Hạ tổng làm sao có thể chắc chắn đây là lời nói dối, mà không phải sự thật? chỉ là ám tượng của anh đối với tôi không tốt nên tôi làm cái gì cũng là có ý đồ?” cô nắm chặt góc áo, vừa nói xong liền cảm thấy hối hận.

Thái độ cô như vậy chỉ làm anh đối với cô càng bất mãn.

Anh nói lỏng cằm cô, ngón tay nhẹ nhàng sờ vào vết sẹo trên trán cô, đối mắt tới lại “Hương Văn...”

“Xin lỗi, tôi không nên có thái độ này nói chuyện với anh.” Nơi anh chạm vào như có một con dao sắc bén quẹt qua, mũi của cô hiện lên một tầng mồ hôi lạnh “còn có sự cố xảy ra trên xe hôm qua tôi xin lỗi, đều là lỗi của tôi.”

Anh nhìn cô đang cực lực che dấu sự khủng hoảng, đôi lông mày hơi cau lại, đi trở về ghế ngồi “trà nguội rồi”

“Anh chờ một chút, tôi đi pha lại.” cô đi nấu nước, pha trà trong tâm trạng bất ổn, lúc bung trà cho anh bất cẩn làm bỏng tay, nhưng một tiếng cũng không dám la.

Hạ Hàn Xuyên thoáng quét qua vết bỏng trên tay cô, đôi mắt hơi sầm lại, nâng trà lên nhưng vẫn không muốn uống lại bỏ xuống.

“Tôi có bệnh đau dạ dày, hôm qua uống nhiều rượu nên bị đau, vội vàng đi bệnh viện mới quên lấy quần áo.” Cô không biết anh có tin hay không nhưng vẫn giải thích một câu.

Nguyên nhân rất đơn giản cô chịu không nói con thịnh nộ của anh.

Anh ừ một tiếng nhìn không ra hi vọng, anh dựa vào ghế xoa nắn bã vai thần sắc ảm đạm sự mệt mỏi

Thấy vậy, cô muốn nói lại thôi, lại nghĩ đến những lời Châu Diễm nói, cô cẩn thận nói: “Tôi có học một chút kỹ thuật xoa bóp, có thể giúp anh ấn bã vai.”

Hai chân anh bắt chéo qua nhau, tay đặt ở trên đùi nhàn nhạt nhìn cô.

Cô nhìn không thấu tâm tư của anh, môi rung lên vài cái, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“Thứ cô học cũng nhiều nhì.” Ý vị trong câu nói không rõ, nhấn mắt “Qua đây.”

Cô đáp trả một tiếng, cuối đầu đi qua trước người anh, hít thở sâu, tay đặt lên bã vai của anh, không khống chế được run lên. Đứng đó một lúc thấy anh vẫn nhắm mắt không lên tiếng tay cô mới dần hết run, vụng trộm nhìn anh.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên trên người anh, làm dịu khuôn mặt anh tuấn của anh, thoát nhìn không giống khí thế bức người thường ngày.

Có lẽ điều hòa trong phòng quá nóng, anh cởi ra hai cúc áo, chiếc áo hơi hở làm lộ ra bộ ngực rắn chắc, tỏa ra một hơi thở mạnh mẽ của hormone.

Bỗng dưng, đôi mắt của cô nheo lại

ở giữa ngực và xương quai xanh của anh là một miếng ngọc vô cùng tốt... là miếng trước đây cô cho chủ quán. Tại sao lại ở trên người anh.

“Cô xác định đây là đang xoa bóp, không phải đang trút giận?” anh mở mắt, ánh mắt xa xăm.

Cô ép buộc bản thân rời mắt khỏi miếng ngọc, buông lỏng sức lực trên tay “Xin lỗi, lâu quá không xoa bóp, có chút không quen, nên sức lực có chút không điều chỉnh được.”

Nghe nói chủ quán nghỉ việc, bây giờ cô muốn hỏi về miếng ngọc thạch cũng không có cách nào để hỏi.

“Trước đây xoa bóp cho không ít người?” anh đứng dậy, khó chịu xoa xoa mi tâm, tối hôm qua trở về xử lý văn kiện mấy tiếng đồng hồ, không ngủ ngon.

Cô đờ người sau một lúc mới “ừm” một tiếng.

Ngày nào sau khi xử lý công việc lưng ông đều mỏi, cô không có việc làm nên đi học xoa bóp, nghĩ tới cô liền xoa bóp cho anh.

Nghe vậy đôi mắt Hạ Hàn Xuyên liền trở nên ảm đạm, gạt bỏ tay cô “Không cần xoa nữa.”

“Có phải vừa rồi làm anh đau?” thấy sắc mặt anh không vui, cô cẩn thận hỏi.

Lạch cạch

Lúc này, cửa phòng mở ra.

Giang Thanh Nhiên ngồi trên chiếc xe lăn đi tới, thấy Hương Văn ở trong này, đôi mắt xẹt qua vài phần kinh ngạc lập tức cười nói: “Tôi còn nghĩ chỉ có anh Hàn Xuyên ở đây nên không gõ cửa cô đừng để bụng a.”

“không tới phiên cô ấy để bụng” anh đem ly trà nguội đổ đi, rót một ly mới, ngẩng đầu lên nhìn Giang Thanh Nhiên “Sao em lại tới đây tìm anh?”

Giang Thanh Nhiên quét mắt nhìn cái túi đặt ở trên bàn, nhẹ nhàng nói: “nghe nói bác gái kêu anh tới trả đồ cho Hương Văn, em liền tới đây.”

Cô xoay người nhìn Hương Văn khuôn mặt mang theo nụ cười phải phép: “Làm phiền cô rót cho tôi ly nước, tôi có chút khát.”

“Vâng.” Hường Văn áp xuống cảm giác uất ức trong lòng, đi đến bàn trà rót trà cho Giang Thanh Nhiên.

“Cô là nhân viên của Mộng hội sở, không phải người làm không cần phải làm những việc này.”

Hắn tiếp nhận ly trà từ trên tay Hường Văn, khoe miệng hơi cong lên, tà nghệ nhìn Giang Thanh nhiên: “Tôi ở đâu đều nhận được tin tức, không biết còn nghĩ là cô gán máy theo dõi trên người tôi.”

Hai người nói chuyện rất nhẹ nhàng nhưng trong phòng lại có một trận gió thổi qua.

“Anh Hàn Xuyên thật biết nói đùa, em làm gì có lá gan đó. Anh ở đâu em cũng biết chắc đại khái giống câu của cổ nhân tâm ý tương liên.” Giang Thanh Nhiên thổi phủ một tiếng nở nụ cười, ngũ quan xinh đẹp vì nụ cười đó hiện lên càng thêm sinh động.

Hạ Hàn Xuyên cười khinh một tiếng, nâng ly trà lên uống một ngụm.

“Tôi không có tiện, có thể giúp tôi rót một ly trà được không?” Giang Thanh Nhiên nhìn Hường Văn, ôn nhu nói “Tôi thanh minh trước, tôi không có coi cô là người làm.”

Hường Văn cau mày, đi lấy một bình trà mới, nhưng Hạ Hàn Xuyên giơ tay lên giành lấy bình trà.

Hắn tà nghệ nhìn Giang Thanh Nhiên “không nghe rõ thì tôi nói lại thêm một lần, nhân viên của tôi không có trách nhiệm rót trà muốn uống thì tự rót.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Sinh! Yêu Anh Em Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.